

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WAR OF THE KINGS

A DARK NOVEL

ERIS BELMONT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

WAR OF THE KINGS

„A, DANK Nø 3 VLL

ER 13 BELMONT

Telif Hakkı© 2025 Eris Belmont tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için iletişime geçin
hisdark96@gmail.com

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Krafigs Designs'dan Kitap Kapağı

Birinci Baskı 2025

Contents

[İçerik Uyarı İthaf](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[BölümBölümBöl](#)

[ümBölüm](#)

[Üçüncü](#)

[Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci](#)

[Sekizinci](#)

[Dokuzuncu](#)

[Onuncu](#)

[BölümBölümBöl](#)

[ümBölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[On Beşinci Bölüm On](#)
[Altıncı On Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Otuz Bölüm Otuz](#)
[Bölüm Otuz Otuz Otuz](#)
[Otuz On Yedi Yirmi](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Sekizinci Sekizinci On](#)
[Dokuzuncu Yirminci](#)
[Yirmi İkinci Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi](#)
[Birinci Dördüncü](#)
[Beşinci Beşinci Altıncı](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi](#)
[Dokuzuncu Yedi](#)
[Otuzuncu İkinci](#)
[ÜçüncüDördüncü](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Yedi Bölüm](#)
[AltıncıSonsöz](#)
[Kral Serisi Sona Eriyor...](#)
[Erisin Diğer Kitapları](#)
['Yazar Hakkında Benimle](#)
[Bağlan](#)

Content Warning

Çıkmak üzere olduğunuz bu yolculuk yetişkinlere yöneliktir. (18+) Bu karanlık bir romandır, yani her yaş için uygun olmayan içerikler barındıracaktır. **Yaşınız tutuyor olsa bile bu roman size göre olmayabilir.**

Bu içerecektir:

Şiddet Fiziksel/Zihinsel

Taciz Güçlü Dil

Açıklayıcı Olmayan Cinsel Durumlar

Yoğun Durumlar

Bunlardan herhangi birinin sizin için tetikleyici olabileceğini düşünüyorsanız, lütfen bu sayfadan sonra devam etmeyin.

Okuyucularım için.

Prologue

ELIAS

I Hiçbir zaman istediğimi alan biri olmadım. Sorumluluklarla doğdum. Tahtın varisi olmak, arzularımın asla bana ait olmadığı anlamına geliyordu. Her zaman krallığım için en iyi olanla aynı hizada olmalıydılar. Ve krallığım için en iyisi gizli kalmaktı. Dışarıda atalarımın bile tahmin edemeyeceği tehditler var. Duvarlarımızın insanları değil, denizin ötesinde karşılaştığım gibi canavarları uzak tutmak için olduğu bilinen bir kuraldı. "Eski" soydan gelen kana sahip canavarlar. "Eski" soylardan var olduğumuzu asla bilmemeli.

Cyrus gibi var *olmaması gereken* yaratıklar.

Türümüzün tarihi karmaşıktır. En eski metinlerimiz, türümüzün şeytanın yumurtaları olduğunu ve onun cübbesinin yıpranmış kenarlarından yapıldığını belirtir. Başlangıçta canavarlar vicdanları olmadan var oldular ve şu anda bulunduğumuz yere gelmek için evrim geçirdiler. Bir zamanlar kara dumana bürünmüş, topraklarda dolaşan ve ardında bıraktığı her canlıyı tüketen yaratıklardık. Ama şimdi evrimleştiğimiz için, insan olarak şekillenebiliyoruz ama yine de o karanlık tarafımıza erişebiliyoruz. Ben bu yanımdan utanacak şekilde yetiştirildim. Cyrus'un yaptığı gibi yaşayan, yüzeyin altındaki vahşi yarattığı özgürce sergileyen canavarların bir tehdit olduğunu anlamak için yetiştirildim. Tehlikelidirler. Onlar şeytanın cübbeleri. Ve benim türüm, o ölüm çukurundan daha ileriye evrilen canavarlar, gelecek.

Babam beni taht için yetiştirmeye başladığı andan itibaren, krallığımızın üzerine inşa edildiği felsefeyi bana aşıladı. Bu tür canavarların olduğu her şeyi kınadık, kendimizi kucakladık

insan olarak. Duvarlarımızın ötesindekilere kendimizi asla göstermeyecektik. Sadece insanların değil, mahkûm ettiğimiz canavarların da dikkatini çekmemeliydik. Bu kurallara uymaktan memnundum, farkında olmadan gerçek benliğimden utanarak hayatımı yaşıyordum.

Ta ki Annalise'i görene kadar.

Gerçekte olduğum şeyi kucaklamanın getirdiği güzelliği gördüm. Göz dikmeye başladığım, kendiminkinden çok daha büyük topraklar gördüm. Ve gücün yardımseverliğe hükmetmek için bir araç olduğunu gördüm. Artık merhametim altındakiler uğruna istediklerimi kendimden esirgemeyeceğim. Bu da geri getirdiğim insanla başlayacak. Ona karşı sabrım tükendi, özellikle de Cyrus'a itaat etme konusunda nasıl davrandığını gördükten sonra. Sorun şu ki, benden ondan korktuğu gibi korkmuyor ama öğrenecek.

Annalise'in odasının kapısını iterek açıyorum, yarı yarıya onu her zamanki gibi yatağında görmeyi bekliyorum. Ancak bu kez, uzaktaki okyanusa bakan pencerenin yanında oturuyor. Onu içime çekerken sikim kıpırıyor. Koyu renk saçları gevşek bir örgü halinde beline kadar iniyor, bana bakmak için döndüğünde sıcak gözleri uzaktaki gün batımını taklit ediyor. Altın rengi bakışları üzerime düştüğü anda yüz hatlarında öfke beliriyor. Gözlerinde yaş varkenki ifadesini ne kadar çok tercih ettiğimi fark ediyorum. Onun sıkıntısını özleyorum. Onu her şekilde kontrol etmek istiyorum. Ayağa kalkıyor, dikkatimi formda elbisesinin içindeki silüetine çekiyor. Hâlâ durumunun farkında değil. Ama yakında öğrenecek.

Sadece onunla aynı odada durmak bile içimdeki canavarı yüzeye çıkmaya zorluyor, onu sahiplenmek ve benim yapmak için beni pençeliyor. Bunun için okyanusu aşp geldim, bunun için yabancı bir ülkede sorun çıkararak hayatımı riske attım. Ve bunun için benimkini yutabilecek koca bir krallığı sakat bıraktım. Onu istiyorum. Her şeyini. Ve ona sahip olana kadar hiçbir parçamı kontrol edemem. Onun hiçbir parçasını paylaşmak istemiyorum. Şu andan itibaren de paylaşmayacağım.

"Alın onu." Korumalarım odaya hücum ederken gözlerim onda kalıyor, zevk içimi kaplıyor ve kızın ifadesi çaresiz bir paniğe dönüşüyor. İçgüdüsel olarak kaçmaya çalışıyor ama onu hemen yakalayıp kollarından sıkıca tutuyorlar. Odayı geçerken kalp atışlarının hızla artması beni daha da heyecanlandırıyor, gözlerim onunkilerde.

"Bu da ne?" diye bağıyor. "Bırakın beni!"

Kendini beğenmişliğine neredeyse gülecektim. Cyrus'a dönme arzusunun geldiğini anlamıyorum. Onunla geçirdiğim süre boyunca onu çok izledim.

krallık. Çoğu zaman dehşet içindeydi. Bardağı taşıran son damla, bir insanın hayatını kurtarma arzusu yüzünden sürgüne gönderilmesi olmalıydı. Onu bundan kurtardım ve kendi isteğiyle gitmiş gibi gösterdim. Ona kabul etmeyi reddettiği bir çıkış yolu verdim ve nedenini bilmiyorum.

"Neden ona dönmek istiyorsun? Onun parmağı altında mutsuz değil miydin?" Tepkisini inceleyerek soruyorum.

"Beni yakalayıp okyanus ötesine, başka bir hapis haneye sürüklemenin seni ondan daha çok istememi sağlayacağını mı sanıyorsun?" diye çıkışıyor.

Gülüyorum. Saptırıyor. Bir şey saklıyor.

"İçeri gelin," diye sesleniyorum kapıya doğru. Birkaç saniye sonra hizmetçim elinde bir fincan demli çayla içeri giriyor ve fincanı masanın üzerine koyuyor. Ayağa kalkıp fincanı kaptığım gibi Annalise'e yaklaşıyorum, başında duruyorum. Gözleri fincana takılıyor ve çırpınışları devam ediyor.

"Aç" dedim.

Bir bardağa bakıyor, bir bana. "Wh-Mph!"

Gardiyanlar saçını çekip başını geriye doğru eğerken çenesini kavrayıp ağzını açmaya zorluyorum. Sıvıyı ağzına dökerken tereddüt etmedim, elimle ağzını kapattım ve burnunu tuttum.

"Şimdi yut," homurdanıyorum.

Ama o meydan okuyor. Elimin arkasından çığlık atarak kurtulmaya çalışıyor. Bu beni ne kadar rahatsız etse de, içgüdülerinin devreye girip nefes alması gerektiğine karar vermesinin an meselesi olduğunu biliyorum.

"Hadi ama Annalise... tüm bu yaygara bir çay için mi?" Kıkırdıyorum, gözyaşları oluşup yüzünden aşağı dökülürken gözlerim onunkilere dalıyor. Sonunda yutkundu.

Onu bırakıyorum ve öksürüyor, birazdan olacıklardan habersiz havayı içine çekerken boğuluyor.

Muhafızlara "Bizi yalnız bırakın" dedim.

Onu bırakıyorlar ve dizlerinin üzerine çöküyor. Kendini toparlamasını izlerken, bir canavarın zarafetiyle hareket edişi dikkatimi çekiyor. Bunun ona ne kadar doğal geldiğini görmek büyüleyici bir şey. Ve bu onu daha da çok istememe neden oluyor. Yavaşça ayağa kalkıyor, paniğini gizlemeye çalışırken yüz hatları değişiyor. Ama daha konuşmadan otlar etkisini gösteriyor.

Elleri karnına doğru uçuyor ve dengesini sağlamak için sandalyeye tutunarak tökezliyor. Etrafında bir destek ararken gözleri panikle doluyor, acı çığlıkları havayı dolduruyor.

"Ne?" diye kendi kendine söyleniyor.

Önlüğün altında, alt kısmı ıslatan bir kan izi belirldiğinde gözleri şok içinde açılıyor. Sonunda bana baktı, neler olduğunu anlamaya çalışırken bakışlarında dehşet vardı.

"Ne yaptın sen?" diye çığlık atıyor.

Sesindeki acıdan zevk alıyorum. Yüzündeki çaresiz ifadeden. Çayın içindeki bitkiler vücudunu hızla kirlilikten arındırırken, acı ona fazla geliyor ve yere yığılıyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum, yaklaşırken onu zevkle izliyorum.

"Artık dönmek için bir nedeniniz yok," diyorum.

Gözleri tekrar kana kayar ve neler olduğunu bir araya getirir.

"Hayır... Hayır!" Ellerini su birikintisinde sürüklerken inlemeleri çığlıklara dönüşüyor, geriye kalanları kurtarmaya çalışıyor. Ama geriye hiçbir şey kalmadı. Bundan eminim. Boş olmasını istiyorum. Benim merhametime kaldığını bilmesini istiyorum. Ve onunla işim bittiğinde, Cyrus geriye kalanları istemeyecek. Çığlık atmaya ve ağlamaya devam ediyor, kaybının yasını tutarken artık onun üzerindeki varlığımın farkında değil. Ve ben de onunla birlikte mümkün olan geleceği hayal ederken onu hayranlıkla izlemeye devam ediyorum.

Evet, hiçbir zaman istediğimi alan biri olmadım. Ama artık arzularıma boyun eğmenin nasıl bir his olduğunu bildiğimden, onu doyurmak için ne gerekiyorsa yapmayı planlıyorum.

Chapter One

ANNALISE

MBabam bana hep özel olduğumu söylerdi. Nedenini hiçbir zaman belirtmediği için ondan nefret ediyorum.

kafalarımız. Her zaman bunun onun kızı olduğum için olduğunu düşündüm ve bir ebeveynin gözünde siz her zaman özelsinizdir. Ama ortaya çıktı ki, o benim babam değilmiş. Annemi o kadar çok seven bir adammış ki, düşmanının doğurduğu piç çocuğu alıp kendi çocuğu gibi yetiştirmeye razı olmuş, savaştan uzak tutarak annemin potansiyelini sonsuza dek kilit altında tutmuş.

Ama savaş beni buldu. Canavarların kralı beni buldu. Ve şimdi, bir başkası tarafından tutulurken, beni bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Cyrus'un gücü gibi bir canavarı taşıyabilmenin kullanılmamış potansiyeli mi? Etrafımı saran bu yaratıklar için ne olduğumun belirsizliği mi? Bir insan ile ıvır zıvır kullanarak ürememe neden olan şey arasındaki kutsal olmayan karışım mı? Yoksa sadece Cyrus'un her zaman söylediği şey mi: güzelliğim mi?

Her ne ise, hayatımı mahvetti. Beni iki güçlü canavarın arzularının nesnesi haline getirdi. Sadece kendim için değil, bu canavar kralın kötülüğü yüzünden dokunuşumu, gülümsememi ya da gün ışığını asla bilemeyecek olan doğmamış çocuğum için de hayatımı elimden aldı.

Pencereden bu yeni dünyaya bakarken acı bir kahkaha atıyorum. Cyrus'un krallığından çok daha farklı. Buradaki canavarlar bir duvarın arkasına saklanıp varlıklarını bir sır gibi saklıyorlar. Her zaman bu toprakların hükümdarının ülkeyi adil bir şekilde yöneten iyi bir adam olduğunu düşünmüşümdür. Ama bu ülkenin hükümdarı hiç de iyi biri değil ve Cyrus'tan daha iyi değil. Bu topraklarda, bu duvarların arkasından gelen tehlikeden habersiz yaşadım. Öyle bir tehlike ki

Beni okyanusun ötesine, bilinmeyen topraklara kadar takip etti ve beni geri getirmek uğruna ortalığı karıştırdı. Ama bir zamanlar olduğum kadar çaresiz olmayı planlamıyorum.

Bir bibloya sahip olmayabilirim ama Cyrus bana mührünü verdi. Önceleri onu kullanmaktan korkuyordum çünkü malikaneden kaçmak için kullandığımı düşünüp düşünmeyeceğinden emin değildim. Ama artık bana ne olacağı umurumda değil, alınanlardan sonra değil.

Gidene kadar varlığından bile haberdar olmadığınız birinin yasını tutmak çok tuhaf. Ama bu beni onarılamayacak kadar kırdı. Artık sonuçları umurumda değil. Aksine, mührünü kullandığımı anladığında Cyrus'un beni öldürmesi için dua ediyorum. Ölüm bundan daha iyi olurdu - Elias'ın iradesini bana zorla kabul ettirmesini beklemekten daha iyi.

Artık Cyrus'la tanıştığım da olduğum zayıf kadın değilim. Beni bulduğunda karşı koyamayan kadın da değilim artık. Artık farklıyım çünkü kırıldım ve umudum yok. Benim için kaçış ya da ölümden başka bir şey kalmadı. Elias'ın ellerinde mi yoksa Cyrus'un ellerinde mi olacağı kadere bağlı.

Tam zamanında odamın kapısı açıldı ve Elias'a hizmet eden muhafızlar yemeğe kadar bana eşlik etmek üzere içeri girdiler. Elias bir haftadır benden kaçıyor. Beni kilit altında tuttu ve beni alıkoyan ve bunun olmasına izin veren aynı canavarlar tarafından izlendi. Ancak bugün, kralla akşam yemeğine götürülmek üzere bu krallığın renkleriyle giydirildim. Yemekten sonra bana zorla sahip olmayı planladığından eminim ama iş o noktaya gelmeyecek. Gelmemesini sağlayacağım. Yas tutmak ve kararlılığımı oluşturmak için bir haftam vardı.

Ne olursa olsun çocuğumun intikamını alacağım.

Cyrus'un ellerinde yaşadığım hayatı düşündüğümde, onun bir ürününü kendimden daha çok sevebileceğime inanamıyorum. Göğsümü kaplayan hüznün dayanılmaz. Bazen nefes almamı, bazen de yaşamak istememi zorlaştırıyor. Beni ayakta tutan tek şey Cyrus'un bir zamanlar oğlum hakkında bana söylediği sözler. Benim yokluğum onun hayatında Cyrus'unkine benzer bir boşluk yaratacaktı. Ve bu boşluğun Cyrus'u yiyip bitirdiğini ilk elden görmek başlı başına yürek burkucu.

Cyrus'un bizi ayırdığı bu süre içinde Ciel'in neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Malikanede olmadığım ortaya çıkınca işkencesi daha da artacak. Bugün ne olursa olsun, Elias'a neredeyse teşekkür edebilirim.

Bana yaptıklarını. Kendimi sınırlarımın ötesine itmek ve sonuçlarını umursamamak için ihtiyacım olan gücü bana verdi.

Artık bu canavarların merhametine kalmayacağım.

"Annalise! Kaybının karanlığından çıktığını görmek ne kadar harika." Geriliyorum ve varlığımın baş belasının dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtışla yaklaştığını görmek için dönüyorum. Elias acımasız bir canavar. Her zaman öyleydi. Zamanını Cyrus ve beni birbirimize düşürerek ve birçok kez beni sınavarak geçirdi.

Joan'ın saldırıdan kurtulup kurtulmadığını bile bilmiyorum. Joan'ı bir arkadaş olarak görmeye başlamıştım. Onun gerçekte kim olduğunu ve hayatındaki amacını öğrendiğimde öfkelenmiş olsam da, Elias'ın malikaneyi terk ettiği o kaba görüntüyü gördüğümde öfkem kısa sürdü.

O da Cyrus kadar kötü.

Konuşmadığımda Elias'ın gülümsemesi hafifçe düşüyor, yaklaştığında da selam vermiyorum. Etrafıma odaklanarak onu kısık bakışlarla izliyorum. Yanımdaki iki muhafızın da silahları var ve Cyrus'un mührünü aktive ettiğimde onları alt edebileceğime eminim. Benim endişem Elias. Ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorum ve Joan ile aralarındaki kavgaya zar zor ayak uydurabildim. Ama Cyrus'un Elias'tan farklı bir seviyede olduğunu biliyorum. Tek umudum, içime dolan gücün bu canavarı öldürmeye ya da kaçmama yardım etmeye yetecek miktarda olması.

Elias yaklaşmaya devam ediyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken yüz ifadesindeki kızgınlık belli oluyor. Beni incelerken hafifçe gülüyor, muhtemelen kalp atışlarımın hızlanmasından dolayı. Ama görmezden geliyorum, boğazını kesebileceğim kadar yaklaşmasını bekliyorum. Sinirli bir nefes veriyor.

"Birlikte geçireceğimiz zamana seni dövmek zorunda kalarak başlamak istemiyorum-"

Cyrus'un mührüne konsantre olup onun gücünü çağırdığımda Elias'ın gözleri açılıyor. İçimden şimşek gibi geçiyor, bedenimi yoğun bir sıcaklık kaplıyor, etrafımdaki dünya giderek canlanıyor. O kadar yoğun ki, hızla bu hisse alışmaya çalışırken dudaklarımdan bir nefesi zorluyor. Muhafız gözünü kırpamadan silahı elime alıyorum; Elias'a doğru hamle yaparken bıçak boğazına birkaç santim yaklaşıyor, çığlığım koridorda yankılanıyor.

Elias yine de hızlı. Bıçak boğazına birkaç santim yaklaştığında kaçıyor. Ama dengesini kaybetti ve ben de beline doğru hamle yaptım, kollarım göğüs kafesine dolandı. İkimiz de yere çarpıp, saf gücün etkisiyle birkaç metre yuvarlanırken, kavrayışımın altındaki kemiklerinin çıtırtısının tadını çıkarıyorum.

içime yayılıyor. Yuvarlanmamızın ortasında Elias göğsüme sert bir tekme atarak bizi ayırıyor.

Bir heykele çarptığımda çığlık atıyorum ama Elias'ın kaburgalarını tuttuğunu ve dudaklarından kan damladığını görmek için hızla ayağa kalkıyorum. Bana bakıyor, yüz ifadesindeki şaşkınlık öfkeye dönüşmeden önce. Yaralarının iyileşmesi ne kadar sürer bilmiyorum ama bunu öğrenmek için beklemeyi planlamıyorum. Dünya o kadar berrak ki, ben odanın içinde ilerlerken her şey ağır çekimde hareket ediyor gibi görünüyor. Kılıcımı her savuruşumda boynunu hedef alıyorum. Ama o sürekli kaçıyor, yüzü acıdan iki büklüm. Aniden, eli boğazımı kavrayarak dışarı fırlıyor. Güçten anlıyorum ki, eğer Cyrus'un mührüne sahip olmasaydım, şu anki gücüyle boğazımı koparabilirdi.

Elias'ın gülümsemesi bana bakarken kanlı, hayranlığı yeni bir seviyeye tırmanıyor.

"Seni işaretledi mi?" diyor.

"Geber!" Ellerim havaya kalkıp beni tutan kolunu kavrarken çığlık atıyorum. Tüm gücümle sıkıyorum, kemiğinin yavaşça kırılması parmaklarımın altında titreşiyor. Daha fazla zarar veremeden beni serbest bırakıyor ve tüm gücünü kullanarak beni koridorun karşısına fırlatıyor. Duvara çarpışımın şiddetiyle kemiklerim kırılırken vücudumun her yerinde acı pathıyor. Kalın duvarlar etrafımda çatlayıp parçalanarak bacağımı ve kolumu eziyor.

Dayanılmaz bir acı üzerime çökerken çığlık atıyorum. Cyrus'un mührü üzerindeki küçük kontrolüm de azalıyor. Onun gücüne odaklanamıyorum, sadece acıya. Onun mührünü kullanarak kendimi iyileştirmenin mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum. Bunu nasıl yapacağımı bildiğimden de değil. Onun mührüyle güç aktarımı dışında ne mümkün bilmiyorum. Cyrus bana hiç tam olarak açıklamadı.

Birden elbisemin önünden bir tutuş hissediyorum, beni molozların arasından çekip çıkarıyor. Parçalanmış taşın keskin kenarları yanaklarımı ve kollarımı sıyrıyor, Elias beni yere fırlatırken kırılan uzuvlarımın korkunç acısı şiddetleniyor. Daha fazla kemiğim kırılıyor, altımdaki zemin çatlıyor ve acı içinde inlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Elias'ın saçlarımdan tutup beni koridorda sürüklediğini zar zor fark ediyorum. Beni sürüklemesine izin vermekten başka bir şey yapamıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, uzuvlarım hareket etmiyor. Acı çok fazla. Tek yapabildiğim mührün gücüne odaklanmak ve kendi kanımda boğulurken bir şekilde mucizevi bir şekilde beni iyileştirmesi için dua etmek. Hedefimiz bir balkon. Serin rüzgar

Elias kapıyı iterek açıyor ve beni de kendisiyle birlikte dışarı sürüklüyor. Beni kaldırıp yırtık pırtık elbisemin önünden tutarken acı içinde çığlık atıyorum, dehşet dolu bakışları öfkeyle doluyor.

Bana bakarken gözleri soğuktu.

"Cyrus'un seni geri almak için neden bu kadar çaresiz olduğunu anlıyorum. Tam bir meydan , değil mi? Seni evcilleştirmesi çok uzun sürmüş olmalı," diye hırlıyor.

"Ngh!" Cyrus'un gücünün son parçası da titrek bir aleve dönüşürken başım dönüyor. Elias öne doğru adım atarak bedenimi sarayının kenarından sarkıtıyor ve panik içime işliyor. Dipteki dik düşüşe ağaçlar ve kayalar eşlik ediyor. Eğer beni bırakırsa, hayatta kalmamın imkanı yok.

"Seni bulduğumda senin gibi birini çok ürkek bulduğunu düşünmek. Ama benim için böyle hissetmiyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor.

Beni dikkatle inceliyor ve bakışlarına karşılık vermek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. "Tabii ki hayır. Sen akıllı bir kadınsın. Ve seninle konuşacak zamanımız olmadı.

doğru düzgün tanışmak için." Elias kıkırdar, sonunda dudaklarında bir gülümseme belirir. "Kendini bir canavarın değerli bir düşmanı olarak kanıtladın Annalise. Bunu sana vereceğim. Seni düşündüğünden çok daha kötü bir şekilde parçalamak için sabırsızlanıyorum... tabii hayatta kalırsan."

Beni serbest bırakırken cümlesini anlamama fırsat vermiyor. Gözlerim açılıyor ve hiçbir şeye uzanamıyorum, düşerken hava parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Midem alçalıyor ve dünya etrafımda bulanıklaşıyor, ama korku yerine garip bir şekilde huzur hissediyorum. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, yüksek sesli bir feryat gibi kulaklarımı tırmalıyor. Ama bir şekilde, kalbim artık yüksek adrenalin seviyelerini ve beynim de dipte beni bekleyen yakın kaderi kavrayamadığı için dünya değişiyor. Dünya etrafımda ağır çekimde hareket ediyor ve hayatım gözlerimin önünden geçmek yerine Ciel'i görüyorum.

Onun yoğun mavi bakışlarını ve beyaz saçlarını görüyorum, gözleri benim varlığımdan heyecanla parlıyor. Onu ilk kez gördüğüm gibi görüyorum, onu bu dünyaya tek başıma getirirken ay ışığı gelişine eşlik ediyor. Ağladığı nadir anlarda kırmızı yanaklarını görüyorum. İlk adımlarını atmak için çabalayan tumbul bacaklarını görüyorum ve yakalandığımdan beri ilk kez oğlumun nasıl koktuğunu mükemmel bir şekilde hatırlayabiliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, gülümsüyorum, anıların tadını çıkarıyorum.

O her yönüyle mükemmeldi ve içinde bulunduğum durumdan çıkabilecek tek iyi şeydi. Şok olmuştum, Cyrus Ciel'i kollarında tutuyor ve ona gülümsüyordu.

zihnimde beliriyor ve beni rahatlatıyor. En azından Ciel'in ona tapan ve yarı insan olmasına rağmen onu sevecek bir babası var. Onu her türlü düşmandan koruyacak. Ve onu kendi başının çaresine bakabilecek şekilde yetiştirecek. Ona benim veremediğim her şeyi ve daha fazlasını verecek.

Ciel bensiz de iyi olacak.

Aklıma neden bu geliyor bilmiyorum ama öyle. Bunun doğru olduğuna inanmak zorundayım çünkü bunu asla kendim göremeyeceğim.

Chapter Two

CYRUS

T ıgıllıkları hiç durmuyor. Odanın ortasında durup yüzü kıp kırmızı olana kadar ıgıllık atan oğlumu yatıştırmak için daha fazla hizmetli çabalıyor. Başıını geriye atıp annesi için gökyüzüne haykırırken gözyaşları yanaklarından aşıağı süzülüyor.

"Anne! Mamama! Anne!" Acı daha da derinleşirken bu ses kalbimin kabarmasına neden oluyor.

Bunun sorumlusu benim. Annesini uzaklara gönderdim, onu savunmasız ve korumasız bıraktım. Ve şimdi o gitti, ikimizi de kargaşıa içinde bıraktı.

"Buyurun, geen prens!" Bir hizmetçi Ciel'in önünde diz çökmüş, elinde yepyeni bir oyuncak daha tutuyor. Ama Ciel onu da kadını da görmezden geliyor, ikisiyle de hiçbir şey yapmak istemiyor. Onun böyle feryatlarını duymak, kendini nasıl zorladığını görmek fiziksel olarak acı verici. Canavar ocuklar duyguları yetişkinlerden çok daha yoğun hissederler. Etraflarındaki uçsuz bucaksız dünyayı anlıyorlar ama henüz onu yönlendirmek için uygun araçlara sahip değıller. Duyguları tüm gücüyle üzerlerine gelir ve nedenini ya da onları yatıştırmak için ne yapmaları gerektiğini kavrayamazlar.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi Ciel gibi hissediyorum. Annalise'i kaçırıldığından beri ilk kez hissettim. Mührümü kullandı. O zaman, bunu kullandığı için heyecanlanmışım. Bu onun hayatta olduğı ve başına gelenlere boyun eğımediğı anlamına geliyordu. Ancak bunun gerçekte ne anlama geldiğini anladıkça ilk heyecanım korkuya dönüştü. Mührümü kullanması iyi bir şey değıl. Bu, köşeye sıkıştığı ve tepkileri umursamadan son are olarak kullandığı anlamına geliyor. ağırdığı gücün yoğunluğu beni endişelendiriyor.

Bu

Bana panik içinde olduğunu ve vücudunun ne ürettiğine dair bir sınırı olmadığını gösteriyor.

Ve şimdi, gücümü mühür aracılığıyla ona aktarabilmek için onu tekrar hissetmeyi bekliyorum. Böylece onu koruyabileceğini ve onu kullanırken güvende olduğunu bilecek. Aklımı başımda tutan tek şey bu.

Ciel aniden siyah bir duman yaymaya başladığında düşüncelerimden sıyrılıyorum. Çok hafif ama çığlıkları çığınca artarken derisinden hafifçe sızıyor. Hızla kapı aralığından uzaklaşıp, yanımdaki hizmetkârları kovuyorum.

"Herkes dışarı," diyorum.

Herkes hemen dışarı çıkıyor ve ben odaya girdiğimde Ciel sakinleşerek bana doğru bakıyor. Kocaman gözleri beni inceliyor ve onu kaldırıp kollarıma aldığımda göğsüm bir kez daha ağrıyor. Sakinleşmeye çalışırken gözyaşlarına boğulmaya devam ediyor ve beni inceliyor.

"Biliyorum. Onu özlediğini biliyorum. Ben de onu özlüyorum," diyorum usulca, beyaz saç tellerini yüzünden iterek. Cildinin sıcak olduğunu fark edince endişem daha da arttı. Canavar çocuklar genellikle en az dört yaşına gelene kadar değişim yeteneklerini göstermezler. Ama Ciel bir anlığına da olsa bunu yaptı. Ve o sadece bir yaşında. Bu benim için yeni bir alan. Annalise'in annesi olması, insan olduğu için onu zayıflatmış mı yoksa özellikle canavarların gücüne dayanacak şekilde yetiştirildiği için onu bir şekilde daha güçlü mü yaptı bilmiyorum. Onun insandan başka bir şey olduğu hiç aklıma gelmemişti. Ama şimdi, avcılar yaratmak için canavarların kanını kullanarak bir şekilde başka bir şey mi yarattıklarını merak ediyorum.

Babamın da beni yetiştirirken bu kadar kaybolmuş hissedip hissetmediğini merak ederek sinirli bir nefes alıyorum. Annem olmadan ne kadar kaybolduğunu bildiği halde bana bakarken sürekli gülümsemek zorunda kaldığı için çok yalnız hissetmiş olmalı. Ciel annesinin yüz hatlarına sahip, ona her baktığımda kalbime bir bıçak daha saplanıyor. Büyüdükçe birçok resmine sahip olduğum için şanslıydım. Ama Annalise'in hiç resmi yok. Onu dağın tepesine sürdüğümde ona ait olan her şeyi gönderdim.

Ciel'in acısını dindirecek hiçbir şeyi yok. Annesinin kokusu sarayımda kalan tek elbisede soldu ve o zamandan beri Ciel sinirli. O sadece annesinin kucaklamasını biliyor. Onsuz yaşamayı öğrenmek zorunda olduğu için hissettiği acı bir uzvunu kaybetmek gibi olmalı.

Gözyaşlarını nazikçe siliyorum ve pencereden dışarı bakarken onu kendime yakın tutuyorum. Onun ve Ciel'in girmesi için özel bir avluya bir bahçe ekterdim. I

Felix'in evinde geçirdiği zamanlardan Ciel'in bundan hoşlandığını biliyordu. Ve bu günlerde onu biraz sakinleştiriyor.

Elias krallığını kargaşa içinde bıraktı. Annalise'in peşinden gidemedim çünkü limanı ve içindeki tüm gemileri yok etti. Onun peşinden gitmek için sabırla beklemek cehennem gibiydi. Özellikle de Ciel'in günlük feryatları bana yokluğumu hatırlatırken.

Onun ve doğmamış çocuğumuzun.

Elias'ın ahlaksızlığı, bebek bekleyen bir kadını almak için sınır tanımıyor. Joan bana haberi verdiğinde heyecanlanmak istedim. Ama Annalise yanında ben olmadan bir hamilelik daha geçirmek zorunda kalacak. Ve buna dayanabilir mi bilmiyorum. Tabii Elias onun durumu için bir şeyler yapmazsa.

Mührümün kullanılmasını daha da sinir bozucu yapan şey de bu. Annalise'i tanıyorum. İş başa düşerse ölebileceği bir durumda olmasaydı mührü kullanmayacağını da biliyorum. Çocuğumuzu hala taşıyor olsaydı bu kadar aceleci olacağından şüpheliyim. Ya da bu noktada onun varlığından bile haberdar olsaydı. Bu olasılığı kabullenmeye çalıştım ama tam olarak kabullenemiyorum. Kendim görene kadar olmaz. Ve o ana kadar göğsümde bir boşluk var.

"Majesteleri." Joan'ın kapıda durduğunu görmek için pencereden başımı . Elias'ın saldırısından sonra hâlâ tam olarak iyileşmemişt.

"Felix geldi."

Bir kral olarak büyüdüm. Sabırlı olmak hayati önem taşıyor ve aradan geçen zamanda bu şekilde davranmak çok daha zor oldu. Neyse ki biz ayrılmadan önce Elias'ın krallığına casuslar yerleştirecek kadar akıllıydım. Annalise ve ben ilk ayrıldığımızdan beri her yere dağılıp bilgi topluyorlar. Ancak hiçbiri duvarların içine girmeyi başaramadı. Ama bunun bir önemi olmayacak. Ben vardığımda değil.

"Demek diğer yarısı böyle yaşıyor." Elias'ın krallığının ana hatlarını çizen haritaya bakarken Felix'in esprisini duymazdan geliyorum. Casuslarımıza göre Elias savunmasını artırarak ordusunu hazırlamaya başlamış.

O kibirli bir canavar. Ama neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Onun topraklarını yok etmek için orduma ihtiyacım yok. Elias, krallığının nesillerdir refah içinde işlediğini anlamıyor. Dünyamız

avcılara ve insanlara karşı savaş sırasında bile neredeyse hiç etkilenmedi. O dönem boyunca verimli kalmaya devam ettik. Elias kaçıışı sırasında limanı ve içindeki tüm gemileri yok etmiş olabilir ama krallığının ne kadar büyük olduğunu fark edemedi. Ve diğer eyaletlerde denize açılan daha fazla gemim ve limanım var. Anna'nın peşinden gidebilmek için haftalardır krallığıma en yakın gemilerin karaya çıkmasını bekliyorum. Eğer o limanlara gitseydim, oradan ayrılıp Elias'ın krallığına varmam çok daha uzun sürerdi; bu yüzden yıkılan limana gitmesi için bir gemi gönderdim. Anna'nın peşinden gidip onu eve getirebilmem için her an yeterince yakın olabilirler.

"Araziye tek başıma sızacağım. İzini bulduğumda Annalise'i bulmanın zor olmayacağına eminim. O zamana kadar benim olanı almış ve onun olanı yok etmiş olacağım," diyorum.

Felix başını sallayıp karşıma oturuyor.

"Peki ya prens? Annalise'i almak için beni ya da başka birini göndermenin daha akıllıca olacağını düşünmüyor musun? Prensın sana şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Özellikle de gücü kendini göstermeye başladıysa," diyor Felix.

Bir iç çekiyorum. O haklı. Ama Ciel'in annesini özlediği için öfke nöbetleri sırasında kendini gösteren gücü daha da kötüleşti. Bunu yapmak için başkasına güvenmektense onu bir an önce geri getirmek benim için daha iyi olur. Ve takip edilme ihtimalini yok etmek.

"Ciel'i sizinle kalması için göndereceğim. Şu anda güvendiğim tek ev halkı sizsiniz. Tanıdık yüzlerin etrafında olması durumunu hafifletecektir. Ve bu ben olmalıyım, Felix. Ayrıldığımda o krallıktan geriye hiçbir şey kalmasın istiyorum. Ve bu tür bir yıkımı yapabilecek tek kişi benim," diyorum.

Felix anlayışla başını sallıyor, ama bu plandan hoşlanmadığını söyleyebilirim. Beni yabancı bir bölgeye tek başıma göndermekten hoşlanmıyor.

"Ben iyi olacağım. Sadece bir şeyler ters giderse savaş planlarımı takip ettiğinden emin ol ve bundan başarıyla çıkacağız," diyorum.

Şimdi Felix kıkırdıyor.

"Sana inanıyorum, Cyrus. Umarım *onu* hafife almıyorsundur, hepsi bu. Ordumuzun tüm gücünü kullanmak istemediğine emin misin? *Sen* bile planladığın şeyi yapmak için gereken süre boyunca canavar formuna hiç girmedin. Bu senin için tehlikeli olabilir... Geri dönemeyebilirsin" diyor.

Başımı sallıyorum.

"Avcılara karşı savaşın sona ermesinin üzerinden ancak bir buçuk yıl geçti. Onları tek başıma yapabileceğim bir şey için savaşa göndermiyorum... ortaya çıkardığım bir sorun için," diyorum.

Felix haritaya tekrar bakar, savaş planını incelerken gözleri kısılır.

"Eğer bunu yaparsanız dünyanın o tarafında hiçbir şey kalmayacak. Eski savaşları hatırlamıyor musunuz? Tarihin tekrerrür etmesi yıkıcı olur. Bütün bir krallığı yok edeceksiniz," diyor acımasızca.

Felix türümüzün tarihini ve ortaya çıkan ilk savaşları çok iyi biliyor. Benim soyumun geldiği yer burası ve bu yüzden bunu uygulayabilen az sayıdaki kişiden biriyim. Birinin taşınması ölümcül bir güçtür.

"Farkındayım," diyorum.

"Peki ya canavar olanlar? Krallarının açgözlülüğü yüzünden hayatları değişenler?" diye sorar.

Mizahsızca kıkırdıyorum.

"İnsanların bibloları ele geçirmesinin sebebi onların türü. Onların türü nesillerdir dünyayı benim türümden temizlemeye çalışıyor. Bizim üzerimizde var olmayı hak ettiklerini düşünüyorlar çünkü zamanla zayıfladılar, içlerindeki canavara zar zor ulaşabiliyorlar. Bizden korkuyorlar. Tıpkı anneme yaptıkları gibi. Bana kalırsa onlar da en az zavallı hükümdarları kadar tehdit oluşturunuyorlar," diyorum koltuğumda arkama yaslanarak.

Felix başını sallayıp haritaya bakıyor ve ikimiz de sessizce haritayı inceliyoruz.

Kral olarak geçirdiğim süre içinde büyüdüm. Geçmişte hiç uğraşmayacağım kararlar aldım ve bekledim. Geçmişte, Annalise'i geri almak için çoktan yolculuğa çıkar ve dünyanın o tarafıyla ilgili hiçbir şey yapmazdım, duygularımın bir hükümdar olarak kararımı gölgelemesine izin verirdim. Ancak dünyanın o kısmı artık var olması için yalnız bırakılamaz. Onlar bizim için birden fazla yönden tehdit oluşturunuyorlar. Artık krallığımı benim olana göz dikenlere karşı savunmasız bırakmayacağım.

Kendi kendime gülümsüyorum. Daha önce de söylediğim gibi, bu bir katliam olacak.

Chapter Three

ANNALISE

I Bu garip yerde uyandığım gün bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Vücudum kırılmıştı ve nedenini hatırlayamıyordum. duran kadınlar insan gibi görünüyordu ama elleri derimin altındaki yaraları onaran bir sıcaklık yayıyordu. Uyandığımı fark ettiklerinde panik içinde krallarını çağırdılar ve muhafızların beni bir tehditmişim gibi izlemelerini sağladılar. O zamanlar adımları bile bilmiyordum. Ama bana söylenen ilk sözler tam da buydu.

"Annalise."

Ve Kral Elias odaya girip hakkımda bildiği her şey için beni cezalandırmaya hazırlanırken ses tonundan damlayan kötülüğü asla unutmayacağım. Bırakın kendimi, onu bile tanımadığımı anladığında, gerçek yüzünü çabucak gizledi.

O gün aklımdan çıkmıyor. Anılarımın geri döneceği günden korkmama neden oluyor. Elias kim olduğumu ve geçmişimi biliyor. Ne yazık ki, bundan önce kim olduğumu bilmiyorum. Ve açıkçası bilmek de istemiyorum. Vücudumu saran yara izleri mutlu bir hayat yaşamış birinin hikâyesini anlatmıyor. Sadece acı ve ıstıraptan bahsediyorlar. Saç çizgimin tam ortasındaki yara izi kafatasımın bir noktada çatladığını, sırtımdaki yaralar ise başka bir yerde acımasızca dövülen birinin hayatını gösteriyor. Sol kolumdaki yara ise hayal meyal hatırladığım tek yara. Çok yüksekte düştüğümü hatırlıyorum. O kadar yüksekte ve hızlı düşmüştüm ki, bir ağaç gövdesine çarptığımda, kolum dalın etrafına dolanarak kemiğimin etimden dışarı çıkmasına neden olmuştu.

Ama neden düşüyordum? Ve nereden?

Bunlar derinine inmek istemediğim sorular. Hele ki bu toprakların kralı bana bir tehditmişim gibi bakarken ve her saniye zihnimin temkinli olduğu birine dönüp dönmediğini görmek için beni test ederken.

Beni yalnız bırakıyor. Ne bir arkadaşım, ne bir ailem, ne de içimde hissettiğim kargaşa hakkında konuşabileceğim kimse var. Etrafımı saran hizmetkârlar bile bana bir kelime söylemeye ya da yanıt vermeye cesaret edemiyor. İletişim kurmama izin verilen tek kişi Kral Elias. Davranışlarıyla bana sahip olduğunu bilmemi sağladı. Uyandığımda düşmanca davransa da, kendim ya da niyetleri hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettiğinde, beni yanına yakın tuttu, sanki kendim hakkında daha fazla şey açıklamamı bekliyormuş gibi her zaman izledi.

Komşu köylerden daha fazla tebaanın saraya girişini izlerken zincir şakırtıları en yüksek balkonda bile yankılanıyor. Bu gizemli ülke ve onu yöneten kral hakkında daha fazla soru sorulmasına neden oluyor. Bir şeylere hazırlanıyor, bu çok açık. Ve saraya zincirlerle giren insanların insan olduğunu bilsem de, bu salonlarda dolaşan yaratıkların ve kralın kendisinin insan olmadığına da farkındayım.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, kral atının üzerinde kapıdan içeri giriyor. Onu görünce vücudum hemen geri çekiliyor. Tek başına varlığı bile korkutucu, özellikle de içgüdülerim bana bir şeylerin yolunda gitmediğini söylerken. Hayatımı kurtardığı için ona minnettarlık duymam gerektiğini biliyorum ama varlığına karşı sadece temkinli hissediyorum. O iyi bir insan değil ve benimle ilgili niyetinin iyi olamayacağını biliyorum, özellikle de köle sahibi olmak uğruna yok ettiği köylerden birinden geliyorsa.

Elias'ın gözleri bilerek sarayının üzerinde geziniyor ve beni hemen balkonda buluyor. O atından inerken ben de onu selamlamak için saraya giriyorum. O çok özel bir kral. Bunun sebebinin kısmen bana güvenmemesi olduğunu biliyorum.

Benden uzak durmaya devam eden hizmetkârların yanından sessizce geçiyorum, tam o sırada Elias merdivenlerin altından içeri giriyor. Ben yaklaşırken sessizce beni izliyor, ürkütücü bakışları üzerimde.

"Majesteleri," diyorum önünde eğilirken.

Bunu yaparken beni izlemesinden nefret ediyorum. Sanki onu kralım olarak selamlarken benden herhangi bir tereddüt bekliyor. Ve ayağa kalktığımda, bakışlarından neden nefret ettiğimi bir kez daha hatırlıyorum. Gözlerinin şekli doğal değil. Gözleri üzerimde gezinirken gözbebeği bir yılan gibi keskinleşiyor ve insanlıktan yoksun olduğunu ele veriyor. Ve göz rengi tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. Koyu.

Dış kenarı mavi, merkeze doğru gökyüzü gibi parlak bir maviye dönüşüyor. Bu kadar anormal olmasaydı çok güzel olurdu.

"Başarılı bir fetih daha, öyle değil mi?" diyor parmaklarımı kavrayıp ayağa kalkmam için bana yol gösterirken.

Sarayın girişine bakan büyük cam pencerelerden dikkatimi ondan uzaklaştırıyorum. Geçit töreniyle içeri alınan insanlar zincirlenmiş. Her birinin vücudunda gözyaşı, kül ve kan izleri var, çünkü isteksizce yeni bir hayata getiriliyorlar. İçimde bir şeyler kıpırdıyor, huzursuz bir şeyler.

"Majesteleri memnun olmalı," diyorum gözlerimi ekrandan ayıramayarak.

Elias bana yaklaşıırken geriliyorum, konuşurken dikkati benimkini takip ediyor.

"Bu size anılarınızı hatırlatıyor mu? Belki kendi köyünüze olanları?" diyor, benden kaçan bir hayatı ima ederek.

Yumuşak bir kıkırdama çıkarıyorum, aramıza mesafe koymaya çalışırken pencereye yaklaşıyorum.

"Bundan önceki hayatıma dair hiçbir şey hatırlamıyorum, bilmek de istemiyorum. Beni geldiğim yere geri göndermek ya da onların kaderine ortak olmama izin vermek yerine beni bağışlamayı seçtiğin için mutluyum," diyorum yüzümü ona dönerek. "Şu anda bile, krallığınızın tarihinin gelişimini görmeme izin vererek nezaketinizi gösterdiniz."

Elias beni yoğun bir şekilde izliyor, aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatırken titremek istiyorum. Yüzüme uzanıyor, çelik gibi kavrayışıyla beni kendine çekiyor. Bir sonraki cümlesini söylerken gülümsemesi azalıyor.

"Böyle tatlı bir dil kullanmayı nereden öğrendin?" diye soruyor, beni inceleyerek.

Aramızda sessizlik geçiyor. Cevap vermemem gerektiğini biliyorum. Söyleyeceğim hiçbir şey bu adamın bana olan güvensizliğini azaltmayacak. Bu yüzden şimdilik onu tanımalı ve öfkesinden nasıl kaçınacağımı öğrenmeliyim.

Elias gülüyor ve başka bir adam yaklaşıırken beni serbest bırakıyor. Onu Elias'a eşlik eden askerlerden biri olarak tanıyorum ama Elias onu dinlediğine göre önemli biri olmalı.

"Majesteleri, mahkûmların hepsi ," diyor. Elias cevap verirken gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

"Teşekkür ederim Maksim," diyor. Ve sonunda doğruldu, Maksim'i yeni mahkûmlarına kadar takip etmek için dönmeden önce beni incelerken alay etti.

Bu, günün keyif aldığım tek kısmı. Ilık su, uyandığımdan beri beni rahatsız eden her ağrıyı ve ağrıyan kası yatıştırıyor. Vücudum kırılgan. Bir çok kez kırıldı. Öyle ki saraydaki en iyi şifacılar bile yara izi kalmasını engelleyemedi. İyileştirme yeteneklerinin sınırlarını fark ettiklerinde yüzlerindeki paniği çok net hatırlıyorum. Ama umurumda değil. Bu bana daha önce ne yaşadıysam hayatta kaldığımı hatırlatıyor.

Elimi önümde tutarak yavaşça gözlerimi açıyorum. Bilek kemiğimden dirseğimin arkasına, kemiklerimin derimi yırttığı yere kadar bir yara izi uzanıyor. Burada hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Kral bana hayatım hakkında hiçbir şey söylemeyi reddediyor. Yine de bana bir tehditmişim gibi davranıyor. Ayağa kalkarken kendi kendime kıkırdıyorum, su etrafımda şırıldıyor.

Kendimi bir tehdit olarak hayal edemezdim.

Aynanın yanına giderken bana havlu ve bornoz tutan hizmetkârları görmezden geliyorum. Buraya hizmet etmek için yerleştirilmediler. Beni izlemek için buraya yerleştirildiler. Uyandığımdan beri hayatım her gün böyle. Bana tehditkâr bir varlıkmişim gibi davranılıyor ama kim olduğum hakkında hiçbir şey söylenmiyor. Hiçbir şey bilmiyorum. Ben hiçbir şeyim ve hiç kimse değilim.

Aynada sessizce kendimi inceliyorum. Bana bakan kadını tanımıyorum. Kırılmış görünüyor ve geçmişimi hatırlamıyor olsam da, ben de öyle hissediyorum. Kralla aramdaki sınırlı mesafenin tadını çıkarırken bile üzerimde bir ağırlık var. Yüzüme yapışan saçlarımı geriye itiyorum ve alnımı kapatarak orada bulunan yara izini ortaya çıkarıyorum. Sonra saçlarımı omzumun üzerinden itip sırtımdan uzaklaştırıyorum ve geriye kalan açık tenime bakmak için dönüyorum. Belki de bir tehdittim. Ama artık değilim.

Artık zayıfım. Vücudum o kadar kırılgan ki günlerimin çoğunu bir şifacıya görünerek geçiriyorum. Ve bana verilen her banyo, kırılgan formumu iyileştirmeye yardımcı olacak bitkilerle dolu.

"Ah!" Kaburgalarımındaki garip sembol tekrar ısınırken yüksek sesle nefes alıyorum. İçime çekerken gözlerim açılıyor. Yavaşça ısıyla titreşirken etrafındaki damarlar siyaha dönüyor. Parmaklarımı sembolün üzerinde hafifçe gezdiriyorum ama hiçbir şey değişmiyor. Bunu sık sık yapıyor. Yaşamla titreşiyor. Ama nasıl olduğunu ya da nasıl durduracağımı bilmiyorum. Ve kimse bana ne olduğunu söylemiyor,

Kral da dahil olmak üzere, bunun bir gizem olduğunu iddia ediyor. Alıştığım sıcaklığı yayarken onu izlemeye devam ediyorum. Bazen bunu saatlerce, hatta günlerce yapıyor. Bazı günler ise sanki orada değilmiş gibi.

Kapı hafifçe vuruluyor, ardından bir hizmetçinin ürkek sesi beni transımdan çıkarıyor.

"Yemeğiniz hazır."

Bir süre daha sembole bakıyorum, derimin altında bir şekilde nefes alışını izliyorum. Hiçbir zaman genişlemedi, sadece olduğu küçük alanda kaldı. İlğimi çeken ve bana geçmişimi hatırlama arzusu veren tek şey bu Ama bu düşünce aklıma geldiği anda Elias'ın dikkatli gözleri de aklıma geliyor. Ve kendimi bana güvensizlikle bakmasının sebebinin bu olup olmadığını merak ederken buluyorum.

"Bayan Annalise?"

Aynadan uzaklaşıyorum, banyodan çıkarken bir bornoz alıyorum. Ne kadar ilginç görünürse görünsün, geçmişe takılıp kalmanın bir faydası yok. Şu anki hayatım bu. Bundan önceki hiçbir şeyin önemi yok.

Elias

"Konuş."

Önümde diz çöküp sinen hizmetkârıma kızgınlıkla bakıyorum. Annalise'e atadığım her hizmetçi günün sonunda bana rapor veriyor ve herhangi bir değişiklik olup olmadığını bildiriyor. Bir aydan sonra sıkıcı gelmeye başladı. Ama Annalise hesapçı bir insan. Cyrus'un mührünü doğru kullanabilseydi, beni öldürmeyi başarabilirdi. Konu yine ona geldiğinde şehvetimin mantığımı gölgelemesine izin vermeyeceğim. Geleceğim için önemli planlarım varken olmaz.

"Fok balığı daha sık sorun çıkarıyor. Bugün yine oldu" diyor.

Bakışlarımı kısıyorum, koltuğumda doğruluyorum. "Peki o nasıl tepki verdi?" diye soruyorum.

"Kafası karıştı, Majesteleri. Onunla ne yapacağını bilmiyor gibiydi," diyor.

Derin bir nefes alıp koltuğumda geriye yaslanıyorum. Cyrus Annalise'i işaretledi. Doğam gereği, çok geç olana kadar fark etmediğim bir şeydi bu. Cyrus eski bir canavar. Ben de evrim geçirmiş bir canavarım. Ve bu neredeyse hayatıma mal oluyordu. Ama Annalise'in bundan önceki hayatını hatırlamak gibi arzusu yok. Bunu birden fazla kez dile getirdi. Ve ben yokken kaçmak için mührü kullanmadı, yani hizmetkarımın söyledikleri doğru olmalı.

Dikkatimi bu krallığın ötesindeki toprakların haritasına veriyorum. Gerekli adımları atmaya başladım bile. Haftalardır davam için kullanmak üzere komşu köylerden insan topluyorum. Eğer Cyrus saldırmaya karar verirse, toprakların çoğunun kontrolüm altında olması ve insanların iş gücü olarak emrime amade olması en iyisi olacaktır. İnsanlar için çirkin bir gelecek ama krallığım için yeni bir çağ. Bu tür bir insanlara ne getirdiğini zaten gördüm.

Kendi kendime kıkırdıyorum, ayağa kalkıyorum.

Her şey yerli yerine oturuyor. Ve Annalise'in hasarlı zihni, isteyebileceğim her şeyden daha elverişli. Krallığımın yeni topraklarında yaptığım gibi onu da benim olacak şekilde şekillendireceğim. Artık bir şey planlamadığından emin olduğuma göre, onun hayatındaki varlığımı belli etmenin zamanı geldi. Böylece hafızası yerine gelse bile Cyrus'a dönmeyi aklından bile geçirmeyecek.

En azından canlı değil.

Chapter Four

ANNALISE

"M Annalise." Yanından geçip Elias'ın beni beklediği avluya doğru ilerlerken bir hizmetçi bana selam veriyor. Her hizmetkâr beni önemli biriymişim gibi selamlıyor, ama yaptıkları tek şey bu. gizlice kralları için beni izliyorlar.

Elias'ın dönüşünden bu yana işler büyük ölçüde değişmeye başladı.

Bir zamanlar salonlarda dolaşan hizmetkârlara artık köleler eşlik ediyor. Elias krallığını çevreleyen her vilayeti ele geçirdi ve köylüleri iş gücü olarak kullanıyor. Bir şey ya da muhtemelen biri için hazırlık yapıyor. Ama gördüklerimden sonra, kimsenin Elias için bir tehdit oluşturabileceğini düşünemiyorum.

Avluya ulaştığımda muhafızlar kralla aynı alana girmeme izin vermeden önce kısa bir süre bana doğru bakıyorlar. Onlar da beni gördüklerinde yüzlerinde temkinli ifadeler beliriyor, muhtemelen bundan önce de kim olduğumu biliyorlar.

"Majesteleri," diyorum masanın etrafında . Elias başını kaldırıp bana bakıyor, beni içine çekerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Yüz hatları korkunç görünmese kral çok güzel olurdu. Koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde yüzüne dökülmüş ve gülümsediğinde ağzının alt köşelerinde gamzeler beliriyor. Ama nedense zihnim bu özellikleri takdirle karşılamama izin vermiyor, çünkü onlarda insanlık dışı bir şey olduğunu biliyor.

"Annalise, harika görünüyorsun," diyor beni selamlamak için ayağa kalkarken. İçgüdüsel olarak gözlerimi indiriyorum, onun gözlerine bakamıyorum. Sinir bozucuydular ve ben

henüz ona alışamadım. Oturmam için bana rehberlik ederken tepkime gülüyor.

"Bir kez daha sağ salim döndüğünüzü görmekten memnuniyet duyuyorum Majesteleri," diyorum usulca.

Elias konuşurken bana bir fincan çay dolduruyor. "Her zaman sağ salim döneceğim. Şu an endişelenmenin zamanı değil. Hazırlanma zamanı. Ben sadece toprak talep ediyorum ve gelecek olanlar için beden topluyorum," diyor.

Bana söylediği sözleri incelediğimi saklamaya çalışıyorum. Sadece bu cümleyle bile, köleleştirdiği insanların bir tehdit olmadığını ve bir şeye hazırlandığını doğrulamış oldu. Muhtemelen gerçek bir savaş.

"Gelmek için mi?" Onu inceleyerek soruyorum. "Evet," diyor gülümsemesi derinleşirken.

Elias çay bardağını önüme koyarken ayrıntı vermiyor. Gözlerim dumanı tüten fincana dikildiği anda bedenim geriliyor. Nefesim sığlaşıp ve kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atarken tepkimi kontrol edemiyorum. Fincana bakmaya devam ederken parmaklarım kucagımda dönüyor, sakın kalmaya çalışırken garip sembol yüzünden vücudumda ısı oluşuyor. Ama yapamıyorum. Korkuyorum.

"Annalise."

Geniş gözlerle Elias'ın bakıyorum. O beni incelerken nefes alışım panikliyor. Bir şey biliyor, beni yine test ediyor.

"Özür dilerim, bana ne oldu bilmiyorum," diyorum çabucak. Elias öfke yerine gülümseyerek fincanını dudaklarına götürüyor.

"Sadece nefes al," diyor içkisinden bir yudum alarak. Kendimi nefes almaya zorluyorum, nefeslerimin akışıyla sinirlerim yatışırken içime bir rahatlama doluyor.

Elias panik halimden kurtulurken beni izliyor ve tavrından bunu beklediğini anlayabiliyorum. Bana hâlâ güvenmiyor. Elindeki fincanı yere bırakıyor, benim bulunduğum yere doğru eğilerek fincanı bana doğru itiyor, bunu yaparken yüz ifadesi korkutucu.

"İç," diyor.

Bardağa uzanıp dudaklarıma götürürken parmaklarımda titrediğini fark ediyorum. Bunu yaparken nefesim göğsümde düğümleniyor ve bardağı bırakıp ayağa kalkıyorum. Elias'ın eli dışarı fırlayıp yüzümü insanlık dışı bir güçle kavrayarak hareket etme hızını fark edemiyorum. Beni kendine doğru çekerken tek başına kavrayışı bile çenemin ağırlığına neden oluyor, benimle tehditkâr bir şekilde konuşurken gözleri keskinleşiyor.

"Orada bir yerde olduğunu biliyorum, Annalise," diye tıslıyor.

Yanımdaki sembolün sıcaklığı rahatsızlık verecek kadar arttığında nefesim kesiliyor.

"Eğer geri dönmeye karar verirsen... benden merhamet görmeyeceksin," diyor Elias.

Beni serbest bırakıyor ve ben sendeleyerek geri çekiliyorum, önümdeki insanlık dışı yaratığa bakarken destek almak için masaya yaslanıyorum. Soğukkanlılığımı korumam imkânsız gibi geliyor, özellikle de beni tehdit etmişken.

Elias'ın ifadesi değişiyor ve gülerek geçip gidiyor. "Gel. Şifacıyı görmeye gidelim."

Şifacı ellerini çıplak sırtıma koyduğunda hâlâ titriyorum. Avuçlarından sızan sıcaklık bedenime giriyor ama bundan zevk alamıyorum. Elias başımda dikilmiş, her hareketimi izlerken olmaz. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyor, kendi içinde benimle ilgili ne yapacağına karar veriyor. Kendisiyle savaştığı çok açık. Ve ona güvenilemeyeceği de ortada. Çok geç olmadan kaçmanın yollarını düşünmeye başlamalıyım.

"O ?" diye soruyor, beni geçip şifacıya bakarak.

"Çok fazla hasar var, Majesteleri. Ancak bu kadarını yapabilirim. Tam gücüne dönme şansı varsa düzenli iyileşme seanslarına devam etmesi gerekecek," diyor.

Elias kaşlarını çatıyor, gözleri üzerimde geziniyor. "Tam güç," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Sonra duvara yaslanarak doğrulur. "Bizi yalnız bırakın."

Şifacı beni kralla yalnız bırakmadan önce selam vererek yanımdan uzaklaşıyor. Neredeyse ona uzanıp kalması için yalvaracaktım. Elias'ın avludaki tepkisi sadece kafa karıştırıcı değil, aynı zamanda endişe vericiydi. Hafızamı geri kazanmakla ilgilenmediğimi birkaç kez belirtmiştim ama ilk kez fiziksel olarak böyle bir tepki verdi. Bende ona geçmişteki halimi hatırlatan bir şey görmüş ya da fark etmiş olmalı. Ancak kendimi hatırlamadığım için, bunu tekrar yapmaktan nasıl kaçınacağımı bilmiyorum, bu da durumumu her geçen gün daha tehlikeli hale getiriyor.

"Majesteleri, eğer sizi kıracak ya da bana güvenemeyeceğinizi hissettirecek bir şey yaptıysam, bu istemeden oldu," diye mırıldanarak bornozumu üzerime çekiyorum

Omuzlar. Konuşmaya devam ederken gözlerimi aşağıda tutuyorum, ama tepemde dikilen varlığı dayanılmaz.

"Yemin ederim, eski halime dönmek gibi bir niyetim yok. Benim için yaptığın onca şeyden sonra sana ihanet etmek gibi bir niyetim yok-" Kahkahasıyla sözüm kesildi.

Şok içinde başımı kaldırıyorum ve o da hınzır bir ifadeyle bana bakıp kıkırdıyor.

"Sen tam bir meydan okumaydın. İçinde kontrol edemediğim bir ateş vardı. Ama bir de şimdi bak. Zayıfsın ve kendine güvenin yok. Aslında bundan hoşlanıyorum. Kendime tam olarak güvenemediğim için de nefret ediyorum" diyor.

Avucunu yanağıma koyduğunda irkiliyorum, beni incelerken başparmağı hafifçe tenime sürtünüyor. Gözleri bornozuma kayıyor, onu omzumdan itiyor ve beni ona gösteriyor. Parmakları tenimde kendini ısıtırken damarlarımı siyaha çeviren sembole kayarken gözlerini indiriyor.

Parmağını üzerinde gezdiriyor ve tırnağı etime battığında geriliyorum. Gözlerim irileşiyor ve acı dolu bir ciyıklama beni terk ederken ağzımı açıyorum. Elias bu fırsatı kullanarak başparmağını ağzımın içine daldırıyor ve dilime bastırıyor. Tırnaklarının bu kadar keskin olması ve etime bu kadar kolay saplanması doğal değil, bakışlarıyla beni esir alıyor.

"O işaret seni çağırırsa bile onunla ne yapacağını bilmiyorsun," diye mırıldanıyor. Sonunda parmaklarını etimden çekiyor ve ben hafifçe kamburlaşıyorum, elim kanamayı durdurmak için derime gidiyor. Elias kanlı parmağını dudaklarına götürüyor, kanımı tadarken gözleri bir kez daha keskinleşiyor.

Bana bakmadan önce kısa bir an için gözlerini kapatarak gülümsüyor. Elias başparmağını dudaklarımdan çekip aynı elini yavaşça çıplak vücudumda gezdiriyor. Kıvrımlarımı bulduğunda gözlerim açılıyor, parmakları mahrem bölgede geziniyor. İçgüdüsel olarak kolunu tutuyorum, masanın üstünde titriyorum. Gülümsemesi genişliyor ve elini bacaklarımın arasından çekerek boyunun hizasına geliyor. Dikkatini kaburgalarımaya yerleştirdiği kanlı ize veriyor, yeni testinden memnun.

"Birlikte yeni bir gelecek için sabırsızlanıyorum."

Sarsılarak uyandım, dudaklarımdan çıkmak üzere olan çığlığı yuttum. Hızla yataktan fırlayıp pencereye doğru koşarken vücudum ter içinde kaldı.

çekip açıyorum. Gece esintisi serin ve tenimi okşayarak rüyalarımın endişesini yok ederken harika hissettiriyor.

Beyaz saçlı adam tekrar ortaya çıktı.

Onu rüyalarımda birkaç kez gördüm. Yüzünü asla seçemiyorum, bu da beni onun sadece bir rüya olduğuna inandırıyor. Ama her gece daha da canlanıyor, yaptıkları midemi dehşetle çalkalıyor.

Eğer o benim geçmişimden biriye, ondan kaçmayı nasıl başardım? Nasıl oldu da kendimi bu duvarların ardında, pek de olumlu bir geçmişim yokmuş gibi görünen Elias'la birlikte buldum?

Titreyen bir nefes alıyorum, pencereden uzaklaşıp hızla bir lamba yakıyorum ve merakım beni ele geçirince aynaya doğru ilerliyorum. Titreyen bir nefes alıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak saç çizgimdeki yara izine bakıyorum. Narin bedenimin geçmişteki yaralanmalardan kaynaklanan bu kadar çok yara izini nasıl taşıyabildiğini hep merak etmişimdir. Aklımın bir köşesinde hep yara izlerini oraya Elias'ın yerleştirdiğini düşünürdüm, özellikle de öfkesi baş göstermeye başladığından beri. Ama rüyalarımın giren bu adamın bununla bir ilgisi olup olmadığını merak etmeye başladım.

Geceliğimi hızla kaldırıyorum, gözlerim kaburgalarımın ize kayıyor. Tamamen iyileşmiş, sanki Elias onu etimden hiç çıkarmamış gibi görünüyor. Bu yaranın nasıl bu kadar çabuk iyileştiğini anlamıyorum, buna rağmen vücudumun geri kalanı hafıza kaybıma neden olan şeyin etkisinden tam olarak kurtulamadı.

Zihnim en son gördüğüm beyaz saçlı adam rüyasına kayıyor.

Görüntü bulanık ama onu nehrin karşısında görüyorum. Onu tanııyorum ama ondan korkmam gerektiğini biliyorum. Varlığını keşfettiği anda öleceğimi biliyorum. Ve öyle de oldu. Beni fark ettiği anda 4aze'ini kaldırıp saldırıyor. Yine de öldürülen ben değilim. adam. Kafası vücudundan ayrılıyor ve beni beyaz saçlı adamla yalnız bırakıyor.

Dehşetim tarif edilemez seviyelere yükselirken kalbim göğsümde acıyla çarpıyor ve başka bir şeyi net bir şekilde görüyorum.

Gözleri.

Gözleri koyu mavi, ortası her zaman keskin, sanki tek kelime etmeden beni tehdit ediyormuş gibi. Nedense onun gözlerinin keskinliği beni Elias'inkinden çok daha fazla korkutuyor. Sadece onu görmek bile beni korkutuyor.

Aynadan uzaklaşırken tökezleyerek bir nefes veriyorum. Kendi ayaklarıma takılıyorum ve panikle yere yığılıyorum. Çıkardığım gürültü oturan hizmetçinin

kapımın önünde endişeli bir ifadeyle içeri girdi. "İyi misin-"

"Çık dışarı!" Geceliğimi indirirken çığlık atıyorum.

Normalde hizmetkârları telaşlandırmak konusunda dikkatli olurdum. Özellikle de Elias'ın onları beni gözetlemek için kullandığını bildiğimden beri. Ama şu anda kendimi kontrol edemiyorum. Sadece gözlerini görmek bile - insan olmadığını bilmek- paniğimi arttırıyor. Korkum, isteğim dışında beni aşağı çeken bir ağırlık gibi. Ancak hizmetçi gitmiyor. Yavaşça bana doğru uzanıyor ve dokunuşu beni uçurumun kenarına itiyor.

"Çık dışarı dedim!" Çığlık atıyorum. Vücudumda bir ısı dalgası patlıyor ve etrafımdaki dünya değişirken artık kendimi kontrol edemiyorum. Hizmetçi çığlık atıyor ve bedeni odanın diğer ucuna fırlayıp duvara çarpıyor. Kırılan kemiklerinin yankılanan çatırtısını duyuyorum ve kalkıyorum.

"Öyle demek istemedim!" Yanına diz çöktüğümde ağlıyorum. Acı içinde inliyor, yerde yuvarlanıyor ve omzunun kırılmış gibi görüldüğünü fark ediyorum.

Titreyen parmaklarımı korku içinde havaya kaldırıyorum, şaşkınlık üzerime çöküyor. Isı yoğunlaştıkça irkiliyorum ve kavurucu acı etimin her santimini yalıyor, tam da muhafızlar silahlarını çekmiş odama saldırırken. Ama artık çok geç, çünkü dünya dönüyor ve acı beni bayılmaya zorluyor.

Chapter Five

ANNALISE

T Zincirlerin şangırtısı duyularımı dolduruyor. Her hareket ettiğimde kafatasıma çarpan zonklamaya eşlik ediyorlar. açtığım acı içinde inliyorum ve hareket etmeye çalıştığım kollarımın ve boynumun etrafındaki ağırlığın farkına varıyorum. Bilincim yerinde değilken dokulu zemine sürtünmekten yanaklarım acıyor ve doğrulduğumda nihayet zincirlerimin yere sürgülenmiş.

Yumuşak bir kıkırdama havayı doldurup dikkatimi çektiğinde gözlerim henüz karanlığa alışamamıştı. Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, Elias odak noktama geliyor, hücrenin ötesinde oturuyor, gözleri loş fener ışığında sakın bir öfkeyle dolu.

"Siz insanlar ne yaptınız?" diye soruyor, beni inceleyerek.

Gözleri üzerimde geziniyor, parmaklıklara yaklaşmak için ayağa kalkarken gözleri kısılıyor. "Sana öyle diyebilir miyim? İnsan?" diye soruyor.

Zincirlerimi çekiyorum, bunu yaparken panik içinde inlemelerim hücreyi dolduruyor. Şu anda nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ve söyleyeceğim her şeyin onu şu anki durumundan daha fazla kızdırabileceğinden korkuyorum.

"Şu anda kiminle konuşuyorum? Okyanusu aşıp gelen Annalise'le mi? Yoksa kaburgalarındaki lanet sayesinde o dik düşüşten mucizevi bir şekilde kurtulan Annalise'le mi?" diye homurdanıyor.

Hala cevap vermiyorum.

"Cevap ver!" diye bağılıyor ve irkilmeme neden oluyor. Korkularım ikiye katlanıyor, titriyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Ne olduğunu bilmiyorum-"

"Bana bu saçmalıkları anlatma! Masum gibi *davranabilirsin* ama ben senin ne olduğunu biliyorum. Sen insan değilsin. Bizi içine çekmek ve uyarmadan dışarı çıkarmak için tasarlanmış lanet bir silahsın. İçimizdeki canavarı çağırmak ve yok etmek için yetiştirildin. Bu yüzden sana karşı koyamıyorum, senin beladan başka bir şey olmadığını bildiğim halde," diye homurdanıyor.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Neden bahsettiğini ya da ne söylemeye çalışıyor olabileceğini bilmiyorum.

Silah mı? İçindeki canavar mı?

"Neden bilmiyorum!" Çılgılık atıyorum.

Elias sessiz, ama beni incelerken bakışları daralıyor. İşaretin sıcaklığının hâlâ kaburgalarımda hafifçe titreştiğini fark etmem bir anımı alıyor. Ayağa kalkmaya çabalayarak yer değiştiriyorum ve bunu yaptığımda hafifçe , zincirlerin izin verdiği kadar ilerliyorum.

"Beni burada tutmak için hiçbir nedeniniz yok! Ben yanlış bir şey yapmadım. Benden şüphe ettiğinde bile senin yanında kaldım! Beni serbest bırakın," demeyi başardım.

Elias esprili bir şekilde ayağa kalkıyor.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ her zamanki gibi haklısın," diye homurdanıyor.

Parmaklıkların arasından uzanıp beni boğazımdan kabaca yakalıyor, beni yerimde tutan zincirlerin hemen üstünden. Kendimi onun elinden kurtarıyorum ve beni incelemeye devam ederken geri çekiliyorum. Eminim henüz kendisi de fark etmemiştir ama birkaç dakika içinde bana, sarayında uyandığımdan beri gösterdiğinden çok daha fazlasını gösterdi.

Bir: O insan değil. O canavar denen bir şey. Hepsi öyle olmalı.

İki: Bu işaretin tam olarak ne olduğunu, neden benim tarafımda olduğunu biliyor ve ondan korkuyor.

Üç: Ben bu topraklardan değilim. Okyanusun ötesindeki topraklardanım.

Kendisinin de tahmin edemeyeceği bir şey yaptı, muhtemelen bir savaş başlattı. Bu yüzden toprak talep etmek ve bu duvarların insanları iş gücü olarak kullanmak için bu kadar çaresiz. Bu yüzden ordusunu günde birçok kez eğitiyor. Ve bu yüzden mümkün olan en kısa sürede sahili ele geçirmeyi planlıyor. Tehdit edici bulduğu bir şey geliyor. Hazır olmadığı takdirde onu ve krallığını yok edebilecek bir şey.

Bu noktada Elias benden kurtulmalı. Eğer iddia ettiği kadar onun için bir tehdit oluşturuyorsam, beni kovmalı. Ama yapamaz. Benimle ilgili bir şey buna izin vermiyor. Kısaca "yetiştirildiğimden" bahsetti. Ama bu

içimdeki hiçbir şeyi tetiklemedi, anılarım beyaz saçlı adam dışında her şeye kapalı kaldı.

Geriliyorum, bacaklarım titriyor ve artık beni tutamaz hale geliyorlar. Bir nedenden ötürü güçsüzlüğün ötesindeyim ve şu anda beni tutarlı tutan tek şey yanımdaki işaretin sürekli nabızı. Sonunda yere yığılıyorum, nefes alışım zorlaşırken başımı eğiyorum.

"Beni hayatta tutmak için nedenlerin ne olursa olsun, onlardan pişmanlık duyacaksın," diye mırıldanıyorum yanıma yığılırken. Önümde diz çökerken gözlerimi Elias'tan ayırmıyorum. Ve ilk kez gözlerindeki bakıştan korkmuyorum. Beyaz saçlı adamın gözlerinin anısı bana saldırdığından beri korkmuyorum. Onunkilerle kıyaslandığında, Elias bir tehdit değil.

"Seni kıracağım Annalise, bu şekilde ya da başka bir şekilde. Seni ve senin gibi diğer tüm insanları kıracağım. Sen fethedilmesi gereken bir lanetsin," diye homurdanıyor.

Korku yerine kıkırdıyorum. Gülüşüm zayıf ama onun hücremden uzaklaşmasını izlerken kahkahalarımı sürdürmeyi başarıyorum. Benden neden korktuğunu şimdi anlıyorum. Ben onun anlayamadığı ve kontrol edemediği bir şeyim. Ve bedenim bana ne kadar kaçmaya çalışsam da geçmişimin içimde yaşadığını kanıtladı. Öyle ya da böyle yüzeye çıkacaktır ve ben artık gibi davranamam. Ondan kaçmaya devam edersem Elias beni öldürecek.

O gün gelmeden önce kaçmanın bir yolunu bulmalıyım.

Cyrus

Bir varis üretmek benim için her zaman bir görevdi. Bunun bir gün gerçekleşmesi gerektiğini biliyordum. Bunun sadece krallığım için değil, annemle birlikte ölen soyum için de bir görev olduğunu biliyordum. Bu benden beklenen bir şeydi ve bu yüzden bir çocuk sahibi olmanın ortaya çıkarabileceği duyguları hiç düşünmedim.

Ama haftalardır ilk kez Ciel'in kıkırdamalarını dinlerken, göğsümde yıkıcı bir sıkışma hissediyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bir acı hissediyorum.

Bazen de farklı bir neşe hissediyorum. Başını örten saçlarından, ırkını simgeleyen koyu mavi gözlerine kadar bana çok benzeyen bir çocuğa sahip olmak tuhaf bir şey. Yine de gülümsediğinde annesinin yüzünü görüyorum.

"Cyrus, vakit geldi." Oğlumu bir kelebeğin peşinden koşarken izlerken Felix tarlada başımda duruyor. Birçok kez düştü, engebeli zeminde koştururken güdük bacakları onu zar zor ayakta tutabiliyor. Tekrar düşüp uzun otların altında kaybolduğunda kıkırdıyorum. Ayağa kalkmak için mücadele ederken tekrar ortaya çıkması biraz zaman alıyor.

"Ciel," diye seslenerek dikkatini çekiyorum. Şu anda durduğum yere gelmeden önce benimle kelebeğin arasına bakıyor. Ellerini havaya kaldırarak sessizce onu kucağıma almamı istiyor ve ben de kabul ediyorum. Ellerini yüzümün iki yanına koyup başımı kendine doğru tutarken sıcak davranıyor. Ayrıca bunu uzun zamandır ilk kez yapıyor. Belli ki ortam değişikliği ona iyi gelmiş.

Geçen hafta boyunca gemilerin Felix'in malikanesinin yakınına yanaşmasını bekledik. Meleze göre, bahçeler Annalise'in Ciel'le vakit geçirmek için en sevdiği yermiş. O da hatırlıyor, vardığımızda ruh hali neredeyse anında düzelmişti. Hayatının bu noktasında onu terk ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Ne kadar süre yok olacağımı bilmiyorum ama onu tekrar görmemin uzun zaman alacağını biliyorum.

Atımın beklediği malikânenin önüne doğru ilerlerken sessizliğimi koruyorum. Her zaman olduğu gibi, Felix'in ekibi beni uğurlamak için ön tarafta duruyor, melez de dahil. Calista'nın da bugün burada olduğunu fark ediyorum, şişmiş karnı Annalise ve benim kaybettiklerimizi hatırlatıyor. Oğlumu geride bırakma konusunda beni daha da isteksiz yapıyor.

Ama Annalise'i tekrar hissettim. Mührümü kullandı. Sadece kısa bir süre içindi ama çok yoğun ve bağlantıyı kendim kesmek zorunda kaldım, yoksa kendini öldürebilirdi. Her neredeyse çaresiz durumda. Ve artık çocuğumuzu taşımadığından neredeyse eminim. Kaybımın yasını tuttum ama onun hissettiklerinin yanında bunun hiçbir şey olduğunu biliyorum. Bu da telafi etmem gereken başka bir şey.

Derin bir nefes çekerek Ciel'i yere indiriyorum. Kocaman gözlerle bana bakıyor, masum ifadesini şaşkınlık kaplıyor.

"Anneni eve getireceğim," diyorum usulca. Söylediklerimi anladığında gözleri parlıyor.

"Ben yokken güçlü olmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin, oğlum?" Yumuşakça soruyorum. Gülümsemesi genişliyor ve beni sabit tutmak için ellerini yüzüme koyarak öne doğru sendeliyor.

"Dada," diyor.

Gülümsüyorum, onu son bir kez kucaklamak için yanıma getiriyorum.

Ayağa kalktığımda, bir hizmetçi nazikçe elini tutuyor ve atıma doğru ilerlememe izin veriyor. Felix kızgınlığını gizleyerek beni beklenti içinde izliyor. İsteddiği son şey beni düşman bölgesine göndermek.

"Lütfen tekrar düşünün, Majesteleri. En azından beni de yanınıza alın," diyor.

Elias'ın yok ettiği malikânenin anısı zihnimde canlanırken başımı sallıyorum. Onlar benim halkımdı, Joan da dahil, benim hatalarım yüzünden acı çekmek zorunda kaldılar. Artık halkımın benim yüzümden acı çekmesine izin vermeyeceğim. Ben kralım. Onları korumak benim görevim. Onları hedef tahtası haline getirmek değil.

Atıma tırmanan Felix'e bakıyorum.

"Oğluma iyi bak."

Chapter Six

ANNALISE

I Kim olduğunuzu ya da nereden geldiğinizi bilmemek özgürleştiricidir. Kaybedecek bir şeyiniz olduğu fikri yabancı bir kavram haline gelir. Yaşadığınız hayatın bir amacı ya da anlamı yok. Dünyanın kendisinden kopmuşsunuzdur.

özgürce arzu ettiğiniz şeyin peşinden gidebilmeniz.

Artık hiç korkum yok. Onunla ilk tanıştığımda Elias'a güvenilmeyeceğini biliyordum. Ama zindanda uyandıktan ve konuşmalarını dinledikten sonra, daha büyük bir tehdit olduğu da dahil olmak üzere benim için pek çok şeyi doğruladı. Bu tehdit sadece onu korkutmakla kalmıyor, aynı zamanda benimle de ilgili. Elias benim hakkımda her şeyi biliyor, kaburgalarımıdaki işaretin nereden geldiği de dahil. Ve şimdi bunu neden bir tehdit olarak gördüğünü anlıyorum.

Ölçülemez bir güçle birlikte gelir.

O gece kontrolümü kaybettiğimde odamda bulunan hizmetçi öldü, içeri giren muhafızlar ise ağır yaralandı. Bir yanım ölüme sebep olduğum için suçluluk duyuyor. Ama başka bir yanım da onun bir örnek olmasından memnun. O, yaralarım ve hafıza kaybımla ilgisi olduğunu çok iyi bildiği halde kendini kurtarıcım olarak göstermeye çalışan kral için beni gözetlemek üzere gönderilmiş bir yaratıktı. Bu krallıkta kimseye güvenilmez. Elias bana duyduğu şehvetle savaşırken, yaklaşan tehdit her geçen gün daha da güçleniyor. O tehdit geldiğinde çok uzakta olduğumdan ve geldiğim yere, yani denizin ötesine dönmek için her türlü şansa sahip olduğumdan emin olmalıyım.

Zindanın açılış sesi sessiz karanlığı dolduruyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Ateş ışığının ani aydınlığı zindanı kaplayınca gerildim.

bölge. Ne yazık ki aç ve susuz kaldığım için o kadar güçsüzüm ki görüşüm bulanıklaştı. Zindanlara kimin girdiğini göremiyorum. Elias'ın hırçın sesini duyana kadar çok beklemem gerekmiyor.

"Devam et."

Birdenbire soğuk su sesi duyularıma saldırıyor. Geçmiş hayatımdan olduğunu varsaydığım başka bir anıyı tetiklediği için su sıçramasından irkilerek uzaklaşıyorum:

"Bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama akraba seni onun kişisel emrine verdi." Hizmetkârlar vücudumu ovarken dişlerimin arasından başımı kaldırıyorum ve bir adam bana tiksintiyle bakıyor. Onunla ilgili her şeyden ve buradaki amacından nefret ediyorum. Ama akrabamın beni onun yanına yerleştirmesi daha çok dikkatimi çekiyor, özellikle de birkaç saat önce zayıfları savunduğum için beni azarladıktan sonra.

Ciğerlerime dolan suyu dışarı atmaya çalışırken öksürerek bağıriyorum, gözlerim sabundan yanıyor.

Hücremin kapıları açılırken Elias, "Çabuk götürün onu," diye sesleniyor. Yerden kaldırılıp Elias'ın bu sefer gerekli gördüğü yere götürülürken kendimi sırtırken buluyorum.

Hizmetçiler beni kral için yeterince temizlemeyi bitirdiğinde, zar zor ayakta durabiliyorum. Sarayın içinde sürüklenirken başım hafifçe sallanıyor. Hedefimize ulaştığımızda, odaya girer girmez yere atılıyorum. Kapılar arkamdan sıkıca kapandığında ellerim hala birbirine zincirli, beni sırtı bana dönük, dikkati ikimizin de önündeki duvara odaklanmış halde duran Elias'la baş başa bırakıyor. Odayı seçmeye çalıştıkça hayal kırıklığım artıyor, ama hala güçsüzüm, önümdeki birkaç metreyi görebiliyorum.

Şu anda korkmam gerektiğini biliyorum ama korkmuyorum. Burada bulunduğum süre boyunca hiç olmadığım kadar dik başlı hissediyorum. Elias hafızamdaki önemli boşlukları doldurdu.

O bir tehdit; hafıza kaybıma neyin sebep olduğunu biliyor ve beni buraya gelmeden önce de tanıyordu. Ayrıca teorilerimi daha da doğrulamadan önce benim bir meydan okuma olduğumu söyledi. Güç olarak bana üstün gelse de, Elias zekâ açısından kendi oyununu oynadı. Ona itaat etmek için hiçbir nedenim yok.

Korkudan başka. Şu anda bile, beyaz saçlı adamın zihnimi sürekli rahatsız ettiğinden bu duygu körelmiş durumda.

Korkmam gereken kişi o.

Elias duvardan uzaklaşarak dikkatimi çekiyor. Beni incelerken yüzünde boş bir ifade var, masasının etrafından dolaşarak bana yaklaşıyor. Bir haritaya baktığını fark ediyorum. Ama açlıktan o kadar güçsüzüm ki, zar zor seçebiliyorum. Yaklaşmam gerek.

Elise önümde diz çöküyor, bana bakarken gözleri kısılıyor, bakışları yüzüme dönmeden önce boynumda ve göğüslerimde geziniyor. Yine de, bana güvenmediği zamanlarda bile, beni arzuluyor.

Yüzümü avuçlarının arasında tutuyor, konuşurken beni inceliyor.

"Eminim artık insan olmadığımı biliyorsunuzdur. Bu saraydaki hiç kimse insan değil." Elias'ın başparmağı nazikçe yanağımı okşuyor ve tırnağının etime batan sivri ucu yüzüme çarptığında irkiliyorum. "Sadece sen, Annalise. Bu duvarların içindeki tek insan sendin."

O konuşmaya devam ederken başparmağı kanı yavaşça yanağıma bulaştırıyor ve ben omurgamda gezinen ürpertiyle savaştığımı hissediyorum.

"Gecenin bir yarısı uyandığımda hizmetçilerimden birinin öldürüldüğünü, bedeninin duvarlarıma girmesine izin verdiğim bir insan tarafından çalındığını öğrendiğimde yaşadığım hayal kırıklığını tahmin edebilirsiniz." diyor.

Eli yavaşça elbisemin ön kısmından aşağıya doğru kayıyor ve kıyafetimin altındaki ısıtılmış sembolün olduğu yerde duruyor. Elias'ın gözleri elinin hareketini takip ediyor ve düşünürken hafifçe kısılıyor.

"İnsanların bizim ne olduğumuzu bilmesini sağlamanın ürünü" diye ekliyor. Ama bir kez daha, bunun benim için hiçbir anlamı yok. Elias bana doğru eğiliyor, dili yanağımda bıraktığı kan izini tatmak için dışarı fırlıyor. Bana karşı titrediğini hissediyorum, eli kaburgamdan göğsüme doğru kayarken nefesi titriyor.

Sonra benden hafifçe uzaklaşıyor, yüzümde bir cevap arıyor. Gözleri o yırtıcı hayvana benzeyen bakışa dönüşüyor. beni ürkütse de, bir zamanlar uyandırdığı duyguyu uyandırmıyor. Ama gözlerindeki şehveti görüyorum. Mantıksal aklından daha ağır basıyor. Teslim olmak ya da olmamak için kendisiyle savaşıyor. Bir kez teslim olduğunda, kendini benden kurtaramayacak ve sanırım tereddütü de burada yatıyor. Benim hakkımda bildiği her şey tereddütünü körüklüyor ve yaptıklarım onun benim bir tehdit olduğuma dair teorisini sağlamlaştırdı.

Birden benden uzaklaştı.

"Benim türüm farklı güçlerde ve biçimlerde gelir. Atalarım, canavarlar üretmeye devam eden yaratıklardan dünyayı kurtarmayı umuyordu.

insanlıklarından gittikçe uzaklaştılar. Onların umudu, istedikleri takdirde tüm kıtaları yok edebilecek bir kabileden dünyayı kurtarmaktı. Bunun yerine, atalarım insanlara senin dönüştüğün her ne onu yaratma imkânı verdi," diye homurdanıyor, tepemde dikilerek.

Elias beni kabaca kollarımdan tutup kaldırıyor ve sırtımı masaya çarpıyor. Bana acı çektirme zevkini ona tattırmamak için yanağımın içini ısıyorum. Ama yüz ifadesine bakılırsa bunun bir önemi yok. Burnunu boğazımda gezdirirken geriliyorum, tatmin olduktan sonra dili bir iz bırakıyor. Üzerimde dururken boğazımı kavıyor ve sonunda kollarında oluşan tuhaf siyah buğuyu fark ettiğimde içimi bilinmeyen korkusu kaplıyor. Bir şekilde bedenim ondan korkması gerektiğini biliyor.

"Ama ben onların yapamadığını yapacağım. Türünüzü fetheden ilk kişi ben olacağım. Ona ait olsa bile, içinde yatan gücü kontrol edeceğim. Senin olduğun her şey bana ait olacak Annalise. Her ne, yaratılmasına yardım ettikleri her ne ise, hepsi benim olacak," diyor.

Elleri vücudumda özgürce dolaşırken dudakları dudaklarımı yakalıyor. Ona karşı koyacak gücüm yok. O bedenimi ele geçirirken bilincimi korumaya ancak gücüm yetiyor. Beni serbest bırakıyor, zincirlenmiş ellerimi tutup başımın üzerine kaldırıyor. Serbest kalan eli elbisemin üst kısmını yırtıyor ve beni ona teşhir ediyor.

Ağzı göğsümü kapladığında saldırısının aniliğinden bir nefes veriyorum. Eli hızla elbisemi kaldırıp kalçama doğru kayıyor ve işte o zaman içgüdülerim nihayet devreye giriyor. Ellerim onu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyor ama yeterince güçlü değilim. Yeterince güçlü değilim.

Elias üzerimde dururken kıkırdıyor, parmakları bacaklarımın arasından kıvrımlarıma doğru ilerlerken gözleri benimkilere dikiliyor. Yavaşça klitorisimi okşarken gözleri benimkilerle aynı hizada kalıyor, içime dalmadan önce kendi uyarılmamı arttırıyor. Bir nefes daha veriyorum, yanaklarım onun ilgisinden ısınıyor ve o da benim tepkimi izlemekten zevk alıyor.

Neden bu kadar paniklediğimi bilmiyorum. Bunu hep bekliyordum ve zihinsel olarak kendimi buna hazırlamıştım. Ama vücudum benim bilmediğim bir şey biliyor. Elias da öyle. Bir parmağını daha içime sokuyor ve dudaklarımdan çıkan titrek iniltiden nefret ediyorum.

Elias hınzırca gülümsüyor, parmaklarını çekerken duyabildiğim inilti için yeterli oluyor. Yer değiştiriyor ve sikişinin ucunu giriş yerimde hissediyorum. İçime yavaşça girerken yüzümü sıkıca kavıyor. Gözlerim açılıyor,

ve o kendini tamamen kılıfına sokarken ağzım sessiz bir "O" oluşturuyor. İç duvarlarımın onun için gerildiğini hissediyorum.

Belli belirsiz acı hissetmediğimi fark ettim. Bedenim bu tür faaliyetlere alışık, yani geçmişimde bir yerlerde bunu daha önce yapmışım.

"Aç gözlerini. Bana bak." Elias bir kez daha dudaklarımdan çılgılık atmaya zorlayarak beni kabaca iterken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bana bakarken gözleri şehvetle doluyor, sanki daha önce hiç görmemiş ve bir daha asla görmeyecekmiş gibi yüzümün her parçasını içine çekiyor. Arzusuna teslim ve şimdi nasıl bir his olduğunu tattığına göre, ne kadar kötü bir şekilde mahvolduğunun farkında değil.

Elias itmeye devam ediyor ve bedenim buna uygun tepki veriyor. Sıcaklık üzerime çöküyor, beni ele geçirirken tüm duyularımı dolduruyor ve orada kalmak için tüm gücümü harcıyorum. Şu anda, içeri girdiğimde neye baktığını görebilecek kadar yakını: masasının arkasında, okyanus boyunca uzanan toprakların düzenini gösteren harita.

Benim geldiğim topraklar.

O kendi bildiğini okumaya devam ederken ben de haritayı inceliyor, o lanet krallığın her bir ismini ve her bir santimetrekaresini ezberlerken gözlerimi dört açıyorum. Böylece kaçışımı planladığımda beni durduracak hiçbir şey olmayacak.

Elias'ın yatak odası bir kral için uygun. Benim kaldığım odadan çok daha büyük olmasının yanı sıra, okyanusun bu tarafına bakan bir balkona açılan bir kapısı var.

Amsor Okyanusu.

Elias'ın haritalarında yasak olarak işaretlenmiş olan ayrı bir okyanusa ve kara parçasına kadar uzanıyor. Ve Elias'ın kendisine göre, benim geldiğim yerin de orası olduğunu varsayıyorum. Önüme serilen yemeği yemeye devam ederken kendi kendime kıkırdıyorum.

Elias basit bir yaratık. Ve bir parçamı kırdığını düşünse de, beni daha da güçlendirdi. Bedenimi alabilir. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hafıza kaybımdan önce zaten çok şey yaşadı. Zihnimde yavaş yavaş hayatta kalma arzusunun kanıtı haline gelen çok sayıda yara izim var. Buradan çıkmak için ne gerekiyorsa onu kullanacağım, gardını düşürmek ve okyanusu fethetmenin onun fikri olduğunu düşünmesini sağlamakla başlayacağım.

Yan tarafımdaki işaret ısınınca irkiliyorum. Isı bu gece daha yoğun, ama bunun benim iyiliğim için iyi bir şey olduğunu anlamaya başladım. Elias bunu bana kendisi açıkladı.

"O işaret seni çağırırsa bile, onunla ne yapacağın hakkında hiçbir fikrin yok." İşaret beni çağırıyor ve onunla yapabileceğim her şey Elias'ın onu kontrol etmek istemesine yetecek kadar güçlü. Ve bu onun çöküşü olacak. Hafızamın bu kadar iyi olmasına rağmen bir ay öncesini hatırlayamamam çok ironik. Elias'ın krallığı çok büyük ama kalan insanları toplayıp okyanusa kadar uzanması çok fazla gereksiz insan gücü gerektirecektir.

Benim gibi daha fazla insana sahip olabilecekken neden ordusunu sadece krallığını korumak için insanları yakalamak için kullansın? Beni kontrol etmeyi arzuladığının bilinmesine izin verdi ve ayrıca okyanusun ötesindeki anavatanımda benim gibi daha çok insan olduğunu bilinmesine izin verdi. Şimdi, bunun onun fikri olduğunu düşünmesini sağlamalıyım ve beni kontrol ettiğini düşündüğünde bunu yapmaya karşı koyamayacaktır.

Odanın kapısı açılıp Elias içeri girince başımı kaldırıyorum. Beni içeri alırken dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtiş beliriyor. Onun dönüşünü beklerken çıplak kaldığımdan emin oldum. Yüz ifademi değiştirip gözlerimi açtığımda gülümsemesi derinleşiyor.

Dediğim gibi. Benim bir parçamı kırdığını düşünüyor. Kırılmış kurban rolünü oynamak kolay geliyor. Hızla ayağa kalkıyorum, o yaklaşırken selam veriyorum.

"Majesteleri," diye mırıldandım.

Elias kıkırdıyor, üzerimde durup beni incelerken çenemi kaldırıyor.

"Seni şimdi görse ne kadar kızardı," diye kıkırdıyor.

İşte yine başladı, hatırlayamadığım bir adamdan bahsediyor ama şehvetiyle bana geçmişimden daha fazlasını gösteriyor. Çenemi tuttuğu yerden nazikçe çekiyorum ama o yüzümü kavrayıp beni kendine çekiyor.

"Artık benimsin, Annalise. Söyle," diye hırlıyor beni incelerken.

"Seninim," diye fısıldıyorum.

Beni yatağa itip vücudumun ırzına geçmeye başladığında bakışlarında bir tatmin parıltısı beliriyor. Kendi arzusuna teslim olmadan önce çok iyi bildiği tuzağa düşerken gülümsememle savaşmak zorundayım. Tüm bunlar sona ermeden önce, farkında bile olmadan tam olarak istediğimi yapıyor olacak.

Aslında, o benim.

Chapter Seven

ANNALISE

I Onu çok hayal ettim, beyaz saçlı adamı. Gerçi şimdi onun bir insan olduğunu düşünmek aptalca geliyor. Bir canavar olmalı. Ve hayatımda çok önemli bir yeri olmalı. Geceleri rüyalarımın giren tek şey o. Şimdi anlıyorum ki o rüyalar, daha önce olduğum kadını uyandırmaya çalışan anılar. başıma ne kaza geldiyse.

Keşke adını bilseydim. Anılarımın çoğunda bana yardımcı olacağını hissediyorum. Onunla geçirdiğim bazı zamanlar zevkle doluyken, bazıları acı içinde geçiyor. Bazıları gece geç saatlere kadar süren konuşmalar, bazıları ise ben dehşet içinde diz çökerken onun bana bağırması. Ve bu rüyalar her geçen gün daha canlı hale gelse de, benim bir parçam gibi hissettirmiyorlar. Henüz hissetmiyorum. Ve bunun hatırlamak istemediğimden mi yoksa bir dış kaynağın beni engellediğinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

"Annalise. Bugün kafan nerede senin?" Çay fincanından başımı kaldırdığımda karşımda oturan Elias'ı sinirli bir ifadeyle görüyorum. Elias anılarımın hiçbirinde yok, bu da onun hayatıma nasıl girdiğini merak etmeme neden oluyor. Neye benzediği hakkında hiçbir fikrim olmasa da beyaz saçlı adam varlığından daha ağır basıyor.

"Bilmiyorum," diyorum usulca.

Bir kumar oynamaya karar vererek Elias'a dönüp bakıyorum.

"Benim olduğum şeyi insanların yarattığını söylediniz... Bununla ne demek istediniz?" diye sordum.

Ona böyle bir şey sorarak onu kızdırma riskini aldığımı biliyorum. Ama kaçmak istiyorsam risk almak zorundayım. Bu, onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi de içeriyor.

ve Elias'ın içimde istediği gücü kontrol etmek. Gözleri kısılıyor ve doğrulup oturuyor, vücut dili benim sorgulama tarzım karşısında tetikte olduğunu gösteriyor.

"Neden?" diye sorar.

Konuşurken sabit kalabilmek için derin bir nefes alıyorum ki bilgi alma arzumu ele vermeyeyim. Her şekilde masum kalmalıyım.

"Bir canavar olduğunu söylemiştin. Ve ben de senin ne olduğunu bilen insanların ürünüyüm," diyorum. "Atalarınızın beni kazara yarattığını söylediniz. Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

Elias beni dikkatle inceliyor, emin olmadığı bir bilgiyi bana söyleyip söylememeyi tartışıyor.

Sonunda başını sallar.

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Canavar ile insan ve avcı denen şey arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyorsun. Atalarım insanlara bizden daha hayvani olan yaratıklarla savaşıma imkânı verdi. Ama savaşmak yerine, bu araçları üremek için kullandılar. Sen... henüz benden başka kimsenin kabul etmediği bir boşlukta yüzüyorsun. Kimse varlığını kabul etmediği için henüz bir adınız yok" diyor.

Titreyen bir nefes çekiyorum.

"Anlıyorum." "Peki benim gibi başkaları da var mı?" diye soruyorum. Elias kıkırdıyor.

"Neden? Asla gözümün önünden ayrılmayacaksın, onlarla temas edersem yaşamalarına da izin vermem. Onlar benim türüm için bir yük," diyor.

Sözlerinin sertliği karşısında irkiliyorum ama yine de devam ediyorum.

"Neden olmasın? Arzuladığınız şey beni fetheden ilk kişi olmaksızın, neden onları da fethetmiyorsunuz? Türünüz için bir yük olacaksam neden beni bağışlıyorsunuz?" diye sordum.

Elias bana dönmeden önce gökyüzüne doğru bakıyor.

"Eğer bunun cevabını bilmiyorsanız, o zaman gerçekten hafızanızı kaybetmiş olmalısınız" diyerek gülüyor.

Hissettiğim hayal kırıklığıyla savaşıp gözlerimi kaçırıyorum. Kaçışımı planlarken, konu Elias'ın kendisine geldiğinde neredeyse hiç ilerleme kaydedemedim. Krallığını, savaş planını ve hatta adamlarıyla yaptığı eğitim seanslarını öğrendim. İnsandan çok hayvan olmalarına bağladığım savaş yöntemlerini inceledim, savaşmak için vücutlarını nasıl kullandıklarını gördüm. Ama bunların hiçbiri bana Elias'a karşı ihtiyacım olan doğru cephaneyi vermedi. Fetihlerine başlamak için bir an önce saraydan ayrılmasını sağlamalıyım.

Ve beni de yanında getirmesini istiyorum.

Ama kontrolü kaybettiğim için, beni yanında tutacak zincirler olmadan sarayının dışında bana güvenmeyeceğini biliyorum. Ve geçmişim hakkında hiçbir bilğim olmadığı için, bir hizmetkârı öldürdüğümde odamda olanları tekrar nasıl gerçekleştirebileceğime dair hiçbir fikrim yok. Bu noktada tek umudum Elias'ın güvenini kazanmak ve gardını düşürdüğünde oradan ayrılmak. Ama bu şu anda mümkün görünmüyor.

"Kazadan önce kim olduğumu biliyordun," diyorum yavaşça. Bunun Elias için çok tehlikeli bir zemin olduğunu biliyorum. Bir daha bu konudan bahsetmemi engellemek için bir şeyler kırabilecek kadar tehlikeli.

"Evet," diyor Elias bir süre sonra. Dikkatimi çay bardağına veriyorum, çayı içerken aklım başımdan gidiyor. Çay içerken hep böyle bir sorun yaşarım. Vücudum dehşet içinde tepki veriyor ama Elias'ı uyarmamak için her zaman kendimi zorluyorum. Şimdi de durum farklı değil.

"Benim gibi insanların olduğu bir köyün parçası mıydım?" diye sordum.

Elias anında koltuğundan kalktı. Beni oturduğum yerden kaldırıp bacaklarımı tekmeleyerek altımdan çekerken gözlerim onun hareketini algılayamıyor. Kolumu kabaca kavrayıp doğal olmayan bir açıyla bükmeden önce yüksek sesli bir çığlıkla yere yığılıyorum.

Vücudumu düzeltmeye çalışarak çığlık atıyorum ama kemiklerimin gerildiğini hissedene kadar itmeye devam ediyor.

"Geçmiş hayatımla hiçbir ilgim yok' bunlar senin sözlerindi Annalise. Neden asla kurtarmak istemediğin bir şeyi soruyorsun?" diye homurdanıyor.

Daha sert çekerken yalvarmama fırsat vermiyor, gerginlik gözlerimi yaşartıyor.

"Lütfen! Dur!" Nefes nefese kaldım.

"Neden yapayım ki?" diyor üstümden, daha derine iterek. Alayları zihnimi paniğe sürüklüyor, anılar zihnimde yanıp sönerek bir kez daha beni eziyor. Yanımdaki sembol sıcak bir şekilde yanarak beni tüketmekle tehdit ederken haykırıyorum. Etimi kavuruyor, kanım gerginlikten yanıyormuş gibi hissediyor, kemiklerim kırılmakla tehdit ediyor. Daha önce hiç hissetmemiştim. Bu dayanılmaz bir şey. Ve Elias bunu biliyor.

Beni yerden kaldırıp en yakındaki sütuna doğru itiyor. Çarpmanın şiddetiyle çığlık atıyorum, ama o çoktan elbisemi yırtmaya başlamış, gözlerinde bir meydan okuma, çaresizce kendisiyle sütun arasında kıvranan bana bakıyor.

İçime kabaca girerken haykırıyorum, eli bakışlarımı tutmak için çenemi kavırıyor.

"Ne kadar zayıf olduğunu şimdi anlıyor musun? Başın her sıkıştığında onu çağırmanın sana yardımcı olacağını mı sanıyorsun? Sana söyledim, senin her parçanı kontrol *edeceğim*. Her parçanı. Lanet olası. Parçanı," diye homurdanıyor.

"Ngh!" Elias'ın hamlelerinin gücü dudaklarımdan acı dolu bir iniltinin çıkmasına neden oluyor ve kendimi acınası bir şekilde ona karşı koyarken buluyorum. Tırnaklarımla yüzünü tırmalıyorum ama zarar veremeyecek kadar güçsüzüm. O da bundan zevk alıyor.

"İşte bu, Annalise. Sahip olduğun her şeyle benimle savaş. Böylece sana burada ne kadar az yardımcı olacağını anlayacaksın," diye homurdanıyor.

Benimle birlikte olurken kendini bana doğru iterek itmeye devam ediyor. Gözlerim panik içinde küçük odanın içinde masanın üzerinde el değmeden duran çay bardağına takılıyor. Böyle bir zamanda odaklanmak için garip bir şey. Ama göğsümdeki ağır ağrının Elias'tan kaynaklanmadığını biliyorum. O fincandan.

Ve Elias'ın bağlantıyı bildiğinden eminim.

"Bu iş görür." Şifacı benden uzaklaşırken gözlerimi yere indiriyorum, kolum Elias'ın saldırısından dolayı artık acı içinde zonklamıyor. Bakışlarından kaçınmak için gözlerimi aşağıda tutmaya dikkat ediyorum.

Korktuğumu belli etmemeliyim.

Gerçekte, kızgıyım. Düşündüğümde daha pahalıya mal olabilecek bir hesap hatası yaptım. Elias'ın bana güvenmediğini ve geçmişim hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Ama sabırsızlığımın beni alt etmesine izin verdim, daha fazla dekolte ortaya çıkarmak için eğilmemin ya da kirpiklerimi kırıpırtırmamın onun gardını düşürebileceğini umdum.

O hala bir kral.

Gardını o kadar kolay indirmez ve şimdi nedenini biliyorum. Ağzından kaçırıldı.

"Başın her sıkıştığında onu çağırmanın sana yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

İlk defa dışarıda beni arayan biri olabileceğini söyledi. Ya da bu işaretlemeyen sorumlu olan biri. Ama şimdi tek mesele bu kişinin kim olduğunu ve onu nasıl bulabileceğimi bulmak. Tabii Elias onları çoktan öldürmediyse.

"Bana sorular sorarak neyi başarmayı umuyorsunuz?" Elias sessizliği bozarak soruyor. Başımı sallamadan önce konuşmaktan korktuğumu düşünmesi için titrek bir nefes alıyorum.

"Özür dilerim, Majesteleri. Haddimi aştım," diyorum usulca.

Elias beni dikkatle inceliyor ama gözlerimi yere indiriyorum. Az önce söylediklerinden sonra ondan daha fazla bilgi isteyemem. Her güç kullandığında beni yıktığını düşünmesi gerekiyor.

Birden aklıma daha iyi bir fikir geliyor. Konuşurken yavaşça bakışlarımı kaldırıyorum ve gözyaşlarımla sulanmış gözlerimle ona bakıyorum.

"Sadece beni halkımdan ayıran şeyin ne olduğunu merak ediyordum," diyorum. Elias alay ediyor.

"Senin insanların yok. Ben sadece seni istedim. Başka bir şey yok" diyor.

Başımı sallıyorum, üzölmüş gibi yaparak dikkatimi ondan uzaklaştırıyorum.

"Kim olduğumu ya da nereden geldiğimi bilmemek çok bunaltıcı... Hiçbir amacım yokmuş gibi hissediyorum," diyorum titreyen bir nefesle.

Sessizlik üzerimize çöküyor ama Elias'ın bakışlarını üzerimde hissediyorum. Bir süre sonra elini nazikçe sırtıma koyuyor.

"Anna-"

Elias cümlesini tamamlayamadan kapı hafifçe vuruluyor. Küçük zaferim Elias'ın ikinci adamının odaya girmesiyle kesintiye uğrayınca öfkemi bastırıyorum. Elias'a bir şeyler mırıldanmadan önce kısa bir süre bana doğru bakıyor. Tepki vermiyor ama dikkatini orada bulunan şifacıya çeviriyor.

"Buradaki işinizi bitirdikten sonra Annalise'e odama kadar eşlik edin," diyor. Bana doğru bakıyor, bana yaklaşıyor ve parmağını çenemin altına yerleştiriyor.

"Sakin bu saçmalıkları yapmayı aklından bile geçirme Annalise. Böyle devam ederse merhamet göstermeyeceğim," diyor.

Çenemi kabaca kavırıyor, yanıt vermediğimde bakışlarımı kendisine çevirmeye zorluyor. "Anlıyor musun?" diye hırlıyor.

"Elbette Majesteleri," diyorum hemen.

Elias beni serbest bırakıyor ve şifacı kolumda kalan yara izine bakmak için kolumu çekerken arkasına bile bakmadan odadan çıkıyor.

"Bende düzeltemeyeceğin kadar hasarlı olan ne var?" Onunla yaptığım son seansa atıfta bulunarak soruyorum. Elias'a beni birden fazla şifa seansı olmadan tam güce ulaştıramayacağını söyledi.

Başını kaldırıp bana bakıyor, kızgınlığı yüzünden okunuyor. "Neden bahsediyorsun sen?" diye soruyor.

"Size daha önce geldiğimde krala çok fazla hasar olduğunu söylemiştiniz. Ve eğer tam gücüme kavuşmamı istiyorsa, sizi sık sık ziyaret etmem gerektiğini söylemiştiniz," diyorum tepkisini gözlemleyerek.

Kıkırdıyor, başını sallıyor.

"Kırılmışsın. Zihniniz bedeninizin başına gelen travmayı işleyemiyor. Bağlantın kopmuş ve parçalanmışsın." Bana yaklaşıyor, konuşurken kolumu kabaca kavriyor. "Zayıf bir formun var. Çok fazla hasar almışsın. Bedenin perişan durumda ama nedenini bilmiyor. Seni iyileştirebilirim ama bu olanları silmez. Bu paramparça olmuş bir vazoya su eklemek gibi bir şey. Ne kadar tamir edersek edelim, çatlaklar yapıya çok fazla yük bindirir ve sızıntılara neden olur," diyor beni inceleyerek.

Beni incelerken gözleri Elias'ınkilerle aynı tatsız tonda. Bileğimi hafifçe ovuşturarak kolumu tuttuğu yerden nazikçe çekiyorum.

"Soru sormayı bırakmalısın kızım. Kral senin için her şeye karar verdi. Yapılanları telafi etmenin bir faydası yok. Şimdiki aklın buna dayanamaz."

Chapter Eight

ELIAS

S beni deliliğe sürüklüyor. Yaptığım her şey üzerinde kontrolüm yok. Sanki bedenim bir başkasına ait olan bu kadını sahiplenmek için en ilkel haline geri dönüyor. Ve beni en çok çıldırtan şey de bu.

-Mühür onun yanında olduğu sürece Cyrus'un her zaman onun üzerinde bir etkisi olacağını bilerek. Şu anda yaşadığı akılsız durumda bile onu çağırıyor. Bu bende onu avlayıp öldürme isteği uyandırıyor.

Kendi kendime acı acı kıkırdıyorum.

Ben onun krallığında ortaya çıktığımda onu nasıl gördüğünden çok farklıydı. Kendisi olduğu için doğal olarak ona karşı savunmacı davranmış olabilir. Ama onu olduğu gibi gördüğü zamanlarda bakışlarındaki nefreti görebiliyordum.

Bir insan.

Onu geri getirdiğimden beri, onun bundan başka bir şey olduğunu görüyorum. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama geçen günkü soruları beni gereğinden fazla düşündürdü. Avcılar onu, türümüzün onlara yaratmayı öğrettiği ıvır zıvırların gücünü kullanarak canavarlara karşı üstünlük sağlamak için yetiştirdiler. Bilmeden bir tür melez yarattılar ve bu yetiştirmenin bir sonucu olarak mı böyle hissediyorum diye düşünmeden edemiyorum. Görünürde olmasa bile onu görmezden gelmek imkansız hale geliyor.

Başımı sallıyorum.

Cyrus ona karşı asla böyle hissetmemişti. Onu arzulasa da, bir insanı korumaya çalıştığı için onu göndermek konusunda hiçbir tereddütu yoktu. Ve yukarı

Onu krallığımda bulana kadar, onun varlığı olmadan uzun bir süre yaşadım ve bu onu deliliğe sürüklemedi.

Peki neden beni tahrik ediyor?

Daha önce bir kadına karşı hiç bu kadar güçlü bir çekim hissetmemiştim. Kendisinde olmadığını iddia etmesine rağmen bakışlarında hâlâ gördüğüm meydan okuma olabilir mi? Bu kadar kolay pes etmesi, beni meydan okumadan mahrum bırakması olabilir mi? Ya da çabalamadan ne kadar şehvetli olduğu olabilir mi?

Yalnız kaldığımız küçük anları düşündükçe tahrik oluyorum. Bakışlarındaki masumiyetle bana bakışı, dehşet kırpıklarını kırıştırmaması ya da dolgun dudaklarını yalamadan önce derin derin nefes alması. Hiç uğraşmadan beni baştan çıkarıyor, gittiği her yere şehvetimi çekiyor.

Sinirli bir nefes verip duvardaki haritaya bakıyorum. Savaş planım iyi düşünülmüştü. Çevredeki köylerden köleler topluyor ve krallığımı genişletirken Cyrus saldırmaya karar verirse diye savunmamı güçlendiriyordum. Döndüğümde bu plana güveniyordum. Ama şimdi baktığımda yeterli gelmiyor.

Bu toprakların ötesinde ne olduğunu bilirken olmaz.

Cyrus'un krallığı benimkinden çok daha büyük. Sarayının bulunduğu başkent bile daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Atalarımın böyle bir gücü elimizin tersiyle itmemizi istediklerini düşünmek beni öfkeliyor. Tanrılar gibi yaşayabilirdik; bunun yerine, mütevazı bir varoluş yaşıyoruz, tehdit olmadıkları halde tehditmiş gibi insanlardan saklanıyoruz. Ben bunu kanıtladım. Sarayımı çevreleyen tüm eyaletleri ele geçirdim ve bu sayede toplu halde silah üretebildim.

Zihnim Annalise'in sözlerine kayıyor.

"Beni fetheden ilk kişi olmak istiyorsan, neden onları da fethetmeyesin?"

Bu kadar masumca söylenen sözlere yüksek sesle kıkırdıyorum. Ama neden olmasın? Annalise gibi silahlar okyanusun ötesinde fethedilmeyi beklerken, yaratmaya çalıştığım krallığı savunmak zorunda kalmak için sarayımın dışındaki zayıf insanları fethetmenin ne faydası var? Ve onları hayattan sürgün eden bir canavarın yönetiminden?

Neden Cyrus'un saldırmasını bekliyorsun? Onu alt edebileceğimi çoktan kanıtladım. Devasa krallığına sızarak ve çok aşık olduğu kadını alarak bunu başarıyla yaptım. Zihinsel gücümle her zaman saygı görmüşümdür. Annalise'i almayı bu kadar kolay yapan da buydu.

Cyrus'la sadece birkaç kez görüştükten sonra bile araları yeterince açıldı.

Cyrus'un krallığının planını gösteren haritaya bakarken kendi kendime gülüyorum. Annalise ilk kaybolduğundan beri orada gözcülerim vardı ve bana arazinin bir planını gönderdiler. Ve biliyorum ki Cyrus saldıracak olursa, krallığıma ulaşmak için izleyebileceği yol konusunda sadece sınırlı seçeneği var.

Eğer saldırırsa, krallığı savunmasız kalacak. Ve eğer yapmazsa, ona karşı kullanabileceğim mükemmel bir silahım olacak.

Onun kıymetli
Annalise'i. Bu bir
kazan-kazan.

Zihnimde yeni bir plan şekillenirken elimi haritamın üzerinde gezdiriyor, her piyonu ve bayrağı haritadan çıkarıyorum. Cyrus'un krallığına ulaştığımda, Annalise gibi melezleri toplayarak ve onları savaşta kullanarak ordumu güçlendirmeye odaklanacağım. Son ziyaretimden anlaşıldığı üzere Cyrus onların potansiyelini göremiyor. Henüz farkına varmadı.

Annalise'e olan arzum nihayet bana mantıklı geliyor. Bana yeni bir dünya getirecek, hükümdarlığım için yeni bir çağın kilidini açacak anahtar o. Şimdiye kadar bunu mümkün kılacak tüm parçalara sahip olduğumu fark etmemiştim. Olasılıklar karşısında içimi yeni bir coşku kaplarken, derim beklentiyle karıncalanıyor.

Hazırlanmam gereken bir savaş var.

Annalise

Bir şeyler değişti. Elias son birkaç gündür ortalıkta yoktu ve saray çok meşguldü. Onun yokluğuna kısmen minnettarım, çünkü bu bana onu planıma ikna etmek için daha iyi yollar bulmam için zaman verdi. Ayrıca, ona aşıladığım plana boyun eğmesi halinde çalışma odasındaki haritayı ezberlemek için bana daha fazla zaman verdi. Ancak onu tuzağımın derinliklerine çekmek için bana daha fazla şans vermediği için de sinirliyim.

Ancak manipülasyonlarımın işe yaradığının kanıtı nihayet kendini gösterdi. Uyandığımdan beri ilk kez tek başıma banyo yapmama izin verildi.

Beni izleyecek hiçbir hizmetçi yok. Yalnızım ve sadece ılık su beni huzur içinde tutuyor.

Elimi sudan çıkardığımda, gürültülü damlama sesi odanın içinde yankılanıyor. Kolum boyunca uzanan yara izi hem uykuda hem de uyanırken rüyalarım giriyor. Hep düşünüyorum ama nereye ve neden düştüğümü bilmiyorum. Elias düşüşten haberdar olduğunu ağzından kaçırdı ama bunun arkasında kendisinin olup olmadığını açıklamadı. Ne zaman beni nasıl bulduğunu sorsam, yeniden sinirleniyor.

Ancak rüyalarım musallat olan tek şey sonbahar değil. Artık beyaz saçlı adamdan daha fazlasını hayal ediyorum. Sıcak bir gülümsemesi olan sarı saçlı bir çocuk hayal ediyorum. Benimle etkileşiminde sıcak ama kararlı bir kadın hayal ediyorum. Her ne pahasına olursa olsun uzak durmayı umduğum bir adam ve dün gece itibarıyla bir bebek hayal ediyorum.

Bedenim de bu durumdan kurtulmak için benim kadar çaresiz. Ama zihnim bunların hiçbirinin mantıklı olmasına izin vermiyor. Ve canavar şifacının açıklamasından sonra, artık nedenini merak etmeme gerek yok. Bu bir irade meselesi değil. Bedenimin durumuyla ilgili bir mesele. Rüyalar ve anlık görüntüler dışında anılarımı geri kazanamayacağım. Kendimi bir şekilde güçlendirmem gerekiyor ama her üç günde bir şifacıya gitmek hâlâ bir ilerleme sağlamadıysa bunun ne kadar mümkün olduğunu bilmiyorum.

Ama pes edemem. Elias'ın beni kırmasına izin veremem.

Kapılar açıldığında geriliyorum, Elias içeri girerken elimi hızla indiriyorum. Beni incelerken siyah saçlarını yüzünden uzak tutuyor, yüzünde ilk kez şehvet dolu olmayan bir ifade var.

Ayağa kalkmak için hızla yer değiştiriyorum ama beni durdurup küvetin yanında diz çöküyor. Ürkütücü renkteki gözleri beni inceliyor, dalgalanan suyun altında kaburgalarındaki işarete gidiyor ve sonra tekrar bana dönüyor.

"Planlarımızda ufak bir değişiklik oldu," diyor beni inceleyerek.

Eli suyun altına dalıyor ve sembolün izini sürmek için düşünüyor. Bunu benim tepkimi test etmek için yaptığını öğrendim. Kendi başına aktif olmadığında, bir şekilde benimle bağlantılı, korktuğumda ısı yükseliyor. Ama onu kontrol etmeyi öğrendim ve Elias'ın ondan daha az yorulmasını sağladım.

"Savaşa gidiyoruz. Ve sen de bana katılacaksın," diyor. Kafam karışmış gibi yaparak gerçek tepkimi gizliyorum.

"Anlamıyorum Majesteleri," diyorum usulca.

Elias gülümsüyor, eli koluma gidip onu suyun üzerine kaldırırken gördüğü manzara tüyler ürpertici.

"Hayallerim krallığım kadar küçük kaldığı sürece, atalarımın başarabildiği kadarını başarabileceğimi fark ettim. Ama atalarım gibi ben de çok daha fazlasını yapabilirim. Siz bunun yaşayan kanıtısınız."

Bileğimi sıkıca kavradığında irkiliyorum.

"Geçen gün bana kazadan önce kim olduğunu sormuştun," diyor.

"Öfke ve hiddet içinde kıvranan bir kadındın ve bu duygularını beni öldürmeye çalışmak için kullandın" diyor.

Geçmişimden bahsedip elimi incelerken artık duygularımı gizleyemediğim için gözlerim açılıyor, kalp atışlarım hızlanıyor.

"Görüyorsun ya Anna, bir zamanlar sen bir tehdittin. Tüm varlığınla benden nefret ediyordun çünkü senden bir şey aldım, çok önemli bir şey. Ve güç toplamak için kaburgalarındaki o küçük laneti kullandın, bu sırada neredeyse beni öldürüyordun," diyor.

Düşüşümün görüntüleri bir kez daha bana saldırırken bir nefes veriyorum.

"Ama ben seni yendim. Ve seni saçlarından tutup en yakın balkona sürükledim. Ve seni sarayın yanından aşağı bıraktım. Düşerken vücudundaki her kemiği kırdın ve seni en dipte bulduğumda kafatasın yarılmıştı ve birkaç metre yakınındaki her taş kan damlıyordu. Ve kafatasının o güzel yara izinin olduğu ön kısmına değil, tam arkasına." Elias parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek sözlerini vurguluyor, tırnakları kafa derimin üzerinde geziniyor.

Bana hafıza kaybımın kaynağını açıklarken titriyorum ve ona bakarken her zaman yaptığım gibi kendi kendime tekrar zikretmeye çalışıyorum.

Elias beni kıramaz.

Eli saçlarımda, beni incelerken bir çizgiyi takip ediyor.

"Sana bunu söylüyorum çünkü benim nasıl bir canavar olduğumu bilmeni istiyorum. Eğer dediklerimi yapmazsan ve büyüklük planlarımı mahvedersen, gazabımdan ikinci kez kurtulamayacağını bilmeni istiyorum. Bunu garanti ederim."

Chapter Nine

ANNALISE

I Elias'ı öldürmek zorundayım.

Hiçbir şey beni yaralarımın ve hafıza kaybımın ardındaki gerçeğe hazırlayamazdı. Ve şimdi Elias kaynağını açıkladığına göre, başlangıçtaki güvensizliğinin nereden kaynaklandığını anlıyorum. Ben bir tehdittim, neredeyse hayatına mal olacak gerçek bir tehdit. Ne yazık ki bunu yapabilecek kadar güçlü değildim ve bunun sonucunda o kadar ağır yaralandım ki Elias hayatta kaldığıma kendisi bile şaşırdı.

İfşaatından bu yana geçen günler boyunca, içinde bulunduğum durumu düşündükçe beni ele geçirmekle tehdit eden paniği uzak tutmaya çalıştım. Şimdi ölüme yakın deneyimim hakkında histerik olmanın zamanı değil. Şimdi bunu, zamanı geldiğinde kaçma arzumu körüklemek için kullanma zamanı. Artık Elias'ın kulağına bir şekilde sahip olduğumu bildiğime göre, şimdi mesele onu kaçışımın beklenmeyeceği konusunda bana yeterince güvenmesi için ikna etmek.

Elias'ın yeni planı tam da istediğim gibi, hatta daha iyi, çünkü beni savaşta kullanmaya karar verdi. Geldiğim toprakları fethetmek için tüm ordusunu okyanusun ötesine götürüyor - kendisinininkinden daha cazip gördüğü toprakları. Ayrıca beni eğitmenin bir zararı olmayacağına karar verdi. Her neyse, o toprakları fethetmesine yardımcı olacağına ve benim gibi daha fazla insanı davasına katılmaya teşvik edeceğine inanıyor.

Fırsatını bulduğum anda onu öldüreceğim. Eğer hayattaysa ve ele geçirmek için bir ordu kuruyorsa kaçamam.

"Annalise! Dikkatini ver!"

Elias'ın keskin sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve başımı kaldırıp dövüşme sırasının bende olduğunu görüyorum. Canavarın saldırısını engellemek için tam zamanında kılıcımı kaldırıyorum. Silahlarımızın çarpışması vücudumda ağır bir titreşime neden olurken, gücü dehşet verici. Kaburgalarımındaki lanet olmasaydı, kolayca bir yerimi kırabilirdi. Kılıcını uzaklaştırmak için gücümü kullanıyorum ve geçen hafta boyunca bana öğretilen hassasiyetle savuruyorum.

Elias "eğitim" konusunda temkinli davranıyor. Bana mühürden ya da kendi deyimiyle kaburgalarımındaki lanetten bahsetti. Ancak açıkladığı bilgiler konusunda çok sınırlayıcıydı. Bana sadece gücü nasıl çağıracağımı ve kendime zarar vermeyecek ya da yanlışlıkla adamlarını öldürmeyecek kadar nasıl kullanacağımı anlattı. Ama bana gücün nereden geldiğini ya da insan olmayan bu yaratıklarla savaşmak için yeterli gücü nasıl "toplayabileceğimi" söylemedi. Sadece bu da değil, beni savaş konusunda bizzat eğitti. Yine de beni canavarların yöntemleri konusunda eğitmedi - artık kılıçlarını kullanamadıkları zaman hayvanlar gibi hareket etmeleri konusunda.

Bu canavarla dövüşürken bir ritim buldukça yavaş yavaş mührü daha fazla çağırıyorum. Yavaş yavaş kaybetmeye başladığında yüz hatlarında bir şok oluşuyor, gücüm ve hızım onunkinden daha ağır basıyor. Mührü kullandıkça dünyanın çok daha netleştığını fark ediyorum. Bedenim zar zor kontrol edebildiğim bir hızda hareket ediyor ve gücüm kendi kontrolümün ötesinde. Ama Elias bu haliyle bile beni yenmeyi başardı, bu da onun ne kadar tehlikeli olduğunun daha çok farkına varmamı sağlıyor.

Ayrıca benden aldığı şeyin ne olduğunu ve ona bu kadar acımasızca saldırmamı sağlayan şeyin ne olduğunu ve bunu neden dışarıda düzgün bir şekilde kaçmayı beklemek yerine sarayın içinde yaptığımı merak ediyorum. Her neyse, ölmesini istemem için yeterliydi, bu da onu öldürme isteğimin ardındaki bir başka nedendi. Daha önce de istemiştim, muhtemelen iyi bir nedenim vardı. Her ne yaptıysa, bunun için hayatımı tehlikeye atarsam affedilebileceğinden şüpheliyim.

Mühürden gelen ısı duygularımla birlikte yoğunlaştıkça çığlıklarım duyulabilir hale geliyor. Nereden geldiklerini bilmiyorum ama bedenimin kontrolünü ele geçirmiş gibi üzerime çöküyorlar. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ama rakibimin kılıcını savurmak için yeterli gücü bulduğumda düşmüyorlar. Kılıcımı geri çekip boğazına dayamadan önce yanağından kan çekecek kadar sert bir şekilde kılıcı savuruyorum.

Ona bakarken nefretim somutlaşıyor, tenim öfkeyle kızarıyor. Ama kendimi kontrol ediyorum.

Silahımı yavaşça indirip Elias'la yüzleşmek için dönüyorum. Ancak öfke yerine heyecanla beni izliyor.

Bu yaratıkların tarzı budur. Güce saygı duyarlar. Elias'ta fark ettiğim bir tuhaflık bu. Kendimi tutabilsem ve bazen adamlarını yenebilsem bile, her zaman seansı onunla tartışarak bitirdiğinden emin olur. Ve her zaman bir yerim kırılır. Onu yenemeyeceğimi pekiştirmek için böyle yaptığını biliyorum.

Tam da söylediği gibi yapıyor, içimdeki gücü kontrol ediyor. Ve canını alma zamanım gelene kadar ihtiyacım olduğu sürece buna inanmasına izin vereceğim.

"Aferin, Annalise. Eğitimin sırasında kendini önemli ölçüde geliştirdin. Savaş alanına hazır olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim, değil mi Maksim?" Elias sağ koluna dönerek şöyle der.

Maksim, Elias'ın her emrini yerine getiren ve Elias ortalıkta yokken günün çoğu saatinde yoğun bir dikkatle beni izleyen sessiz bir canavar. Buradaki tüm tebaa gibi o da Elias'a şiddetle sadık. Elias sadece kendi imparatorluğuna uygun görmediği kişilere karşı zorba gibi görünmüyor.

"Evet, Majesteleri," diyor Maksim ve Elias'ın gülümsemesini kazanıyor.

Elias yaklaşıyor, bugün benimle dövüşüp dövüşmeyeceğine karar verirken korkutucu formu üzerimde duruyor.

Bana uzandığında irkiliyorum, ama bu sadece dağınık saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için.

"Bana bu yeni dünyayı getireceksin," diyor beni izlerken sırtarak. Sözleri daha önce duyduğum bir şeye benzediği için göğsümde bir kıpırtıya neden oluyor.

"Mührümü taşıyacaksın. Ve onunla bana dünyayı getireceksin."

Anım bana saldırırken Elias'ın dokunuşundan tökezleyerek uzaklaşıyorum. Ancak net değil. Sadece bir ses, daha fazlası değil.

Elias beni dikkatle izliyor ve bedenimin tepkisini sakinleşmeye zorlamaya çalışsam da olmuyor. Panik üzerime çökerken mührün sıcaklığı daha da artıyor. Acı damarlarımı doldururken bir nefes veriyorum, toprağa yığılırken bacaklarım iflas ediyor. Isı çok yoğun hale gelirken ve dünya kararırken Elias'ın bana bağırdığını hayal meyal fark ediyorum.

Sarsılarak uyanıyorum, yüksek sesli soluğum karanlık odayı dolduruyor. Korku bedenimi sarıyor, gözyaşlarım gözlerimi yakarken boğazıma yerleşiyor. Hızla doğruluyorum, ama yüzümü silmek için hareket ettiğimde, bunu yapmamı engelleyen kısıtlamalara yüksek bir şangırtı eşlik ediyor.

Yatağa zincirlendim.

"Kötü bir rüya mı?" Elias'ın sesini duyunca ürpererek gerildim. Soru masum olarak yorumlanabilecek olsa da, öyle değil. Elias masum değil. O kötü biri. Bedenim bunu biliyor ve zihnim de nedenini çözmeye yaklaşıyor.

Bakışlarımı yavaşça Elias'a kaydırıyorum. Yatağın kenarına yakın bir yerde oturmuş, yoğun bir ifadeyle beni izliyor. Şöminenin ışığı biraz azalmış, ama hâlâ yüz hatlarını seçmeye yetecek kadar ışık var.

"Ee?" diye soruyor.

Bana doğru uzandığında irkiliyorum ama bir kez daha sadece saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. Ürkütücü derecede sakin, bu da geçmişimi bugünümden ayırmaya çalışırken beni daha da gerginleştiriyor.

Tek "Evet" demek.

Onu kızdırmamak için kendimi toparlamak giderek daha da zorlaşıyor. Zihnim allak bullak olmuş durumda, oradan buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışıyorum.

"Bana rüyanda ne gördüğünü söyleyecek misin?" Elias sorar.

Gerçekten neden bilmek istediğini biliyorum. O bayılmadan sonra üzerimdeki kontrolünü ne kadar kaybettiğini bilmek istiyor. Buna neyin sebep olduğunu ya da o zamandan beri ne hayal ettiğimi bilmiyor. Ama duygusal olarak kontrolümü kaybetmeme yetti, bu da beni zincire vurup sorguya çekmesi için fazlasıyla yeterli bir sebep.

Gözlerimi kapatıyorum ve üzerime çöken bulantı dalgasıyla savaşıyorum. Rüyalarımındaki anıların bu noktaya kadar uğruna çok çalıştığım her şeyi mahvetmesine izin veremem. Bu noktaya kadar dayandığım ve riske attığım her şey umutsuz bir hayatta kalma çabasıydı.

Bu an da farklı değil.

Saraydaki zamanım yavaş yavaş sona ererken bu bir çaresizlik anı. Her an ayrılabiliriz ve ben bedenim üzerinde kontrolüm olmadığını göstererek zaten her şeyi berbat ettim. Elias kesinlikle bu olaydan önce düşünmediği başka önlemler de ekleyecektir.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum.

"Çok yüksekten düşüyordum... Bir dala takıldım ve kolumu kırdım, sonra uyandım," diyorum, bilerek onun ifşaatıyla örtüşen tek anıyı gündeme getiriyorum.

Elias sessiz, ama bunun beni caydırmasına izin vermiyorum. Gözlerimi ateşten ayırmıyor, yanıtını bekliyor ve yalanıma inanması için dua ediyorum.

Şok oldum, güldü.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum, beni dikkatle izliyor, yavaşça yüzüme uzanırken gözleri kocaman. Çenemi kavıyor, dudaklarımdan bir gıcırta çıkmasına neden olacak kadar sert sıkıyor.

"Ne oyunu oynuyorsun?" diye homurdanıyor. Başımı sallıyorum.

"Oyun yok Majesteleri. Siz sordunuz, ben de sadece size söylüyordum," diyorum usulca.

Elias beni incelemeye devam ediyor ve bir süre sonra beni serbest bırakıyor.

"Saraydan ayrılmadan önce sonuçlarını tekrar yaşayabildiğine sevindim. Artık bu duvarların ötesinde bana itaatsizlik edersen seni neyin beklediğini biliyorsun" dedi.

Bakışlarımı indiriyorum.

"Elbette Majesteleri," diye mırıldandım.

Elias cevap vermiyor. Sadece konuşmadan önce bir süre daha beni izliyor.

"Bugün antrenmanın sonunda olanları nasıl açıklayacağınızı merak ediyorum," diyor soğuk bir ses tonuyla.

Başımı sallayarak titrek bir nefes alıyorum.

"Sanırım bir haftalık eğitimden dolayı yorgun düştüm. yoğunlu ve vücudum bu lanete alışkın değil," diyorum, bana inanmasını umarak.

Elias kıkırdar, başını sallar.

"Her şey için bir cevabın var," diyor acı bir şekilde.

"Lütfen bana inanın, Majesteleri. Bunu düzgün bir şekilde kontrol edemiyorum, yemin ederim.

Sadece çok yorulmuştum-"

"Yeter. Bahanelerinizi umurumda değil. Yolculuğumuz sırasında böyle bir şey olursa seni caydırmak için gerekli önlemleri aldık. Unutma, sen benimsin Annalise. Aklından her ne geçiyorsa, ben bunu önlemek için çoktan ve bir adım attım. Seni öldürmek istemiyorum. Ama iş o noktaya gelirse yaparım" diyor.

Beni tehdit edişindeki lakaytlık kanımı donduruyor. Kırılğanlığım uzun zamandır ilk kez gözüme çarparken boğazımdaki ani yumruyu yutuyorum.

Elias ayakta duruyor, konuşurken sırtı bana dönük.

"Biraz dinlen. Buna ihtiyacın olacak. Sabah ilk iş yola çıkıyoruz ve adamlarımı senin için yavaşlatmayacağım," diyor.

"Evet, Majesteleri," diye mırıldandım.

Elias odadan çıkıp yatağa uzanırken titreyerek nefes alıyorum. Kapıyı açtığında kapımın önünde her zamankinden daha fazla muhafız olduğunu fark ediyorum.

Gördüğüm rüya kendini tekrar ederken beynimde dönen duyguların kakofonisini hissetmeme nihayet izin verdiğimde gözlerimde yaşlar oluşuyor ve kâbusu yeniden yaşarken o anki duygularımı tüm gücüyle bana geri gelmeye zorluyor.

Rüyam hafızamın geri gelmesiydi, ve bu sefer takıldı. Mantıklı. Beyaz saçlı adamı ilk kez o zaman görmüştüm. Nehirdeydi. Ve kokumu köye kadar takip ederek babam da dahil olmak üzere tanıdığım herkesi yok etti. Dimitri hariç herkesi. Beni güvenli bir yere taşıyan Dimitri. Kaçmak için gemilere binip denizi geçmemiz gerekiyordu. Ama bunun olduğuna dair hiçbir anım yok. Hatıralarım köyden kaçıştan sonrasını kapsamıyor. Başka kimsenin kaçamadığı köyden.

Ve çığlıklar... şu anda bile hala kulaklarımda çınılıyorlar.

Bunlara rüyalarımnda birden fazla kez görünen beyaz saçlı adam neden oldu, yani çektiğim eziyet o günün ötesine, çok daha öncesine uzanıyor. Net bir zaman çizelgem olmamasına rağmen, onunla ilgili anılarım ara sıra aklıma geliyor ve içgüdüsel olarak, anılarımda onunla ilgili ne kadar zaman varsa, beni kargaşadan başka bir şeyin beklemediğini biliyorum.

Chapter Ten

ANNALISE

"A gh!" Tekrar toprağa fırlatıldığım da acıdan gözlerim yanarken haykırıyorum. Elimdeki kılıç birkaç metre uzağa uçuyor ve ben kendimi takip edenlerden korumak için hızla ayağa kalkmaya çalışırken toprağa düşüyor-

Geldiğini bildiğim bir saldırı. Ayağa kalktığım anda Elias yumruğunu yüzüme doğru savuruyor. Tepki olarak elimi kaldırıyorum, temas ettiği kolumda acı patlıyor. Kemik anında çatlıyor ve bir kez daha ayaklarım yerden kesiliyor.

Bağırıyorum, en yakın ağacın gövdesine çarpıyorum, ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Ağaca yaslanıyorum, bulanık görüşümle başımı kaldırıp Elias'ın sinirli bir ifadeyle başımda dikildiğini gördüğümde nefes almam imkansız hale geliyor. Konuşmadan öksürmeye başlıyorum ve ağacın etkisiyle akan kanda boğuluyorum.

"Umutsuz vakasın," diyor Elias .

Bir de ja vu hissi üzerime çökerken gözlerim açılıyor.

Bu beyaz saçlı canavar. Diz çöküyor, elimi avucunun içine alıp inceliyor. Kırılmış ve bunu bir şekilde biliyor.

"Vücudunu ezberledim. Bir şeylerin yerinde olmadığını anlıyorum."

Elias'ın dokunuşu beni görüş alanımdan çıkarırken panikle bir çığlık dudaklarımdan dökülüyor. Elias yaralarımı bakarak kolumu çekerken acı kolumda patlıyor.

"Sessiz olun. Tabii kendi başına iyileşmek istemiyorsan," diyor ve hazırda beklettiği şifacıyı işaret ediyor. Canavar hızla yanıma koşuyor ve ellerini koluma koyarak iyileştirmeye başlıyor. Sıcaklık rahatlatıcı ve kemik iyileşirken kolum hafifçe karıncalanıyor.

Birkaç gündür evim olan topraklarda seyahat ediyoruz. Elias çok temkinli hareket ediyor, bilmediğim bir sahilin mağaralarının yakınında kamp kuruyor. Haritadaki beş kıydan herhangi biri olabilir. Elias yolculuk sırasında beni güvertenin altında zincirli tuttuğundan emin oldu, bu yüzden hiçbir yönüm yok.

Elias seyahat konusunda zekiydi. Her gün daha fazla adamı farklı yerlerde karaya çıkıyor ve bu toprakların kralı her kimse onu uyarmamak için elinden geleni yapıyor. Genel planlarını bir sır olarak saklasa da, benim tüm bu planlardaki rolüm hakkında çok açık konuştu. Bu toprakların kralını yenmesine yardım edebileceğimden emin.

Ama eğer bu dünyanın canavarları evimi tek başına yok eden beyaz saçlı canavar gibiyse, Elias'ın kendine bu kadar güvenip güvenmediğini ya da yanlış bilgilendirilip bilgilendirilmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Geçmişimi ortaya çıkardıkça daha fazla soru ortaya çıkıyor gibi geliyor. Hafıza kaybımın nedenini bulduğumda, bazı şeyleri daha hızlı toparlayabileceğimi düşünmüştüm, ancak bu sadece her şeye daha kalın bir örtü ekledi. Dışarıda aklı başında kalabilmek için sahip olduğum gücün her zerresini harcıyorum. Bildiğim dünya yok oldu ama üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Dimitri hiçbir yerde yok ve nedenini bilmiyorum. Ve kendisinden kaçtığımız beyaz saçlı canavar, hayatımın çok önemli bir parçası olarak kâbuslarımda yer alıyor.

Aklım kelimenin tam anlamıyla karmakarışık ve benim için hiçbir şeyi doğrulayabilecek kimsem yok. Elias boğazımı kesip beni okyanusa atmadan önce, hafızamın bir parçasını bile kaybetmeden vatanıma ayak basmama izin verirdi. Bunu ondan saklamak gittikçe zorlaşıyor. Ve anılarım bana kaçış planlarımla mümkün olup olmadığını söylemiyor. Aksine daha da uzak hissettiriyorlar.

"İşte oldu. Her şey hazır Majesteleri." Canavar şifacı bizden uzaklaşırken ona bakıyorum, tekrar tekrar yumruklanmamı izlerken kenardaki yerine dönmeye hevesli. Vücudumun buna daha ne kadar dayanabileceğinden emin değilim. Şu anda bile, kırık kolumu yeni iyileştirmişken, ağrı hala devam ediyor. Elias'ın ilk saldırısında bile beni tam olarak iyileştiremediği için, iyileştirmesinin gerçekten ne kadar etkili olduğunu merak etmeye başlıyorum.

"kalk. Yine gidiyoruz," diyor Elias ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Yavaşça kalkıyorum, kalkarken de onu dikkatle izliyorum.

"Haftalardır beni acımasızca eğitiyorsun. Adamlarına karşı kendimi koruyabilirim, ama sana karşı kendimi korumamı nasıl beklersin?

kralları kim?" Ben soruyorum.

Onu sadece kışkırttığımı biliyorum ama bu noktada umurumda değil. Kaybedecek bir şeyim yok. Ve Elias planının işe yaraması için iddia ettiği kadar çaresizse, beni öldürmeyecektir. Bazı nedenlerden dolayı, ben bunun çok önemli bir parçasıyım.

Elias öfkesini dizginlemeye çalışırken başını gökyüzüne doğru eğiyor.

"Bu yabancı topraklarda bizi ne tür bir düşmanın beklediği hakkında hiçbir fikriniz yok. Kendinizi korumak yeterli değil. Onları yenebilmelisiniz," diye homurdanıyor.

"Benden çok şey bekliyorsun," diyorum, kızgınlığım artarak. Elias yüzünü bana dönüyor, beni incelerken gözlerinde çılgın bir parıltı var.

"Öyle miyim? Geçimini sağlamayı beklemek çok mu fazla? O zaman belki de seni sefaletinden kurtarmalıyım?" diyor, bana yaklaşarak ve korkum artsa da kendimi tutuyorum.

"Yapmayacaksın. Bu planın işlemesi için bana ihtiyacın var, yoksa her bir şeyini kırdığında şifacını bu kadar yakınında tutmazdın. Beni buraya getirmek için onca zahmete girmez, onca sıkıcı plan yapmazdın," diyorum.

Buraya yaptığım yolculuğu unutmak istiyorum. Gıcırdayan bir gemide gece gündüz kilit altında tutulmak, sadece Elias'ın zevki için yukarı çıkarılmak işkenceydi. Ve buraya geldiğimizden beri Elias sadece beni eğitirken zincirlerimden kurtulmama izin veriyor. Ama son zamanlarda eğitimi çok acımasızlaştı. Sanki korkmuş gibi ve onu bana güvenebileceğine ikna etmek için aklımdan geçenleri söylemekten başka ne yapabilirim bilmiyorum.

"Acele ediyorsun çünkü bir şeyden korkuyorsun. Ya da belki birinden, bilemiyorum. Belki de savaş için yaptığın tüm hazırlıkların sebebi budur. Ama büyüklük planında çok fazla boşluk var, öğrenme yeteneğime karşı sabırsızlığınla başlayarak. Özellikle de beni her gün becerdiğin, dövdüğün ve kırdığın için. Eğer hazır değilsem, bu sonunda sadece sana zarar verecek," diyorum.

Kelimeler ağzımdan çıkana kadar az önce söylediğim her şeyin boyutunu fark etmedim. Yavaşça titreyen bir nefes çekiyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışırken geri adım atıyorum ve ardından geleceği kesin olan cezayı bekliyorum.

Şok oldum, Elias bana vurmadı.

Bana yaklaşıyor, gözlerimi ararken çenemi kavırıyor.

"Yani konuşuyor. Sadece benim kullanacağım uysal küçük bir kukla değil," diyor tehditkâr bir şekilde.

Yüzümü onun elinden çekip geri çekiliyorum. Elias beni izlemeye devam ediyor. Yüz ifadesinden beni anlamaya çalıştığını söyleyebilirim.

"Uyandığım andan itibaren bana düşmanca davrandın ve bana koşulları anlattığından beri nedenini anlıyorum. Ama ben sana sadık kalmaktan başka bir şey yapmadım, sen ise beni dövmekten başka bir şey yapmadın. Seni nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum. Ve bu gidişle, bir şansım bile olmadan beni öldüreceksin," diyorum.

Elias daralmış bakışlarla beni izliyor ama bir kez daha tepki vermiyor. Ve sonunda konuştu.

"Şimdi daha iyi anlıyorum. Seni neden bu kadar çok sevdiğini. Sende görüldüğünden çok daha fazlası var, öyle değil mi? O masum bakışların, saf numarası yapmanın ardında çok daha fazlası var." Elias kıkırdayarak başını sallıyor.

"Onun sana neden taptığını anlıyorum ama anlayamadığım şey senin ona neden taptığın. Kendi türünü koruduğun için seni sürgüne gönderdiğinde neden geri dönmeyi bu kadar çok istedin. Planlarımdaki kusurları bu kadar net görebiliyorsan, ona geri dönmekteki kusurları nasıl göremezsın?" diyor.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Bir kez daha geçmişimde yatan kişiden bahsediyor. Farkında olduğu ve tehdit olarak gördüğü birinden. Hatta kaburgalarımdaki bu mühürden benim onu "çağırdığım" şeklinde bahsetti.

Ama ben hâlâ

Kimi kastetmiş olabileceğini biliyorum. Dimitri olamaz.

"Bilmiyorum... kim..." diye devam ediyorum, çünkü zihnim onun "sürgün" kelimesini kullandığını anlıyor ve beyaz saçlı canavara geçiyor - hem acı hem de zevk, mutluluk ve hüznün, yaşam ve ölüm olan canavara. Zihnim her gece ona dönüyor ama bana onun kim olduğunu ya da amacının ne olduğunu söyleyemiyor.

Elias gülerek bana yaklaşıyor.

"Bir sinire dokundum mu? Belki de hafıza kayıplarına yardımcı oldum?" diye kıkırdıyor. Ama bu ses omurgama bir ürperti gönderiyor. Bu bilgiyi neden bilmiyorum.

"Kimden bilmiyorum," diye fısıldıyorum. Elias bileğimden tutup beni kendine doğru çekiyor.

"Anlayacaksın. Benden daha kötü bir canavarla karşı karşıya kaldığında her şeyi anlayacaksın. Kendi türüne yaptıklarını ve benim sana yaptıklarını anladığında, seni öldürmek zorunda kalmayacağım. Bunu kendisi yapacak. Nefreti o kadar derin ki topraklarını çoktan sizin türünüzden . Geçmişinize karşı benim kadar hoşgörülü olmayacaktır," diyor.

Tutuğu sıkılaşıyor ve beni öyle sert fırlatıyor ki tökezleyip düşüyorum. Kafamı kaldırdığımda Elias beni izliyor, öfkesi geri dönmüş.

"Onunla yüz yüze gelmeden önce öğrenebileceklerini öğrenmek için biraz daha çaba sarf etmeni öneririm, yoksa hayatta kalamazsın. Ve beni alt etmeye çalışarak enerjini boşa harcamayı bırak."

Cyrus

Babam yardımsever bir yöneticiydi. Bu özelliklerini bana aktarmak için elinden geleni yaptı. İnsanların sadece yanlış anlaşıldığına ve rehberliğe ihtiyaç duyduklarına inanırdı. İşledikleri korkunç trajedilerin bahanesi olarak masumiyete ve saflığa inanıyordu. Ve sonunda, bu ona her şeye mal oldu.

Annemin ve doğmamış kardeşimin hayatına mal oldu. Bana derime mal oldu ve sonunda babamın hayatına mal oldu. Krallığımıza, hiçbir canlının bizden daha zayıf yaratıkların ellerinde katlanmak zorunda kalmaması gereken acı ve ıstıraba mal oldu. Toplumumuzda yaşamış en güçlü canavarların akıl sağlığına mal oldu.

Etrafımda dolaşan haberlerden korkan insanları izlerken, babamın neden onlara bir hükümdar olarak bahsettiklerinden başka bir şeyi hak ettiklerini düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum. Elias kadar zayıf bir canavara karşı bile, hepsi sinmiş bir şekilde koşuyor, kendilerini koruyamıyor, tam şu anda ortalarında duran gerçek tehdidin farkında değiller.

Belki de babam garip bir şekilde kendini bu yaratıklarda görüyordu. Annemle evliliği başlı başına bir anomaliydi. Onun soyundan gelen canavarlar safkanlardı ve asla kendi soyları dışında üremezlerdi. Babam krallığımızın kraliyken, annem Avalor'dan ayrı bir diyardan gelen, güç ve kudret bakımından babamı aşan bir canavardı.

Onu hiçbir zaman mirasını ya da babamla nasıl birlikte olduğunu sorabileceğim bir yaşta tanımadım. Babamla da vefat etmeden önce bu konuyu hiç konuşmadık. Annemin soyunun gücü sadece bana miras kaldı.

Bu yüzden daha zayıf olanları teminattan başka bir şey olarak görmüyorum. Özellikle de şimdi.

Elias krallığını kargaşa içinde bıraktı, kraliçemi ve doğmamış çocuğumu aldı ve Annalise'e hizmet etmek için mülkte yaşayan her savunmasız canlıyı ölüme terk etti - cesetleri parçalandı, onlara hak etmedikleri ölümler verildi. Annalise'i nihayet geri aldığım da ne durumda olacağını bilmiyorum ama iyi olmayacağını biliyorum. Özellikle de çocuğumuzla ilgili önsezim doğruysa.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi bu insanlara göstermek için kapüşonumu indiriyorum. Fiziksel özelliklerimin bir insan için anormal olduğunu ve beyaz saçlı bir adamın haberinin hızla yayılacağını bildiğim için kendimi gizlediğimden emin oldum. Ama artık gizli kalmamın bir önemi yok. Bu insanların artık bir önemi yok. Hepsi öldü.

Bir çocuk yanımdan koşarak geçiyor ve ben de onu hızla kolundan tutup kendime doğru çekiyorum. Beni içine çekerken gözleri kocaman açılıyor ve vücudu içgüdüsel olarak varlığıma tepki verirken korkusunun kokusunu anında alıyorum.

"Kaçabildiğin kadar içerilere kaçmanı istiyorum. Herkesi canavarların kralının bu toprakları yok etmeye geldiği konusunda uyarın," diyorum.

Çocuğu serbest bırakıyorum ve hafifçe sendeliyor, ona ne söylediğimi anlamaya çalışırken hala bana bakıyor

Böylece canavar formumu yavaşça serbest koyu dumanın derimden akmasına izin veriyorum.

"et," dedim.

Çocuk hızla uzaklaşıyor ve ben formumun tamamının canlanmasına, beni tüketmesine izin vermeden önce onun ormanda kayboluşunu izliyorum. Çılgınlık etrafımı sararken karanlık beni tüketiyor ve canavarımı doldurmak için yaşamın sıcak çekimini hissediyorum.

Haftalar boyunca duyacağım tek ses bu olacağı için çılgınlıkların benim için hiçbir anlamı yok.

Chapter Eleven

ANNALISE

Elias beni vatanıma getirerek bir hata yaptı. Şimdi, zamanlama dışında kaçışımın önünde hiçbir engel yok. Burayı biliyorum. Burada büyüdüm ve bu toprakların belirli bir bölgesinde büyümüş olsam da, tek yapmam gereken tanıdık bir çevreye ulaşmak. Bu dünyanın Elias'ınkinden çok daha büyük olduğunu biliyorum ve Elias'ın dünyaya aşına olmadığını da biliyorum. Bu yüzden

Kaçtığımda beni bulması çok daha zor .

Elias'ın yeni planları, bir parçası olacağımı hiç düşünmediğim topyekûn bir savaşı gerektiriyor. Planları, dünyanın kendi tarafını bilinmeyen bir düşmana karşı savunmak için hazırlamaktan, düşmanın topraklarına sızıp her şeyi kendisi için almayı planlamaya dönüştü. Ancak bu düşman Elias'tan daha büyük bir tehlikedir.

O, dünyanın bu tarafındaki canavarların kralıdır.

Elias burada başıma gelenleri tanımlamak için "sürgün" kelimesini kullandığında her şey yerli yerine oturdu. Sürgün, gücü elinde bulunduranların, ben de dahil olmak üzere daha az güce sahip olanlar üzerinde otoritelerini kullanmaları için kullanılan bir kelimedir. Ve eğer Elias'ın söyledikleri doğruysa, kendimden olanları koruduğum için canavarların kralı tarafından sürgüne gönderildim. Elias sürgünün beni onun kollarına ittiğini iddia ediyor ama beyaz saçlı canavarla ilgili hatırladığım tek tük anılara göre onunla olan hayatım zordu. Elias'ın neden dönmek istediğim konusunda kafası karışık olduğu gibi benim de öyle.

Ama artık geçmişe takılıp kalmamaya karar verdim. Acıdan başka bir şey barındırmıyor. Şu ana kadar bana bir faydası olmadı. Bu durum kafamı daha da karıştırdı ve beni burada kimsenin beklemediğini bildiğim için daha da tereddütlü olmama neden oldu. Babam o köyde öldürüldü ve Dimitri'nin de o köyde öldüğünü varsaymak zorundayım.

Çok geçmeden beni beyaz saçlı canavara bıraktı ve sonunda beni sürgüne göndererek Elias'a götürdü.

Aradaki boşlukları dolduracak hiçbir şey yok. Uyandığımdan beri olduğum kişi olarak yaşamayı, eskiden olduğum kişi olmaya tercih ederim.

O artık önemli değil.

Yaklaşan atların sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarırken başımı kaldırıyorum. Bilinmeyen bölgelerden, ölüm ya da bu uğurda hayatlarını riske atmak arasında seçim yapmak zorunda kalacak kirli, sümüklü insanlarla birlikte daha fazla asker yaklaşıyor. Bir at arabasının sırtında gelirlerken onlara dikkatle bakıyorum, deja vu üzerime çökerken kendi hafızam bana daha fazlasını göstermek için göz kırptırıyor. Ama bastırıyorum. Bana bir faydası olmayacak.

Elias umutsuzca benim gibi insanları aramak için çok zaman harcadı. İnsan gibi görünen ama tamamen insan olmayanları. Geldiğimizden beri ordusunun boyutunu iki katına çıkardı ve kıyıdan uzaklaştırarak bu topraklara yayılmak üzere altı farklı gruba ayırdı. Her taraftan saldırmayı ama yoluna çıkan her şeyi tüketmemeyi planlıyor. Burada, düşmanının varlığından haberdar etmemek için gizlice hareket etmeyi planlıyor. Önce saraya saldırmayı, ötesine yayılmadan önce başkentin gücünü ortadan kaldırmayı planlıyor.

Elias, bir krallığın kralı olmadan ayakta kalamayacağını söylledi.

Elias kesinlikle hükmetmek için doğmuş. Planı eksiksiz ve bir şeylerin ters gitmesi durumunda birçok olasılıkla dolu. Paylaşmadığı tek olasılık ben ortadan kaybolduğumda ne olacağı. Beni yem olarak kullanmayı planladığını biliyorum. Kralın bir sebepten dolayı sarayını korumayacağına inanıyor ama durum böyle olursa Elias o yaratıkla savaşmak için beni kullanmayı planlıyor. Bu yüzden eğitimimde bu kadar aşırıya kaçtı, askerlerinden daha iyi olmamı istiyordu.

Ama o gün geldiğinde Elias'ın ya da krallığın yakınında olmayı planlamıyorum. "Annalise." Elias'ın sesi arkamdan gelirken geriliyorum.

Bütün sabah çadırındaydı ve gözcülerinin hararetle araştırdığı çevre bölgelerin haritalarını inceliyordu. En azından kıyıdan ayrıldığımızdan beri nereye gittiğimizi anlamaya çalışırken yanında olmalıyım, ama onu şüphelendirecek çok fazla şey yapamam. Kaçarken gardının mümkün olduğunca düşmesini istiyorum.

Eğilirken silahımı yere bırakarak hızla ayağa kalkıyorum.

"Evet, Majesteleri?" Bakışlarından kaçınarak usulca söylüyorum.

Elias yüzümü kavlıyor ve dudaklarımı onunkilere doğru zorluyor. Dilini dudaklarımın arasından geçirirken öpücüğü çok güçlü. Ona karşı homurdanıyorum, kendimi sakın kalmaya zorluyorum, çünkü o çekilmeden önce beni sahiplenmeye devam ediyor. Şok içinde ona bakarken yanaklarım yanıyor ve o da geniş bir sırıtışla beni izliyor.

Sırtımasından nefret ediyorum. Her zaman zalim niyetlerini gizliyor. Ama şimdi dikkatimi çektiği için dişlerini gösteriyor.

"Bakışlarımdan kaçma. En azından bu kadarını hak ettin," diye kıkırdıyor ve benden uzaklaşıyor. "Gel. Yeni acemileri selamlayalım."

Kamp boyunca sessizce onu takip ediyorum, eski ve yeni adamlarının her birinin yanından geçerken gözlerimi kaçırıyorum.

Babam bizi her zaman avcılara karşı dikkatli olmamız konusunda uyarırdı. Bir sebepten dolayı onlara güvenmezdi ve insanlığın çöküşü olacaklarına yemin ederdi. Nasıl olduğunu bilmesem de babamın haklı olduğunu görebiliyorum. Gelen her grup bir öncekinden daha kötü görünüyor - hatta bazılarının vücutlarında bu toprakların kralının izniyle damgalar var.

Hiçbir yer bizim için güvenli değil. İnsanlar ve avcılar için.

En yeni acemilere ulaştığımızda midem bulanıyor. Kampın ortasındaki bir ağılda toplanmışlar, muhtemelen evlerinden ve hatta yollardan alınmışlar. Elias onları müttefik olarak kullanmak istiyor olabilir, ama geldiklerinde ne kadar aşağılık olduklarını görmelerini sağlamak konusunda net. Onların yerinde olsaydım, kırık dökük ve kirli, Elias'ın sunduğu şeyi gözümü kırpmadan seçerdim. Güvenmediğiniz yaratıkların sadakatini sağlamanın acımasız bir yolu. Ve bu Elias'ın en önemli özelliği.

Manipülasyon.

"Kampıma hoş geldiniz. Ben suların ötesindeki Elias-Kral'ım. Beni tanıımıyorsunuz ve ben bu toprakların bir parçası değilim. Buraya, suyun bu tarafındaki canavarların kralıyla başlattığınız savaşı bitirmeye ve bu toprakları kendime almaya geldim," diyor Elias insanlara bakarak.

"Ve size bana katılma fırsatı vermeye karar verdim," diye ekliyor. İnsanlar yavaşça başlarını kaldırıp bakarlar, gözleri güvensizlikle doludur.

Elias. Hatta bazıları bana doğru bakıyor, bir insanın neden bir canavarın yanında durduğunu anlamaya çalışırken yüzlerindeki merak açıkça belli oluyor. Ve yüzümdeki duygusuz ifadeden Elias'a katılmanın onların yararına olmayacağını anlayabileceklerini biliyorum.

Elias onların bakışlarının yönünü fark ediyor ve bana eliyle işaret ederek kenara çekiliyor.

"Bu Annalise. O da senin gibi. Ve senin gibi, o da bir canavarın gücünü kullanabilir. Bunun için yetiştirildi. Savaştan sağ kurtulanlarınızın, avcılarının varlıklarının son yıllarında neler yaptıklarının farkında olduğunu biliyorum. Annalise, benim yanımda savaşmanız için size bir fırsat tanımaya karar vermemin sebebi. Bu toprakların canavarlarına karşı savaşmanız ve sizden öncekilerin denediklerini elde etmeniz için size uygun silahları sağlayacağım," diyor Elias.

Avcılardan biri bakışlarını daraltarak ayakta durur.

"Bize olan borcunuzu ödeyeceğinizden nasıl emin olabiliriz? Bizi yasalarınıza yazacak mısınız? Bize toprak ve ev verecek misiniz? Siz de tıpkı kral gibi bir canavarsınız; kendisine ait olmayanı talep etmek isteyen bir yabancının sözlerine nasıl güveneceğiz?" diye soruyor.

Elias usulca kıkırdıyor ve ben geriliyorum. O sabırlı bir canavar değil ve söz konusu insanlar olduğunda kahkahasının sesi asla iyi bir şey değil. Elias yanımdan geçip insanlarla birlikte ağıla girerken yavaş bir nefes alıyorum. Niyetini sorgulamaya ve hatta onunla aynı seviyedeymiş gibi konuşmaya cüret eden adamın üzerinde duruyor.

"Gerçekten bir seçeneğin olduğunu mu düşünüyorsun? Benim savaşımın dışında hayatta kalamayacağınız bir dünya var. Sizi yöneten canavarın, sadece imparatorluğuna köle olmanıza izin vermek için etinizi damgaladığı bir dünya. İsterse hepinizi saatler içinde yok edebileceği bir dünya. Kurtarıcınızla pazarlık yapabilecek bir konumda olduğunuzu gerçekten düşünüyor musunuz?" diye soruyor.

Etrafı sessizlik kaplıyor ve uzaklardan gelen metal sesleri kaçınılmaz olanı hatırlatıyor. Adam cevap vermiyor, etrafındaki hiç kimse de.

"Savaşmak istemeyenleri kullanmayı planlamıyorum. Eğer benim yolum senin geleceğin için öngördüğün yol değilse gidebilirsin," diyor Elias.

Bir kez daha geriliyorum, gözlerim farkında olmadan hayatlarıyla boğuşan insanların kaleminin üzerinde geziniyor. Gözlerimdeki çaresizliği görmeleri ve akıllıca bir seçim yapmaları için dua ediyorum. Ama dehşete kapılıyorum, üç insan bir adım öne çıkıyor, içlerinden birinin boğazında gitmeye çalışan bir damga var.

Elias'ın kollarından yükselen siyah dumanı görüyorum ve bir kez gerçekleşmek üzere olduğunu bildiğim şeyi hazmedemeyerek hızla başka tarafa bakıyorum. Çılgınlıkla hızla boğuşma homurtularına dönüşüyor ve gözlerimi korkunç sahneden uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Annalise!" Gözlerimi tam zamanında açtığımda paniklemiş bir insanın yanımdan kaçtığını görüyorum.

Bu insanın beni yapmaya zorladığı şey karşısında umutsuzluğa kapılıyorum ve hızla mührü çağırıyorum, üzerime akan insanlık dışı gücü adamı yakalamak ve zapt etmek için kullanıyorum. Gürültülü bir gümbürtüyle altıma düşüyor ve ben sessiz bir uyarıyla kılıcımı boğazına dayadığımda çırpınışları sona eriyor.

"Lütfen... kımıldama," diye mırıldanıyorum.

Elias'ın durduğu yere dönüp baktığımda, özgür olacaklarını düşünen diğer insanların Elias'ın elleri tarafından hayatlarının ellerinden alındığını görüyorum. Elias ağıldan uzaklaşıp adamın inleyen bedeninin üzerine diz çöktüğüm yere doğru ilerlerken cansız gözleri şok içinde gökyüzüne bakıyor.

"Davam için ihtiyacım olan son şey, sadakat duygusundan yoksun insanların varışımı ifşa etmesidir. Annalise'in en güçlülerinizi bile terletmeden ne kadar çabuk bastırabildiğini gördünüz mü? Bu gücü size sunabilirim. Ve karşılığında, başka bir gün görmek için yaşayacaksınız. Umarım sonunda benim hükümdarlığımı görürsünüz."

Altımdaki adam debelenmeye başlıyor ve ben de dizimi sırtına daha da bastırarak hareketsiz kalmasını sağlamaya çalışıyorum. Ama artık çok geç. Elias'ı kızdırdı.

"Öldür onu," diye sesleniyor bana.

Geniş gözlerle yukarı bakıyorum ve Elias beni dikkatle izliyor, emrini yerine getirmemi bekliyor. Adam debelenmeye devam ediyor ama kendi etini kesmesinden korktuğum için bıçağımı yavaşça boğazından uzaklaştırıyorum.

Elias'ın bakışları bana bakarken daralıyor. "Annalise."

Ses tonundaki uyarı yüzümü kızartmaya yetiyor ama bu adamın canını almam için yeterli değil. Elias'ın kendisi, krala karşı kendi halkımı korumaya çalıştığım için sürgün edildiğimi söyledi. Şimdi de aynı şeyi yapmamı emrediyor. Sadakatimin nerede yattığını görüyor. Beni test ediyor, Cyrus'un yaptığı gibi beni kırıp kırmadığını anlamaya çalışıyor.

İsim ilk kez zihnimde dans ederken gözlerim açılıyor.

Cyrus.

"Ah!" diye bağıyorum acı içinde, çünkü altımdaki adam dirseğiyle yüzüme bir darbe indiriyor. Belli ki yetenekli bir dövüşçü ve ayağa kalkarken bir şekilde akranlarının kaderinden kurtulmuş.

Tökezliyorum, saldırının kaba kuvveti yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor ama toparlanmama gerek kalmıyor. Elias bir anda beni geçti ve adamın kemiklerinin Elias'ın acımasız gücü altında çatırdayan korkunç sesini duydum. Tökezlemeye devam ediyorum, gözümün yanındaki taze yaradan kan damlarken çimlerin üzerinde diz çöküyorum.

"Şimdi birbirimizi anlıyor muyuz?" Elias dehşete kapılmış insanlara dönerken sorar. Bir anlık sessizlikten sonra adamlarına seslenerek onlara ordusunun bir parçası olarak hayatlarına başlamaları için eşlik etmelerini istiyor. Onlar yanımdan geçip giderken iniltileri ve hıçkırıkları duymazdan geliyorum, suçluluk duygum içimi kemiriyor.

Yüzümün iki yanında eller hissettiğimde geriliyorum ve kafamı kaldırdığımda Elias'ın bana kızgınlıkla baktığını görüyorum. Gözleri taze yaranın üzerinde geziniyor ve başparmağını nazikçe bölgenin üzerinde gezdirerek dokunuşundan irkilmeme neden oluyor. Elias'ın kaşları daha da çatılıyor ve çenemi sertçe kavrayarak beni tarlanın ortasında yatan parçalanmış cesede doğru bakmaya zorluyor.

Dudaklarımdan bir nefes çıkıyor ve başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama Elias arkamda hareket ederken başımı sıkıca tutuyor.

"Tek yapman gereken boğazını kesmektir. Onu bu acıdan kurtarabilirdin. Merhametiniz onlara sadece acı getirecek. Bir dahaki sefere emrime itaatsizlik edersen bunu unutma."

Chapter Twelve

ANNALISE

I nehri severdi. Canavarların tehdidi nedeniyle köyümüz nehirden kilometrelerce uzakta bulunuyordu. Tatlı su kaynağı olması nedeniyle herkesin rastlayabileceği bir bölgeye bu kadar yakın yaşamak çok tehlikeliydi.

Ama köyden o kadar uzaktaydı ki, oradan ayrılabilir ve nehrin sesinin tadını çıkarabilirdim

Saatlerce koşturup, bilinmeyenin korkusundan kaçmak için.

Şimdi de durum farklı değil.

Elias, emri üzerine bir insanı öldürmeyi reddettiğimden beri mesafeli davranıyor. Ona itaatsizlik ederek, şimdiye kadar ondan kazanmayı başardığım azıcık güveni de biliyorum. Ama aynı zamanda ordusu büyüdükçe ve etrafını benim gibi daha fazla insanla sardıkça, sadakatimi daha fazla test etmek için zaman kaybetmeyi göze alamayacağını da biliyorum. Savaş her geçen gün daha da yaklaşıyor.

Başlamak için can attığı bir savaş.

Serin nehir yatağında ıslanırken derin bir nefes çekiyorum. Su, son birkaç gündür vücudumda oluşan morlukları örterek hissettiriyor. Benim gibi insanlarla eğitim yapmak, canavarlarla eğitim yapmaktan çok daha zordu. Elias'ın ordusuna kattığı insanlar, eminim bir pozisyona zorlandılar. Elias, kampına bir kez adım attıklarında, onun davası için savaşmaktan başka seçenekleri olmadığını açıkça . Onları serbest bırakmak intihar olur, çünkü varlığının haberi yayılabilir. Ve ilk etapta onu seçmeyerek davasına sadakatsiz olduklarını kanıtladılar.

Davasına sadık olmayan insanların yeni dünyasında dolaşmasına izin veremez. Bu, hükümdarlığı sırasında onlara yer vermenin bir şartıdır. Bunun için savaşmış olmalılar.

Acı bir kıkırdama çıkarıyorum, burnumun hafifçe altından akana kadar suyun içinde aşağı kayıyorum.

Bir hafta boyunca imha etmek zorunda kaldığımız avcı cesetlerinin sayısı mide bulandırıcı. Elias'ın vicdan azabı duymadan öldürme yeteneği beni dehşete düşürüyor. Vücudumda bıraktığı izlerden zalim olduğunu biliyordum. Ama şimdi görüyorum ki zalimliği daha az şanslı olanlara da uzanıyor. Avcıların gidecek hiçbir yeri olmayan dışlanmışlar olarak damgalanmış olmalarını kendi çıkarları için kullanıyor. Onları saltanatına katacağı çaresiz bireyler olarak değil, oyununda kurban edeceği piyonlar olarak görüyor.

Her geçen gün Kral Elias'ın karşısına çıkmaya karar verdiği rakibi daha çok merak ediyorum.

Cyrus.

Bu ismi yüksek sesle düşünmek bile kollarımda bir ürperti oluşmasına neden oluyor. Gözleri rüyalarım ve uyanık olduğum her ana musallat oluyor. Bende Elias'tan daha fazla korku uyandırıyor. O uğursuz günde nehir kenarında karşılaşmamız ve onu takip ettiği anlaşılan tek tük anılar dışında onunla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorum. Bedenim onu çok iyi hatırlıyor. Ve onu bir daha görürsem ne olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Onu öldürebilecek miyim? Yoksa bedenimin bildiği korku beni hareket etmekten alıkoyacak mı?

Vücudum nehrin soğüğünden uyuşmaya başladığında, kıyafetlerimi giymek için sudan çıkıyorum. Dikkatimi bana nehirde eşlik etmeleri için gönderilen hayvanlara veriyorum. Sırtlarını bana dönmüş bir şekilde duruyorlar ama varlığımın son derece farkındalar. Daha önce de söylediğim gibi, Elias'la aramızdaki küçük güven kırıldı. Şanslıyım ki bana daha fazla can almamı emretmedi. Ama bu, onun bunu yapmasını izlemek zorunda kalmamı engellemedi.

Gömleğimi çekiştirirken dikkatimi kaburgalarımındaki ize veriyorum.

Günlerdir ilk kez tenimi yakmıyor. Ürkütücü bir şekilde hareketsiz, her gibi beni çağırıyor. Onu neredeyse özlüyorum. Kendimi kapana kısılmış ve yalnız hissetmememe yardımcı oluyor. Ama artık sustuğuna göre, yalnızlığa geri döndüm.

Hızla gömleğimi giyip silahımı kuşanarak nöbet tutan canavarlara doğru ilerliyorum.

Elias'ın kampına dönüş yarım saatten biraz fazla sürüyor, bu da bana onun etrafında ördüğüm duvarı zihinsel olarak güçlendirmek için bolca zaman veriyor. Elias'ın yanında duygularını göstermemenin en iyisi olduğunu öğrendim. O usta bir manipülatör ve ben ondan istediğimi çoktan aldım.

Beni vatanıma geri götürmek ve bana güvenmesini sağlamak için. Bu güven henüz gelmedi ama beni çok büyük bir tehdit olarak görmüyor, en azından zaman zaman sadece bir sıkıntı olarak görüyor. Onu ne zaman öldüreceğimi ve kaçacağımı zaten biliyorum. Şimdilik, o an gelene kadar zamanımı beklemek zorundayım.

Kampa yaklaşırken adımlarım duraksıyor.

Bir şeylerin ters gittiğini hemen hissediyorum. Hava durgun. Her zamankinden çok daha fazla. Elias'ın kampına doğru ilerlemeye devam ediyorum, merkezdeki eğitim alanı olan küçük arenayı geçerken gözlerim açılıyor.

Ortada bir yığın ceset yatıyor. Ne kadar uzun süre bakarsam, her birindeki ayrıntılar o kadar korkunçlaşıyor. Savaşmayı reddettikleri için öldürülmemişler. Öfkeyle katledildiler.

Paniğim artarken yavaşça mührü çağırıyorum. Ters giden bir şeyler var. Etkinleşen mührün sıcaklığı bana Elias'ın çadırına doğru devam etmek için ihtiyacım olan rahatlığı veriyor. Derin bir nefes çekiyorum ve Elias'ı ortaya çıkarmak için kapakları geri çekiyorum. Masasının üzerinde duruyor, bir kâğıt parçasına bakarken gözleri kısılmış.

Vücut dilini çabucak not ediyorum. Kasları kaskatı, yumruklarını o kadar sert sıkıyor ki parmak eklemleri bembeyaz, avuçlarından yere kan damlıyor. Yumruklarını sıkıp açtıkça çenesinde bir damar oluşuyor, kendini sakinleştirmeye çalıştıkça nefesi sığılıyor. Okuduğu her neyse, dışarıdaki kan banyosunun sebebi o.

Bu canavarı rahatsız etmek için çadıra girerken kalbimin atışını sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.

"Senin M-"

"Dışarı." Elias arkamda duran canavarlara bakıyor, durduğum yere yaklaşıp canavarlarla konuşurken gözleri öfkeyle doluyor.

"İkiniz de dışarı," diye homurdanarak beni işaret ediyor.

Avucundan kan sızıyor ve hayvanlar çadırdan hızla çıkmadan önce selam verirken hâlâ titrediğini fark ediyorum.

Elias'ın yumruğunun yüzüme doğru geldiğini fark edecek zamanım bile olmuyor. Saldırısından saniyeler önce mührün tüm gücünü etkinleştiriyorum, bana vururken yüzümün yan tarafı acıyla patlıyor. Oda bir süreliğine kararıyor.

Ama Elias ben daha yere düşmeden beni yakaladı, boğazımı sıkkan tutuşuyla bana kısık gözlerle bakıyor.

"Biliyor muydun? Biliyor muydun lan?" diye bağırır.

Kavrayışı sıkılaştınca gözlerim açılıyor ve havam anında kesiliyor. Cevap veremiyorum ama benden bunu beklemediğini de biliyorum. Bana bakarken gözleri büyüyor, öfkesini kontrol etmeye çalışıyor ama yapamıyor. Her ne olursa onu köşeye sıkıştıran bir şey olmuş.

Beni yere fırlatırken haykırıyorum, şiddetli kuvvet ciğerlerimdeki tüm havayı söküp alıyor. Elias tüm öfkesiyle tekrar üzerime gelirken nefesim kesiliyor ama bu sefer hazırım. Mührün tüm gücünü kullanarak saldırısını yakalıyorum.

Saldırısını engelleyen sert kuvvetin yarattığı rüzgâr yüzümün yanından geçiyor ve bileğim darbenin etkisiyle gerilirken irkiliyorum. Elias'ın bakışları daralıyor. İlk defa kendimi savunuyorum.

"I-" Bir öksürük krizine giriyorum, boğazım onun saldırısından zarar görmüş ve konuşmamı engelliyor. Ayrıca boğazımın şişmeye başladığını ve saniyeler geçtikçe nefes almayı zorlaştırdığını fark ediyorum.

Elias kolunu kabaca tuttuğum yerden çekiyor, bacağını savururken kendi türünün hızıyla hareket ediyor. Göğsüme vurmasını engellemek için kolumu tam zamanında kaldırıyorum ama saldırısının gücü beni uçuruyor. Çadırdan dışarı fırlıyorum, vücudum kontrol edilemez bir hızla uçarken derimi yırtan toprağın yakıcılığı bana saldırıyor.

Sonunda duruyorum, etrafımda toprak yükseliyor. Ayağa kalkmaya çalışırken kolum acıyla zonkluyor ve Elias'ın birkaç metre ötedeki çadırdan çıktığını görünce geriliyorum. Bana doğru yaklaşırken gözleri kısılmıştı, dövüşmeye hazır. Ama bu her neyse, eğitim değil.

Yaklaştıkça adrenalinim yükseliyor ve hafifçe bulanıklaşan görüşüme yardımcı oluyor. Ayağa kalkmaya çabalıyorum, onu izlerken sağlam elimle bıçağımı kavriyorum. Hareketim karşısında gözleri kısılıyor.

"Seni sarayıma getirdiğim günden beri kötü şanstın başka bir şey olmadığını bilmeliydim," diye homurdanıyor. Kollarından siyah duman yükselirken gözlerim açılıyor. Bunun bana dokunmasına izin vermemem gerektiğini bilecek kadar çok kez neler yapabileceğini gördüm.

Boğazım o kadar şişti ki, konuşmak bir yana, zar zor nefes alabiliyorum. Bu yüzden hamle yapmasını beklerken kılıcımı daha sıkı kavriyorum. Yavaşça çömelerek savunma pozisyonuna geçiyorum, tam da o benim durduğum yere doğru fırlarken.

Eliyle çarpışması için bıçağımı tam zamanında kaldırıyorum. Anormal derecede keskin tırnakları çelikle temas edince kıvılcımlar uçuşuyor. Kullandığı güç öncekinden çok farklı. Onun katıksız gücü dengemi bozuyor. Ben tökezlerken, elinin siyah dumanla kaplı olarak bana doğru uzandığını fark ediyorum. Hızla kaçıyorum, kılıcımı tekrar savuruyorum, ama o yine kaçıyor.

Mührü her zamankinden daha büyük bir çaresizlikle çağırdığımı, beni Elias'la boy ölçüşebilecek güç ve hızla doldurmasını istediğimi hissediyorum. Ama olmuyor. Nedense sınırlı hissediyorum. Elias ise tecrübeli bir dövüşçü, saldırmak için mükemmel anı beklerken nasıl kaçıp kurtulacağını çok iyi biliyor. Şanslıyım ki, onun dövüş stiline aşına olmak için hareketlerini yeterince uzun süre inceledim.

Kılıcım sonunda Elias'ın boğazının sağ tarafındaki ince bir tabakayı kesiyor. Saldırı yüzünden gözleri kısılıyor ve dehşete düşüyorum, artık bir insan gibi dövüşmüyor, bir canavar gibi hareket etmeye başlıyor. Saldırıları daha hayvani ve kıvrak hale geliyor ve dengemi bozması sadece beş saniye sürüyor.

Tırnakları yanağımı yırtarken haykırıyorum ve yumruğu karnıma çarpıyor. Yukarı doğru saldırıyor, son bir darbe indirmeden önce ayaklarımı hafifçe yerden kesiyor ve beni toprağa düşürüyor.

Dünya bulanıklaşıyor ve ben aniden bilincimi için kendi bedenimle savaşıyorum. Ben mücadele ederken silahım hâlâ elimde. Uyanık kalmak için yapabildiğim tek şey, bıçağı kavradığımı hissetmek. Beni koruyabilecek tek şey o.

Boğulma sesim havayı doldururken ortalık sessizleşiyor. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, şakaklarımdan altımdaki toprağa dökülüyor. Elias başımda dikilmiş, tiksintiyle bana bakıyor. Yavaşça eğiliyor ve elini uyluğumda hissettiğimde geriliyorum.

"Her şey, herkes. Hepsi gitti. Tüm hayatım, insanlarım. Öldüler," diyor Elias.

Elias'ın bana dokunduğu yerdeki acı bacağımı kavururken çığlık atıyorum. Dayanılmaz bir his. Ancak Elias çığlıklarımı duymazdan gelerek konuşmaya devam ediyor.

"Artık bir önemi yok. O benim evimi yıksa bile, ben onunkini alacağım. Burayı yeni evim yapacağım. Yeni evimiz. Onun bildiği ve sevdiği her şeyi alacağım, senden başlayarak. Cyrus benim dünyamı yok ettiği güne pişman olacak."

Elias sözünü yerine getirirken uyluğumdaki acı artıyor, vücudumda sürünüyor. Kendimi acının içinden düşünmeye zorluyorum, gözlerim

Yakındaki atları fark edene kadar panik içinde kampın üzerinde koşturuyorum.

Bıçağımı sıkıca kavradığım için acıyı görmezden gelerek hareket ederken çığlık atıyorum. Elias'ın boynuna sapladığım bıçağımın kabzasını kavrayarak hızla ayağa kalkıyorum. Son anda hafifçe sıyrılıyor ve bıçağımın köprücük kemiğine saplanmasına izin veriyor ama bıçağımı boğazından çekip çıkarırken yüzünde hâlâ bir şok ifadesi var; bıçağımı boğazının ön tarafında gezdirirken onu sıkıca tutmak için boştaki elimle saçlarını kavriyorum.

Kendini iyileştirirken kanamayı durdurmak için boynunu tutarken, atlara doğru ilerlemek için ayakta durmaya çalışarak tökezliyorum. Hareket etmeye çalışırken uyluğum dayanılmaz bir şekilde zonkluyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım çalışmayı reddediyor. Adrenalinim azaldıkça hırıltılı nefesim havayı dolduruyor ve boğazım düzgün nefes alamayacak kadar şişmiş durumda.

Arkamdan bağırırlar duyuyorum, acımla çığlık atarken komutları görmezden geliyorum ve kendimi bir atın üzerine çekiyorum. Karnını tekmelerken homurdanıyorum ve onu ormana doğru yönlendiriyorum.

Kendim için planladığım kaçış bu değildi ama şu noktada bunun bir önemi yok. Kaçmam gerekiyor. Ama atlarının üstündeki canavarların sesi ormanda beni takip ederken bu imkânsız gibi geliyor. Tüm vücudumu saran acı kendini belli ederken ne bir şey görebiliyorum, ne nefes alabiliyorum ne de atımı yönlendirebiliyorum. Artık adrenalin azaldığı için vücudumun gerçekten ne kadar hasarlı olduğunu biliyorum. Ve bu hiç iyi değil.

Atım beni itip kakarken acı içinde inliyorum ve yaralarım daha da çok acıyor.

Oklar yanımdan geçip yakınımıdaki ağaçlara konarken geriliyorum. Bana ateş ediyorlar. Bilincimi zar zor koruyabiliyorum. Tek başına irade artık yeterli değil. Ormandaki bu kovalamacada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ve atımı yönlendiremediğim için yön duygum olmadan beni daha da derine götürüyor.

Bir şelalenin gürültüsü aniden üzerime hücum edince irkiliyorum ve bilincimi kaybettiğimi fark ediyorum. Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Mührüm çalışmıyor ve vücudum hırpalanmış durumda. Aniden havaya fırladığımda midem bulanıyor, atım benimle birlikte tökezleyip takla atarken bedenim uçuyor. Şelalenin kenarına indiğimde onun acı dolu çığlıkları benimkilere karışıyor.

Hareket edecek gücüm yok.

Şelalenin sesi tüm gürültüyü bastırıyor ve başımı yavaşça kaldırdığımda ne görüyorum. Atımın bacağında bir ok var. Onu vurdular ve beni fırlattı. Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum, yukarı bakıp hayvanları görüyorum.

At sırtında beni kovalayanlar . Atlarından inip beni tehditkâr bir şekilde izlerken okları hâlâ nişan almış durumda.

Hala hareket edemiyorum.

Son saldırgan da yetişirken korku omurgamdan yukarı tırmanıyor. Elias çalıların arasından sıyrılıyor, kana bulanmış giysileri bu gece kanının döküldüğünün tek kanıtı.

Ölümün yüzüne bakarken nefesimin sığlaştığını, boğazımda düğümlendiğini fark ediyorum.

Elias atından iniyor ve kılıcını kınından çekerek zalim bir gülümsemeyle bana yaklaşıyor. Sessizce onu izliyorum, ne yapacağımı düşünmeye çalışırken zihnim dönüyor ama yapamıyorum.

"Sana söyledim, Annalise. Gazabımdan ikinci kez kurtulamayacaksın," diyor.

Elias'ın kasları geriliyor ve sanki sıkıntımı hissetmiş gibi yanımdaki mühür canlanıyor. , ben bedenimi sıcaklığıyla dolduruyor.

Elias saldırıyor, bıçağı başımı omuzlarımdan ayırmak için doğrudan boğazımı hedef alıyor. Ve son saniyede, saldırısını tüm ayrıntılarıyla görebiliyorum.

Kılıcımı kaldırıyorum, Elias'ın darbesinin gücü benimkini elimden düşürüyor ama şelalenin kenarından uçarken kafamı kesmesini engelliyor. Elias karşı hamle yapıyor, tekrar saldırmaya hazırlanıyor ve ben hareket etmek için mührün gücünü kullanıyorum. Kaslarım şişiyor ve ayağımı yere bastırdığımda, toprağın güçten dolayı yol verdiğini hissediyorum. Kendimi şelalenin kenarına iterken düşünmüyorum.

Ben uçurumdan düşerken Elias'ın şaşkın bakışları hoşuma gidiyor. Bu beni rahatlatıyor, dik düşüşü ve hayatta kalma şansımın çok zayıf olduğu gerçeğini görmezden gelmemi sağlıyor.

Yine de bir şekilde gülümsüyorum, ölümle de olsa ondan kurtulduğumu biliyorum.

Chapter Thirteen

ANNALISE

M Bedenim uyuşmuş durumda ama yine de bir şekilde hareket ediyorum. Zihnim, gözlerimi açmam için çok fazla zarar verildiğini biliyor. Açmalıyım.

Hemen şimdi öleyim ve bilincimi son birkaç gündür dalgalı suyun verdiği büyük hasarı deneyimlemenin gereksiz acısından kurtarayım. Ancak bir kez daha itilip kakıldığımda, vücudumun kırık parçaları durmam için bana bağırırken uyanmaya zorlanıyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, bedenim bunu yaptığım için beni anında cezalandırıyor. Şiddetli bir öksürük boğazıma doğru ilerliyor, ciğerlerimden kanla karışık su akıyor ve sığ teknenin zeminini kaplıyor. Göğsüm yanıyor ve boğazım savaş sırasında aldığım hasardan dolayı şişmiş durumda. Nefes nefese kaldığımda, boğazımdan bıçaklanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Sakin ol." Bir çift el sırtımın altında, ciğerlerimdeki fazlalıkları temizleyebilmem için beni dik tutarken geriliyorum.

Göğsüm yanarken ve vücudumun geri kalanı bir şeylerin ters gittiği konusunda beni uyarırken görüşümün bulanık kenarlarını göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum. Vücudumun durumu daha da netleştikçe, yabancının ellerinin beni neden tuttuğunu anlıyorum. Güneş yukarıdan üzerime vuruyor ve yaralarındaki tuzlu suyun acısını çok daha dayanılmaz hale getiriyor.

Yavaşça yere bakıyorum, kolumun parçalanmış etini gördüğümde paniğe kapılıyorum. Derim paramparça olmuş ve kemiklerim doğal olmayan bir şekilde dışarı fırlamış. Bacağımı hareket ettirmeye çalıştığımda, onun da önemli ölçüde hasar gördüğünü fark ediyorum ama kolum kadar değil. Ama pantolonumun içinden hasarın boyutunu göremiyorum. Göğsüm ağırlaşıyor ve daha fazlası olduğunu biliyorum.

Her nefes almaya çalıştığım da, yüzeyin altındaki hasar beni acıya boğuyor.

"Ne-" Boğazım henüz iyileşmemişken kendi öksürüğümün bir kez daha bana saldırmasıyla kesiliyorum.

"Boğazın hasar görmüş. Yerinde olsam konuşmazdım, yoksa ömrünün sonuna kadar dilsiz kalırsın." Bakışlarımı konuşan adama çeviriyorum, onun bir canavar olduğunu fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

"Canlanın, limana giriyoruz!" Küçük tekneden biri bana sesleniyor.

Ben de ona doğru dönüyorum ve halatlarını küçük teknenin dışına attığını, birinin onları iskeleye çekmesinin tekneyi bir kez daha salladığını görüyorum.

Panik beni ele geçirirken nefes alışım hızlanıyor.

Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum ama bu canavarların beni bulduğu yerde bir şekilde denize çıkmam için yeterince uzun bir süre olduğunu varsayıyorum. Küçük tekne limana yanaştığında, limanın gürültüsü çöküyor. Bir şekilde bu toprakların kalabalık bir bölgesine ulaştım ama yine de Elias'la olduğum kadar tehlikedeyim. Elias'ın kampına gelen insanlara bakarak, insanların bu dünyada bir yeri olmadığını biliyorum. Ve ben Bu denizcilerin beni kalplerindeki iyilikten kurtardıklarından şüpheliyim.

Ne demek istediğimi kanıtlarcasına, ipi fırlatan canavar yaklaşıyor, üzerime diz çökerken gözleri kısılıyor.

"Zaten kötü durumda olduğunu görebiliyoruz. Bu yüzden seni bağlayarak ipimizi boşa harcamayacağız. Ama kaçmaya çalışırsan diğer bacağını da kırarız," diye homurdanıyor.

Cevap vermemi beklemeden ortağına bakıyor ve konuşurken eliyle onu işaret ediyor.

"Pekâlâ, gidelim," diyor ellerini bacaklarıma sararken. Arkadaşı beni kollarımın altından kavıyor ve ikisi de aynı anda havaya kalkarak bükülmüş bedenime sıcak bir acı yayılmasına neden oluyor.

Başımı geriye atıp acı içinde inliyorum. Boğazım hasar gördüğü için tek yapabildiğim bu. Tekneden rıhtıma doğru ilerlerken beni itip kakmaya devam ettiklerinde gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Karaya ayak bastıklarında, ayaklarımı tutan canavar beni serbest bırakıyor ve üst bedenimi tutan canavarın beni omzunun üzerinden kaldırmasına izin veriyor.

Acı içinde homurdanıyorum, mide bulantısı üzerime çöküyor ve onun omzuna doğru öğürüyorum. Bilinçsizliğin tatlı rahatlama s için dua ediyorum ama olmuyor.

Gel. Canavarın attığı her adımda acı daha da artıyor, ta ki ben omzunun üzerinden inleyene kadar.

En azından kaçma ihtimali bulmak için etrafı kolaçan etmeye çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız. Çok fazla canavar var ve hepsi de bu durumda beni kolayca alt edebilir. Burası da bana tanıdık gelmiyor, herhangi bir anıyı tetiklemiyor. Ama en az benim kadar üzgün durumda olan insanlar görüyorum ve daha fazla canavar onlar için pazarlık yapıyor.

Canavarlar nihayet hedeflerine ulaşıyor, belli ki sorumlu olan kişi konuşmak için öne çıkıyor.

"Başkente hâlâ köle alıyorlar mı?" diye soruyor.

Kanım donuyor ve mücadele etmeye çalışıyorum ama beni tutan canavar beni ittiğinde, acı beni durmaya ve yenilgiyle başımı eğmeye zorlamak için yeterli oluyor.

"Bu sefil durumda buraya başkent hakkında soru soran bir insan mı getirdin? Yerlilerden birinin satın almasını sağlayabilirsen şanslısın," diye kıkırdıyor birisi.

Canavarın omuzlarından çekilip dizlerimin üzerine çökmeye zorlandığımda haykırıyorum. Kolum yanımda işe yaramaz bir şekilde sallanıyor, kemiklerim protesto için bana bağıyor. Taş sokakta otururken, vücudum kansızlıktan mı yoksa korkudan mı kendi kendine titremeye başlıyor, ayırt edemiyorum. Ama bedenim kapanmaya başladığında bilincimin de nihayet azaldığını hissedebiliyorum.

Eller yanaklarımı kavlıyor, başımı kaldırıp sözde beni satın almak isteyen canavarın gözlerine bakmaya zorluyor.

"İyi bir şifacı bulamazsan, bu yüz için yüklü bir fiyat alamayacağını mı söylüyorsun?" diye soruyor sorumlu canavar.

Alıcı bana yaklaşıyor, gözleri beni içine çekerken daralıyor. Tüm hayvanlar gibi o da sağlıklı bir yapıya sahip. Saçları siyah ve tel tel, derisi günlük işlerinden kalma hafif bir kir tozuyla kaplı, beni incelerken bu yaratıkları ele veren ayırt edilemez mavi bana geri yansıyor.

"İyi. Ama başkent onu bu şekilde kabul etmez. Önce damgalanması gerek" diyor.

Gözlerim açılıyor ama beni satmak isteyen canavarlar bir adım öne çıkıyor.

"Deli misin sen? Ona bir baksana. Bir markadan kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Bizi paramızdan etmeye falan mı çalışıyorsun?" diye itiraz ediyor sorumlu canavar ama alıcı kıkırdarak markaların bulunduğu ateş çukuruna doğru ilerliyor.

"Onu bu halde buraya getiren sizsiniz. Paraya bu kadar mı muhtaçsın? Karşılık veremeyeceği belli olan bu insanı avlıyorsunuz-"

"Onu avlamadık. Onu nehrin ağzına yakın bir yerde ölümün kıyısında yüzerken bulduk. Onu yakaladığımızda bu haldeydi," diye sinirli bir şekilde homurdanıyor.

Alıcı, dağlama demirini alevlerden çekerken kendi kendine kıkırdıyor, metal ısıdan bembeyaz olmuş.

"Tabii, tabii. Ama bir markası olmadığı sürece onu başkente bile götüremem. Kanun böyle. Ve ben tenimi olduğu gibi seviyorum," diyor boğazını inceleyerek.

Ben güçsüzce debelenmeye başlarken canavar geri çekilip bana işaret ediyor. "Tut onu," diyor.

Elleri saçlarımı kavrayıp, kızgın dağlama demirini etimden birkaç santim uzakta tutarken beni boğazımı göstermeye zorladığında irkiliyorum.

"Üzerimizde ölmemeye çalışın" diye kıkırdıyor.

Dimitri

Markete her geldiğimde içimde bir korku hissederim. Bu bana Annalise'in kayboluşundaki rolümü hatırlatıyor. Onu bulup geri getirmemiş olsaydım, belki de bunların hiçbirisi olmayacaktı. Belki de hala orada özgürlüğünün tadını çıkarıyor ve geçimini sağlamak için ürün satıyor olacaktı.

O ve Ciel.

Bacakları geçmişte olduğundan çok daha güçlü olan küçük çocuk önümde istikrarlı bir şekilde koşarken dikkatimi ona veriyorum. Zeki bir çocuk, en az Annalise kadar meraklı. Ondandır aldığı çok şey var; buna her tanık olduğumda kendimden duyduğum nefret daha da derinleşiyor.

"Bu kadar asık suratlı olma Dimitri. Senden gelmeni istedim çünkü küçük prensin dışarı çıkması gerekiyordu ve sen onunla çok iyi anlaşıyorsun. Bunun Felix'in gidişiyle bir ilgisi yok, yine de onu özlediğini biliyorum." Calista yanımda yürüyor, bilgili gözleri Felix'inki kadar yoğun bir şekilde beni izliyor. Beni okuyabilmesinden nefret ediyorum. Ama şimdi anlıyorum ki onun yüzünden Felix de beni okumakta bu kadar iyi.

Gülümsemesi nazik olabilir, ama hiç de öyle değil.

Felix günler önce Cyrus'un adına endişeleri araştırmak için saraya gitti. Birkaç kölenin kaybolduğuna dair raporlar var ve bunu kolayca kaçmalarına bağlayabilecek olsak da, Felix bu kararı verirken o kadar da anlamsız olmamaya karar verdi.

Ancak bu sefer Felix onunla gitmemi istemedi. Calista'nın hassas durumuna göz kulak olmam için malikanede kalmamı istedi çünkü onun gibi hayvanlar hamilelikleri sırasında çok zayıflar.

Dikkatimi Ciel'e veriyorum, o bir standa doğru koşuyor ve neşeyle renkli nesneleri işaret ediyor. Yakında Calista ve Felix'in varisi de koridorlarda dolaşmaya başlayacak. Ve eğer çocuk kız doğarsa, bizden önceki bu küçük çocuğun nişanlısı olabilir çünkü bu toplumda güçlü olanın güçlü kalması gerekir.

Duyguların önemi yok.

"Bugün neden bu kadar iç çekiyorsun Dimitri? Felix'i mi özlediyorsun? Yoksa ruh halini bozan Annalise'in iyiliği mi?" diye soruyor, bir kez daha beni hızlıca okuyarak.

Omuz silkiyorum, ona yalan söylemenin bir faydası olmayacağını biliyorum.

"Anna için endişeleniyorum, hepsi bu. Burada olmak... oğluna göz kulak olmak... bana onu düşündürüyor," diyorum dürüstçe.

Calista yanımda kıkırdıyor ve başını sallıyor.

"O iyi olacak. Onda hayran olduğum bir şey varsa, o da doğuştan zayıf birine göre güçlü olmasıdır. Cyrus ona ulaşana kadar Elias onu hangi cehenneme sokarsa soksun dayanacaktır. Ve onu geri getirdiğinde, hayatlarımızda her şey yoluna girecek ve geleceğe güvenle bakabileceğiz," diyor.

Şimdi alay etme sırası bende.

"İyimserliğin çok sevimli," diyorum. Ama Calista yanımda yürümeyi bırakıyor, bana bakarken gözleri ciddileşiyor.

"Yıllarca hücremde kilitli kaldım, özgürlüğüm için savaşılamayacak kadar güçsüzdüm. Üzerimden bir insanla savaşılamayacak kadar güçsüzdüm. Yarattıklarından birini doğurmak için bile çok zayıftım. Ve her gece teselli buldum, çünkü kralım sadece birkaç yüz metre ötemdeydi ve benim gibi acı çekiyordu. Ve oğlu hepimizi özgürleştirmek için bu savaşta mücadele ediyordu. Beni güçlü tutan şey bu bilgiydi. Bu bilgi, o hayatın tozunu bir toprak zerresi gibi üzerimden atmama yardımcı oldu. Kralımız bizi asla yüzüstü bırakmayacak. Onu kral yapan şey bu. Ve onu da yüzüstü bırakmayacaktır. O bizim geleceğimiz" diyor.

Ben cevap veremedim Ciel önümüzde dikiliyor ve başını sola çeviriyor.

"Anne?" diyor usulca.

Ona doğru bir adım atarak irkiliyorum. Son zamanlarda öfke nöbetleri geçirmeme konusunda iyiydi. Ve onun varlığı hepimiz için yeni bir alan olduğundan, öfke nöbetlerinin formunda başka bir değişikliğe ne zaman neden olacağını bilmiyoruz.

Calista hızla yanımdan geçip dizlerinin üzerine çöküyor ve Ciel'in ellerini tutuyor. Ciel'in gözlerine bakarken yüz hatlarını şefkat kaplıyor ve sıcaklık yayıyor.

"Baban onu geri getirmek için gitti. Bunu biliyorsun küçük prens," diyor kararlılıkla.

Ciel şaşkınlıkla ona bakıyor ve başını ilk başta dikkatini çeken yöne çeviriyor. Küçük bir adım atıyor ama Calista onu sıkı sıkı tutuyor.

"Hayır, annen burada değil" diyor.

Ancak Ciel buna inanmıyor. Calista'nın aksi yönüne odaklanırken yüz ifadesi ürkütücü bir şekilde durgun. Hareketsiz, nefes alıp vermesi sakın ve kaşları çatık.

Hızla yaklaşıyorum ve Calista geri çekilerek bana izin veriyor.

Ciel bana geniş gözlerle bakıyor, konuşmamı beklerken yüz hatları Anna'ninkileri yansıtıyor. Aşırı odaklanmış durumda, Annalise'in olduğunu düşündüğü yere doğru bakarken gözleri hafifçe kayıyor.

"Nerede? Nerede o?" Soruyorum, kalbim daha hızlı atıyor ve ona hayallerine teslim olması için izin veriyorum.

Ciel yanımdan küçük bir adım atıp yolculuğuna başladığında yumuşak bir nefes veriyorum.

"Dimitri, yapamazsın-"

"Ona bir bakın. Sadece kız etrafta olmadığı için çılgılık atıyor. Onun nerede olduğunu *bildiğine* dair bir his verdi mi hiç?" Ben soruyorum.

Calista'nın gözleri hafifçe açılıyor ve Ciel'e dönüp bakıyor ama o çoktan uzaklaşmış, Anna olduğunu düşündüğü şeyi takip ederken bacakları onu taşıyor. Calista da ben de onun peşinden gidiyoruz, selam vermeye çalışan canavarları görmezden geliyoruz. Odak noktamız Ciel.

Bizi pazarın dışına, insanların alınıp satıldığı rıhtıma götürüyor. Annalise'in kokusu burnuma geldikçe paniğim artıyor. Zayıf ve aynı zamanda kanla birlikte.

"Hayır, Ciel!" Ona sesleniyorum, bacaklarımı daha hızlı hareket ettirerek onu hızla yukarı çekiyorum. Şimdi çadırlara doğru uzanırken panikle attığı çılgınlıklar havayı dolduruyor, minik yumruğu ağlarken sıkılıp açılıyor.

"Hayır! Anne! Anne!" diye ağlıyor onu Calista'ya teslim .

"Onu geri götürün. Derhal Felix'e haber gönderin ve bir şifacı hazır olsun. Ve Felix bir emir verene kadar prensin odasından çıkmasına izin vermeyin," dedim çabucak.

"Dimitri, gerçekten düşünmüyorsun-"

"Git!" Anna'nın kokusunun geldiği yöne dönüyorum. Çadırların arasından hızla ilerliyorum, Annalise'in kokusu güçlendikçe paniğim daha da belirginleşiyor. Ama bu olamaz. Neden burada olsun ki? Nasıl?

Bu her şeyi değiştirir ve daha da kötüsü, Cyrus'un planını önemli ölçüde zora sokar - Cyrus en az bir haftalık yolculuk mesafesindedir.

Bunun Elias için ne anlama geldiğini anlayamıyorum bile.

Son canavar gruplarının arasından geçerken Annalise'in kokusu çok güçlü, onu gördüğümde gözlerim açılıyor.

Bir canavarın önünde diz çökmüş, bir diğeri de onu dizlerinin üzerinde tutuyor ve boynunu belli bir açıda tutmak için saçlarını sıkıca kavıyor. Vücudu hiç görmediğim kadar yara bere içinde ve yaralı. Cildi yoğun hasar nedeniyle nemli ve gri. Kırık olduğu belli olan kolundan sarkan deri, vücudunun geri kalanındaki derin çiziklerle eşleşiyor. Cehennemi yaşamış.

Kelimenin tam anlamıyla.

Önündeki canavar boğazına birkaç santim mesafede bir damga tutuyor, ama karşı koyacak gücü bile yok. Gözleri donuk, kalp atışları zayıf. Bilincinin yerinde olduğunu bile sanmıyorum.

Canavarların asla pişman olmayacakları bir hata yapmalarını engellemeye çalışırken bacaklarım hareket ediyor.

"Dur!"

Chapter Fourteen

DIMITRI

S Cehennemi yaşıadı.

Annalise'in vücudu köle olduğu günlerden daha kötü görünürken, birden fazla şıfacı kalıcı bir hasar kalmasını engellemek için vücudunda çılgınca hareketler yapıyor.

Panik içindeki ifadelerine bakılırsa, çok geç kalmış olmalılar.

Dikkatimi onun bilinçsiz haline veriyorum. Uykusunda bile yüz ifadesi sıkıntılı. O yokken neler yaşadığını bilmiyorum ama pek iyi görünmüyor. Şıfacılar kırık kemiklerini ve görünür sıyrıklarını onardılar ama yüzeyin altında çok daha ağır bir hasar olduğunu biliyorum.

Özellikle de kaçırılmasının üzerinden aylar geçtiğı ve karnında hiçbir yaşam belirtisi olmadığı halde dümdüz durduğu için.

Baş şıfacı, yüzü asık bir şekilde Anna'nın bedeninden uzaklaşırken düşüncelerimden sıyrılıyorum.

"Hasar çok büyük. Dürüst olmak gerekirse, hayatta olması bir mucize. Mühür aktive edildiğinde sadece vücudunu güçlendirdi. Hasarın oluşmasını engellemedi, sadece etkisini azalttı. Ve o sırada şıfacısı her kimse, kral tarafından eğitilen bizlerle aynı seviyede değildi. Vücudu... zayıf. Kemikleri bir noktada parçalanmış. Zihinsel olarak ne kadar zarar gördüğünü söyleyemem ama vücuduna bakılırsa, ben olsam fazla umutlanmazdım... Üzgünüm," diyor.

Anna'ya dönüp baktığımda kalbim sıkışıyor.

Aklımda onun için oluşan pek çok soru var. Ama hiçbiri o uyanana, daha doğrusu Cyrus dönene kadar cevaplanmayacak. Felix'e onun gelişini bildirmek için günler önce bir kurye gönderdik. Eminim Cyrus'un Elias'ın topraklarına saldırmasıyla birlikte, Anna'nın artık orada olmadığını fark edecek kadar içerilere ulaşamamıştır. Eğer ona haber ulaştırmayı başarırırsak, geri dönmesinin ne kadar süreceğini bilemeyiz.

Ya Anna kaçtı ya da Elias bölgemize geri döndü ve nedense Annalise'i de yanında getirdi. Dikkatimi kalçasının üst kısmındaki kararmış deriye veriyorum. Durumuna bakılırsa, bir şekilde kaçtığı teorisine güveniyorum. Ancak Elias'ın, Cyrus'a ait olduğunu bile bile Annalise'i kaçırdıktan sonra ona neden bu kadar işkence ettiğini anlayamıyorum.

Başım tüm olasılıklar yüzünden zonklamaya başlarken titreyen bir nefes çekiyorum ve şifacıya dönüp bakıyorum.

"Tüm yaptıklarınız için teşekkür ederim. Eminim Felix döndüğünde sizinle konuşmayı tercih edecektir. Bundan sonrasını ben hallederim," diyorum acımasız bir gülümsemeyle.

Şifacı diğerlerine onu takip söylemeden önce eğiliyor. Odayı sessizlik kaplarken, yavaşça yatağa yaklaşıp Anna'nın yattığı yerin yanında diz çöküyorum. Sessizce elini tutuyorum ve teninin serinliğinden irkiliyorum.

Onu marketten kurtardığımda harap halde olmasına rağmen yüzü ürkütücü derecede pürüzsüzdü. Boğazı şişmişti, çenesi kırılmıştı, kaburgaları kırılmıştı ve kolu korkunç görünüyordu, sanki bir şey onu parçalamıştı. Şu anki fiziksel durumu bir yalan. İçten içe, sayılamayacak kadar çok kez kırılmıştı. Uçurumun kenarına itilmişti. Ve biz buna engel olmak ya da yardım etmek için hiçbir şey yapamadık, sadece bulduklarımızı iyileştirebildik.

Odanın kapısı açılırken başımı eğiyorum. İçeri girenin Calista olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Yanımda dururken ayak sesleri tereddütlü geliyor. Elini sırtıma koyarken nazik dokunuşu beni rahatlatmak içindi.

"Ağlama, Dimitri. O geri döndü. Güvende," diyor usulca.

Onun sözleri üzerine yavaşça başımı kaldırıyorum ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü fark ediyorum. Elini sıkıca kavrarken dikkatimi Anna'dan ayırmıyorum.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım," diye fısıldıyorum. Ormanda ayrıldığımız günden beri her zaman olduğu gibi utanç içimi kemirirken bir kez daha başımı eğiyorum.

"Öyle deme. Siz olmasaydınız onu pazarda asla bulamazdık. İyi iş çıkardın, Dimitri-"

"Durun! Şunu söylemeyi kesin, hepiniz!" Şak diye söyledim.

Calista şok olmuş bir ifadeyle beni izliyor ve beni yerimi hatırlamaya zorluyor. Öfkemi dizginlemeye çalışarak yavaşça başımı sallıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Dikkatimi Annalise'e veriyorum, göğsüm ağrıyor. "Özür dilerim..."

Kendime duyduğum kontrol edilemez nefret yüzeye çıktıkça bir kez daha yıkılıyorum.

"Felix haber gönderdi. Malikaneye geri dönüyor. Cyrus'a da haber gönderiyor. Onunla paylaştığın geçmişin zihnini bulandırdığı için bunu düşünmüyor olabilirsin ama efendini gururlandırdın. O dönmeden önce kendini toparlamayı öneririm. Seni bu halde görmek hoşuna gitmeyecektir."

İki Gün Sonra

Annalise henüz uyanmadı. Ve bir kez olsun buna sevindim. Kaburgalarında kralın mührüyle gelen kadınla ilgili herhangi bir haberin yayılmasını istemediğimiz için malikane o zamandan beri tamamen kilit altında. Felix ortalıkta yokken otorite bende olsa da, emirleri o verdiğiğinde personele uygulatmak çok daha kolay oluyor.

Sadece personeli değil, Ciel'i de kilit altında tutuyoruz. Annesinin yanında olmasını ve Annalise uyandığında onu görmesini çok isterdim ama buna izin vermek bana düşmez. İşte bu yüzden Felix'in geri dönmesini ve doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmasını çok istiyorum. Felix krallığın ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyma konusunda benden çok daha iyi. Calista'nın önünde yaptığım gösteriden sonra, Annalise'e karşı olan komutam iptal edildi. Felix dönene kadar, yetki Calista'da.

Annalise işin içindeyken her zaman olduğum gibi çaresizim.

Devriyemden atımın üstünde malikâneye yaklaşırken gözlerim açılıyor. Felix geri dönmüştü. Bu mesafeden bile atından inenin o olduğunu görebiliyorum. Calista malikânenin önünde durmuş, dudaklarında bir sırıtişla onu selamlıyor ve elini hafifçe karnının üzerine koyuyor.

Yaklaşırken hemen bastırdığım bir kıskançlık hissediyorum. Böyle hissetmeye hakkım yok, özellikle de sırf Annalise için içinde olduğu için Calista'ya sinirlendikten sonra. Aklım her çekildi ve bundan nefret ediyorum. Ama Felix'in bakışlarına baktığım anda, yerimi ve amacımı hatırlıyorum.

Felix'e yaklaşırken atımdan hızla inip dizginleri bir hizmetkâra teslim ediyorum. Ve her zaman yaptığı gibi, varlığını hemen hissediyor, gözleri bana doğru kayıyor.

"General," diyorum hızlıca eğilerek. Felix bir süre sessiz kaldıktan sonra kılıcını belinden çıkarıp bana uzatıyor.

"Calista bana insanın bulunmasında senin parmağın olduğunu söyledi," diyor. Ses tonundan anladığım kadarıyla bıçağını sıkıca kavriyorum. İçeri bakmaya cesaret edemiyorum.

Ancak Calista'nın yönlendirmesi. Cevap verirken gözlerimi aşağıda tutuyorum.

"Ben sadece prenze dikkat ettim. O olmasaydı onu nasıl bulurduk bilmiyorum," diyorum usulca.

Felix kıkırdayarak yanımdan geçip malikâneye giriyor. Joan'ın da onunla birlikte olduğunu ve arkamızdan gelirken umutlu bir ifade takındığını fark ediyorum.

"Henüz uyanmadı mı?" Felix soruyor. Başımı sallıyorum.

"Hayır. Şifacılar aldığı hasarın çok büyük olduğunu söylediler. Ve hayatta olmasının bir mucize olduğunu söylediler," diyorum usulca.

Felix derin bir nefes alıyor, gözleri ileride. Ben de hasarın ne kadar korkunç olduğunu yinelemeye karar verdim.

"Elias onun üzerinde canavar formunu kullandı. Şifacılar geride kalan hasarı düzeltmedi-"

"Peki ya çocuk?" Felix de ben de arkamızdan konuşan Joan'a bakıyoruz, yüzünde panik ifadesi var. Felix olduğu yerde durup cevap için bana bakıyor ama ben konuşamıyorum. Boğazımdaki düğüm kalınlaştı ve nefes almamı engelliyor. Mesajı çalışırken nefesim kesiliyor ve gözlerim yanıyor ama Joan anlıyor.

Dehşet yüz ifadesine hakim olur ve gözleri irileşerek geri çekilir, gözlerinde de yaşlar oluşur.

"Joan," diyor Felix sert bir şekilde.

Joan ona bakar, belli ki tartışmak istemektedir, ancak buna karşı karar verir. Bir adım geri çekiliyor ve Felix'in yanından ayrılmadan önce başıyla selam veriyor. Dikkatimi yavaşça ona kaydırıyorum, durumla ilgili duygularını anlamak için elimden geleni yapıyorum ama her zamanki gibi yapamıyorum.

"Şifacılar ne zaman uyanacağını söylediler mi?" Felix soruyor. Başımı sallıyorum.

"Peki ya Ciel? Geldiğinden beri annesini gördü mü?" diye soruyor. Bir kez daha başımı sallıyorum.

"Böyle bir durumda olduğu için bunun en iyisi olup olmayacağını bilmiyordum," diyorum usulca.

Felix bir an için sözlerimi düşünüyor ama cevap vermiyor. Sadece Annalise'in kapısının önüne gelene kadar koridorda ilerliyor. Felix Annalise'i içeri almak için odaya girdiğinde nöbet tutan canavarlar eğiliyor. Bu ikisiyle aynı odaya giremediğim için kapı aralığında kalıyorum. Felix'in Annalise'e karşı her zaman bir kan davası olmuştur. Ve benim ona karşı duygusal tepkilerimi görmekten her şeyden çok nefret ediyor.

Bir süre sonra bakışlarımı kaldırıyorum ve Felix'in Annalise'e bakarken vücudunun gergin olduğunu fark ediyorum. Ama hala konuşmuyor. Nefesini bırakıp ondan uzaklaşıyor.

"Bu onu çılgına çevirecek," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Odadan çıkarken beni kısa bir süre görmezden geliyor ve kapıları kapatmalarına izin veriyor.

"Şifacıları çağırın. Durumu hakkında onların bildiği her şeyi bilmek istiyorum. Ve Ciel'in odasına girmesine izin verin. Nihayet uyandığında onun varlığı onu sakinleştirecektir."

Chapter Fifteen

ANNALISE

I acı hissetmezsiniz. Aslında, tam tersi. Kendimi rahat hissediyorum. İlk defa vücudum ağrımıyor ve zonklamıyor. Zayıf hissediyorum, ama acı verici bir şekilde değil - sanki birkaç gündür yemek yememişim gibi. Bilincim yavaşça ön plana çıkarken, bacaklarımda bir ağırlık hissediyorum. Ama uyandıkça daha fazla şey etmeye devam ediyorum. Bir hücrede ya da zindanda değilim. Aslında, ben

rihtımda sürüklenmekten başka bir şey hatırlamıyorum.

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve tanımadığım çevremi inceliyorum. Burası ne Elias'ın sarayına ne de çadırına benziyor. Dikkatimi bacaklarımda üzerindeki ağırlığa veriyorum, huzur içinde uyuyan küçük çocuğa bakarken gözlerim açılıyor. Ona baktıkça melek yüz hatları beni daha da büyülüyor.

Saçları beyazdır ve uyurken kaşları ve kirpikleriyle uyumlu bir şekilde yüzüne döküldüğünden dokunulduğunda yumuşak görünür. Yanakları pembeleşmiş ve uyuklarken dudakları hafifçe aralanmış, salyaları çarşafın üzerine akıyor. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum, parmaklarımda uçları saçlarını yüzünden itme arzusuyla karıncalanıyor ama kendimi durduruyorum. Bu çocuğun kim olduğunu bilmiyorum. Neden üzerimde bu kadar rahat yattığını da bilmiyorum.

Bacaklarımı yavaşça altından çekiyorum ama kıpırdamıyorum. Yorgun görünüyor, huzur içinde uyurken derin nefes alıyor.

"Anna?"

Dikkatimi isminin sesine veriyorum, beni arayanın Dimitri olduğunu gördüğümde kalbim göğsümde çarpıyor. Vücudum canlanıyor

Her ne kadar onu son gördüğüm günden çok daha farklı görünse de. Saçları çok daha uzun ve vücudu köyde olduğundan çok daha formda. Onu son gördüğümünden ürkütücü bir şekilde çok daha olgun görünüyor ve beni şaşırtacak şekilde yüzünde iyileşmiş bir yara izi var.

Ona ne olduğunu sormak istiyorum ama tüm bunlar başladığından beri ilk kez tanıdık bir yüz görmenin sevinciyle onu tekrar kollarıma almaktan başka bir şey gelmiyor aklıma. Yataktan atlıyorum, bacaklarım beni tutmayı reddettiği için hafifçe tökezliyorum ama Dimitri de kalkıyor ve ben yere düşmeden beni yakalıyor. Onu kucaklayıp sıcaklığının tadını çıkarırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Ellerinin bana yaklaştığını hissediyorum ve dudaklarımı dudaklarına götürürken parmaklarımı boynunda gezdiriyorum.

Dimitri anında geriliyor ve benden uzaklaşıyor, yüzünde şok ifadesi beliriyor. Dehşet içinde beni izliyor ama odada beliren varlık karşısında hızla dizlerinin üzerine çökerken dikkati benden başka yöne kayıyor. Onun dikkatini takip ediyorum, kollarını göğsünde kavuşturmuş kapının yanında duran korkunç görünümlü canavarı gördüğümde gözlerim açılıyor. Kendini duvardan aşağı iterken kontrollü bir öfke ikimizi de inceliyor.

Onu anılarımda gördüm, ancak hiçbiri bu adamın kim olduğunu anlamamı sağlayacak kadar netleşmedi. Koyu mavi gözleri onun bir insan değil, bir canavar olduğunu gösteriyor ve Dimitri'nin tepkisine bakılırsa birbirlerini tanıyor olmalılar.

Şaşkınlık içinde dikkatimi Dimitri'ye yöneltiyorum.

Yanımda titriyor, bu canavarın önünde diz çökerken başı öne eğik.

"Sonunda o kafanın içindeki azıcık akıl sağlığını da mı kaybettin?"

"Canavar dikkatimi çekerek soruyor.

Beni tanıyor ve ses tonuna bakılırsa beni iyi tanıyor.

Küçük bir ses yataktan seslendiğinde cevap vermeye fırsatım olmuyor.

"Anne? Anne! Anne! Merhaba anne!" Hepimizin dikkati küçük çocuğa kayıyor

Yataktan çılgık atıyor, bana bakarken gözleri sevinçten kocaman açılmış. Beceriksizce yatağın kenarına doğru ilerliyor, küçük elleriyle çarşafı kavrarken dizlerinin üzerine düşüyor. Sabırsızlıkla beni izliyor, onu yüksek yataktan kaldırmak için hareket etmediğimde çılgına dönmeye başlıyor.

Biri hafifçe elime dokunduğunda irkiliyorum ve dikkatimi bana doğru uzanırken çılgık atmaya başlayan çocuktan çekiyorum. Bana dikkatle bakan Dimitri yavaşça ayağa kalkıyor.

"Anna... onu tanımadın mı?" diye fısıldar.

"Anne! Anne! Mamma! Mama-Ahh!"

Çocuğun feryatları beni rahatsız ediyor ve elimi Dimitri'nin elinden hızla çekiyorum, içimi bir eziklik duygusu kaplarken gözlerim şaşkınlıkla odanın içinde .

Dimitri'nin korktuğu büyük canavar hâlâ üzerimizde duruyor ve kaçmamı engelliyor. Bana dik dik bakıyor ve neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Bir karar vermeden önce dikkati ben ve çığlık atan çocuk arasında gidip geliyor.

"Dimitri. Ciel'i bahçelere götür," der.

Dimitri çocuğu almak için hızla hareket ediyor ve bunu yaparken beni tamamen görmezden geliyor. Bu canavarın emrini yerine getirerek artık kapalı olmayan kapıya doğru ilerleyişini şaşkınlıkla izliyorum. Çocuk odadan çıkarılırken çığlıkları artıyor, feryat ediyor, çırpınıyor ve çığlık atarken bana doğru uzanıyor. Ve Dimitri'nin giderken bana doğru bakmadığını fark ediyorum.

kalan canavardan çok korkuyor.

"Dimitri!" Gözlerim yaşararak çığlık atıyorum ve ona doğru bir adım attığımda korktuğu canavar beni yakalıyor.

Dikkatimi ona yöneltiyorum, gözlerim kısılıyor. "Ona ne yaptın?" Şak diye söyledim.

Canavar usulca alay ederek bana yaklaşıyor.

"Sanırım önce açıklamamız gerek-"

Hızla mührü çağırıyorum, canavarın gözleri şokla açılıyor, kolumdan tutuşunu koparıyorum, ağırlığını kullanarak ikimizi de yerde yuvarlanana kadar çeviriyor. Hızla ayağa kalkıp Dimitri'yi aramak için kapıya doğru koşmaya başladım, mühür etrafımdaki her şeyi tüm ayrıntılarıyla görmemi sağlıyordu.

"Dimitri!" Çığlık atıyorum.

Arkamdan bana çarpan ağır bir güç ikimizi de yere yuvarlarken haykırıyorum. Yere indiğimizde, canavar dizini sırtıma bastırıyor ve kolumu rahatsız edici bir açıyla çekiyor.

"Agh!" Bir sonraki cümlesine eşlik etmek için daha da sert çekerken haykırıyorum.

"Şifacıların fiziksel durumun hakkında söylediklerinden sonra hiçbir şeyi kırmak zorunda kalmamayı tercih ederim. Ama zorluk çıkarmaya devam edersen, kendini sakinleştirmen için ne kırmam gerekiyorsa kıracağım," diye hırlıyor.

O üzerimde kaldıkça salon sessizleşiyor ve ben onu üzerimden almak için mührü kullanmaya çalıştıkça kesik kesik nefes alışım yankılanıyor ama yapamıyorum. O güçlü ve tecrübeli bir savaşçı. Avını istediği yerde nasıl tutacağını biliyor.

"Şimdi seni serbest bırakacağım. Artık mülkümde sorun çıkarmayacaksın ve Dimitri'nin peşinden aşık bir köpek yavrusu gibi koşmayacaksın. O senin değil," diye hırlıyor bana.

Yüzümden daha fazla gözyaşı dökülürken gözlerim açılıyor. Bildiğim dünya artık yok ve bu yeni dünya, bana "Anne" diyen beyaz saçlı çocuk da dahil olmak üzere, öğrenmekten dehşete düştüğüm gizemlerle dolu. Canavar nihayet beni serbest bıraktığında, bana bağırان çocuğun köyümü yok eden korkunç canavarın özelliklerini paylaştığını fark ettiğimde, zihnim bu karışık bulmacanın parçalarını bir araya getirmek için işkence yöntemine başlıyor.

Cyrus.

Beni tutan canavar sonunda beni serbest bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Beni yavaşça küçük bir çöküşe sürüklenirken izlerken konuşmuyor. Artık kontrol edemediğim için gözyaşlarım sert ve hızlı bir şekilde düşüyor ve yavaşça garip canavarın yüzüne bakıyorum, o da bana acıyarak bakıyor.

"Ben... anlamıyorum," diye fısıldıyorum titreyerek.

Önümde diz çökerek derin bir nefes aldı.

"Yapacaksın."

Elimdeki dumanı tüten çay bardağına bakarken çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Bir süre sonra, sıvının çok daha hızlı dalgalandığını fark ediyorum, bu da titreyen tutuşumu gösteriyor. Her ne kadar durmasını istesem de yapamıyorum. Bana verilen bilgi işlemek için çok fazla.

Bu çok tuhaf.

Çocuk, Ciel, benim. Onu babası Cyrus'la birlikte doğurdum, canavarların kralı. Babam öldü, köyümüzdeki tüm arkadaşlarım gibi. Dimitri ve ben birbirimiz için bir hiçiz. Aklımda, evleneceğim adam oydu. Ama o günden bu yana yıllar geçti ve o, saldırdığım canavar Felix'e ait.

Ve en kötü gerçek. Elias'la geçirdiğim zaman kaçtığım için değildi. İsteddiği için değildi. Elias beni hayatımdan almıştı.

Burada. Şehveti ve kıskançlığı onu beni hayatımdan çalmaya itti, karşı koymaya karar verdiğimde neredeyse beni öldürüyordu.

Sıcak bir el benimkinin üzerine kapandığında irkiliyorum ve başka bir yabancının gözlerine bakıyorum. Hayatını bana borçlu olduğunu iddia eden bir canavar. Ve ben onu kurtardığımı bile hatırlamıyorum.

Calista.

Felix bana geçmişimden parçalar anlatırken onun varlığı bana yardımcı oldu. Ama benden daha fazlasını sakladığını biliyorum. Elias benim düşmanım olabilir ama aynı zamanda Cyrus'un da düşmanıydı. Bana Cyrus hakkında anlattıklarının yalan olmadığından eminim, özellikle de uyandığımdan beri Dimitri'den başka bir insan görmediğim için.

"Bunu sindirmenin çok zor olduğunu biliyorum Annalise. Biz senin düşmanın değiliz. Bizler sizin sadık tebaanızız. Ve Majesteleri döndüğünde, bizim sahip olduğumuzdan çok daha fazla boşluğu doldurabilecektir," diyor nazikçe.

Dikkatimi ondan Felix'e kaydırıyorum. Şöminenin yanında sessizce duruyor ve beni dikkatle izliyor. Dimitri'nin sevgisini elinde tutan canavara bakarken kalbim yeni yeni paramparça oluyor. Ama hayatımın ne kadarının hafızamdan silindiğini anlamak uğruna duygularımı bastırdım.

"Nerede o... Cyrus nerede?" Nerede olduğunu öğrenme ihtimaline karşı sesimdeki dehşeti ele vermemek için elimden geleni yaparak fısıldıyorum. Eğer benim ve onun hakkında söylenenler doğruysa, hafızamdaki hiçbir şey onunla birlikte olmanın olumlu olduğunu söylemiyor. Bu da beni onu görmek konusunda tereddütte bırakıyor.

Yine de Elias'ın buraya gelme amacı Cyrus'u yok etmektir, özellikle de beni gizli bir silah olarak kullanarak ve şimdi nedenini anlıyorum. Cyrus'un ben uyanmadan çok önce neden burada olmadığını ya da oğlunun neden onsuz burada olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Seni aramak için Elias'ın topraklarına gitti," diyor Felix. Sanki bana güvenmiyormuş gibi tek söylediği bu. Ama zihnim onun sözlerinin anlamını kaçırmayacak kadar hızlı. Cyrus Elias'ın krallığında, bu da bana Elias'ın hayatım için verdiğimiz savaş sırasında bana söylediği sözleri düşündürüyor.

"Cyrus dünyayı yok ettiği güne pişman olacak."

Titreyerek nefes alıyorum ve tekrar çaya bakıyorum. Bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyorum. Ve eğer öyleyse, Cyrus Elias'ın ilk başta söylediğinden çok daha tehlikeli.

"Doğru mu o zaman?" Fısıldıyorum. "Oradaki herkes öldü mü? Her şey gitti mi?"

Yaklaşırken Felix'in ifadesi değişiyor, yüzünde bir şaşkınlık var. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bu konuşmadan önce bir şey yemediğime şükrederek titrek bir nefes alıyorum, çünkü Cyrus'un benim yüzümden yaptıklarını fark ettiğimde midem bulanıyor.

"Elias bu yüzden beni öldürmeye çalıştı," diyorum.

Calista elini benimkinin üzerine koyarak bir nefes veriyor. "Bunu sana Elias mı yaptı?" diye fısıldıyor.

Evlerine inen tehditten habersiz beni izleyen Felix ve Calista'ya bakmak için kendimi zorlarken başımı sallıyorum. Gelmeye zorladığım tehdit.

"Burayı kendi evi yapacağını söyledi... Cyrus'un bildiği ve sevdiği her şeyi benimle birlikte götüreceğini söyledi," diyorum.

Calista yanımda soluk soluğa kalıyor ve Felix bakışları daralırken aniden kaskatı kesiliyor.

"Burayı onun evi yap... Elias burada mı?" diye soruyor. Başımı salladım.

"Haftalardır burada, benim gibi kovulmuş insanları topluyor ve adamlarını bu krallığın dört bir yanına yayıyor. Buraya içeriden saldıracak," diyorum.

Felix bakışlarını daraltıyor.

"Ve sen de onun yanındaydın, bu planlı saldırıya yardım mı ediyordun?" diye soruyor.

Elias'a yardım ettiğim zamanlara dair anılar gözümün önünden geçerken gözlerimi kapatıyorum. Hayatta kalmam, pahasına olursa olsun onun bu topraklara gelmesini sağlamama bağlıydı. Bu da onun güvenini kazanmak için yol boyunca ne gerekiyorsa yapmak, hatta benim gibi insanları eğitmeye ve toplamaya yardım etmek anlamına geliyordu. Kaderin bir cilvesiyle ondan kaçarak hayatta kaldım.

"Bu benim fikrimdi," diyorum usulca.

Felix kıkırdıyor ama bunun ötesinde bir şey söylemiyor, ben de konuşmaya karar veriyorum.

"Elias benden bir şey aldığını söyledi... başlangıçta ona karşı savaşma isteğimi kamçılayan değerli bir şey... Bunun ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum.

Felix'in sırtı hala bana dönük ve Calista'nın cevap vermeden önce kısa bir süre ona baktığını fark ediyorum.

"Bence şimdilik sana anlattığımız her şeyi sindirmeye çalışman en iyisi. Cyrus döndüğünde önemli boşlukları doldurabilecektir," diyor yumuşak bir sesle.

Bir kez daha çığlık atma dürtüsüyle savaşarak derin bir nefes alıyorum. Aynı anda hem sinir bozucu hem de korkutucu. Başkasının doldurmasını istemediğim o kadar çok şey var ki; sadece kendim bilmek istiyorum.

Felix kapıya doğru ilerliyor, belli ki konuşmayı bitirmiş. "Kral birkaç hafta içinde dönecek. Bu süre zarfında sana ihtiyacımız olacak. bize bu istila hakkında bildiğiniz her şeyi ve Elias'ın bunu ne kadar sürede gerçekleştirmeyi planladığını anlatın."

Chapter Sixteen

ANNALISE

A Birkaç hafta önce Elias'ın benim gibi insanları savaşa hazırlamak için toplamasına yardım ediyordum. Ve şimdi, geldiğim dünyaya bir yabancı olarak döndüm, bu taraftakilerin gelecek olanlara hazırlanmasına yardım ediyorum - sadece hafızamda düşman olarak var olan yaratıkları korumak için.

Ve sadece hatırlayabildiğim bir canavarın doğurduğu, tanımadığım bir çocuğun geleceğini garanti altına almak için evimi yok ediyor.

Dimitri işbirliğimde büyük bir rol oynadı. Aklımda, aşık olduğu adam o. Bana zarar verecek bir şey yapmaya beni ikna edemez. Her ne kadar onu kalbinde benim yerimi alan canavarın yanında görmek beni zse de, beni rıhtımdan kurtaranın da, yatağımın başında uyandığım kişinin de Dimitri olduğunu biliyorum.

Artık benim olmasa bile, beni hâlâ önemsiyor.

Bu durumda kimin iyi kimin kötü olduğunu bilmiyorum. Olsa olsa, babamın ölümünün kefareтини ödemek için ikisinin de birbirini yok etmesini istiyorum ve görünen o ki Cyrus bu konuda üzerine düşeni çoktan yapmış. Ama bana söylenenler doğruysa ve beyaz saçlı ocuk benimse, babasının ve evinin yok edilmesi zalimce olur. Bir kez daha, bu durum beni belirsizlik içinde bırakıyor.

"Anne, bakıyorum!"

ocuk bana bir kez daha bağırırken düşüncelerimden sıyrılıyorum, yerden bir iek daha koparırken yüzünde heyecan var. ieği bana doğru uzatırken olduğu yerde bir aşağı bir yukarı sallanıyor ve

Çimlerin üzerinde bana yaklaşması ve çiçeği bana bir hediye olarak tutması gerekiyor.

Gülümseyip elinden alıyorum. "Bu benim için mi?"

Şok olmuş bir şekilde yumruklarını daha sıkı sıkıyor ve beni tamamen anlıyormuş gibi başını kuvvetlice sallıyor. Bu sinir bozucu ama varlığının beni ne kadar huzursuz ettiğini bilmesine izin veremem. Dimitri'ye göre benim varlığım onun için çok önemli. Ve onu tanımasam bile, sağlığı için öyleymiş gibi davranmak zorundayım.

Onun masum gülümsemesini bilmemenin suçluluğu içimi kemiriyor. Ve onun sevgisine karşılık verememek geceleri ağlayarak uyumama neden oluyor. Daha önce ona iyi bir anne olmuş olmalıyım. Onu varlığımın her zerresiyle sevmiş olmalıyım ve ona baktığımda sadece oğlumu görüyordum. Ama şimdi ona baktığımda ve anılarım sağlam olmadığında, hissetmiyorum. Babasını görüyorum. Babamı, yani benim hayatımı alan canavarı görüyorum.

Çocuk heyecanla ciyaklıyor, gözleri arkamda odaklanıyor ve ben bir canavarın yaklaştığını görmek için dönüyorum. Beni sevgiyle tanıdığını iddia eden başka bir canavar. Ama bana baktığında gözlerinde suçluluk duygusu görüyorum.

"Majesteleri," diyor ve beni hafifçe selamlıyor.

Çocuk yanımdan koşarak geçiyor, heyecanla onun kollarına atlıyor ve o da gülümseyerek sevgisine aşinalıkla karşılık veriyor.

"Küçük prens," diye kıkırdıyor.

Karşılıklı konuşmayı izlerken içimdeki acının omurgamdan yukarı tırmandığını hissediyorum. "Joan," diyorum yanıma otururken selamına karşılık vererek.

Konuşmuyor. Sadece sessizce yanımda duruyor, önümüzde uzanan manzarayı inceliyor. Bunun için minnettarım. Diğer herkes hafızamın nerede durduğunu görmekte ısrar ediyor, onu birbiriyle bağlantılı olmayan parçalar halinde bildiğimi görmezden geliyor.

Ama sessizlik beni rahatsız etmeye başladı ve sonunda aramızda bir konuşma başlattım.

"Neden bana öyle bakıyorsun? Döndüğüm için pek mutlu görünmüyorsun," diyorum usulca.

Kendini toparlamadan önce bir an için şok olmuş gibi görünüyor.

"Özür dilerim. Seni üzmemiştik," diyor nazikçe ve çocuğu oynamaya yönlendiriyor. Bana önce aynı hüzünlü gülümsemeyle onu izliyor. Bakışlarından kaçmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Babam beni her zaman canavarlara, onların gerçek doğasına karşı uyarırdı. Ama etrafımı saran canavarlar sanki ben onlardan üstünmüşüm gibi konuşuyorlar.

"Seni iyi tanıyordum. Sen uyum sağlarken yanıdaydım ve seni almadan önce ne kadar büyüdüğüne hep hayran kaldım. İnanılmazdın, mümkün olduğunu bildiğim hiçbir şeye benzemiyordun," diyor nazikçe.

Ciel'in oynadığı yere dönüp derin bir nefes alıyor.

"Ona karşı farklısın. Onu tanımadığın, daha doğrusu varlığına güvenmediğin için böyle olduğunu biliyorum. Ama kendini görmeliydin. Oğlun için her türlü engele göğüs germeniz izlemek gerçekten olağanüstü bir şeydi. Seni daha iyi koruyamadığım için üzgünüm" diyor.

Sözleri bende büyük yankı uyandırıyor ama bunu belli etmiyorum. Ona güvenmiyorum.

Dimitri'den başka kimseye güvenmiyorum.

O çocuk nasıl oldu bilmiyorum. Babasıyla ilgili hatırladığım her şey korkunç. Anne olmayı kabul ettiğimde aramızda bir an bile şefkat olduğunu hayal edemiyorum. Onu neden sakladığımı hayal bile edemiyorum. Bu arazideki herkes kralın tarafında, benim değil. Ve o gelene kadar burada kalmam için her şeyi söyleyeceklerine inanıyorum.

Dizlerimi yavaşça göğsüme çekip gözlerimi çocuğa odaklıyorum.

"Beni gördüğüne sevinecek mi? Kralı?" diye soruyorum.

"Tabii ki! Sen kaçırıldığında yıkılmıştı-" "Nasıl kaçırıldım?"

diye sordum.

Joan sessiz, ben de dikkatimi ona yönelttim.

"Hepiniz benim kral için çok önemli olduğumu iddia ediyorsunuz. Eğer bu kadar önemliyseniz, deli bir kral tarafından sarayından götürülmeme nasıl izin verdi?" Onu inceleyerek soruyorum.

Tam da şüphelendiğim gibi, bana söyleyemiyor. Benden bir şey saklıyor. Acı bir kıkırdamayla ondan uzaklaşıyorum.

"Cevap vermeye zahmet etmeyin. Hepinizin benden bir şeyler sakladığını biliyorum.

O sizin kralınız, ben değil," diyorum acı bir şekilde.

"Yine de o, yenilmiş olmama rağmen beni sarayının penceresinden atacak bir canavar tarafından kaçırılmama izin veren, vücudumu o kadar çok yerden kıran bir kral ki, şimdi asla iyileşmeyecek yaralarım var. Hepiniz burada olduğum için, hayatta kaldığım için mutlu olacağınızı söylüyorsunuz ama yine de kaçırılmama izin verdi ve beni hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapmaya zorladı. *Kralınız* bunun bana, çocuğunun annesine, hayatımı benden alan yaratıkların kraliçesi yapmayı planladığı kişiye olmasına izin verdi," diyorum konuşurken gülerek.

Her şey çok komik ama bir o kadar da iç karartıcı. Joan'a bakıyorum, yersiz öfkem ön plana çıkarken bakışlarım daralıyor.

"Ben aptal değilim. O beni sizin benim için izdiğiniz gibi sevmedi. O bana *sahipti*. Hepiniz sadece onun oyuncağının gitmemesini sağlıyorsunuz," diyorum acı bir şekilde.

"Anna, bu-"

"Bana yle deme," diye .

Joan'a bir kez daha bakıp öfkemin savaşma arzumu krklemesine izin verdiğimde mührün sıcaklığı yanımda yükseliyor.

"Bana böyle deme hakkına sahip olan herkes öldü," diye homurdanıyorum, kelimeleri yüksek sesle söylerken gözlerim yaşarıyor.

Bu canavara bakarken nefesim hızlanıyor ve göğsüm sıkışıyor. Bir an sonra kendimi toparlıyorum ve bahçede mutluluk içinde oynayan çocuğa bakarken nefes alış verişimi yavaşlatıyorum. Beni burada tutan tek şey onun varlığı.

"Ona ihanet ettin." Joan'ın sesi aniden havayı dolduruyor ve dikkatimi çekiyor.

"Ne-"

"Kralın güvenine ihanet ettin. Onun tebaasının önünde sadakatinin gerçekte nerede yattığını kanıtladın. Onun yerine bir insanı seçtin... oğlunun yerine... ve o da seni ömrünü bir malikanede geirmen için gönderdi." Joan'ın gözleri yaşlarla doluyor ve bende daha fazla şok etkisi yaratıyor. Bırakın ağlamayı, bir canavarın öldürmekten başka bir duygu beslediğini bile hiç duymamıştım.

"Ve Elias seni orada buldu. Orada alışan herkesi öldürdü, vücutlarındaki organları boşalttı ve kralımızı kışkırtmak için onları astı... ve seni aldı," diyor.

Bana bakarken Joan'ın yanaklarından birbiri ardına yaşlar süzülüyor, gömleğini kaldırmak için kayarken gözlerindeki hüzün suçluluğa dönüşüyor. Elias'ın saldırısı sonucu kalamda kalana benzer kararmış deriyi gösterdiğinde gözlerim açılıyor.

"O gün seni hayal kırıklığına *uğrattım*. Ve suçluluk duygusunun beni canlı canlı yemediği tek bir gün bile olmadı. Kralıma bağlıyım ama yanınıza atandığım andan itibaren her zaman sizin iyiliğinizi düşündüm."

"Joan!"

İkimiz de gerilerek sesin geldiği yöne doğru döndüğümüzde Dimitri'nin öfkeli bir ifadeyle yaklaştığını görüyoruz. Joan hızla benden uzaklaşıyor ve Dimitri'ye selam verirken ayakta duruyor; bir canavarın bir insana yaptığı bir başka şok edici hareket.

"Felix'in talimatları çok açıktı," diye homurdanıyor.

Ancak Joan cevap vermiyor ve titrediğini fark ettiğimde daha da şok oluyorum.

"Kovuldunuz," diyor Dimitri.

Joan hızla oradan ayrılır ve Dimitri dönerken onu izler. Onu incelemek için bir an ayırıyorum. O farklı biri. Hafızamda onu gördüğümde beri uzun zaman geçtiğini bilsem de, onunla ilgili her şey farklı... sanki farklı bir insan.

"Peki Felix tam olarak ne dedi?" Dikkatini çekerek soruyorum.

Bana bakışından nefret ediyorum. Eskisi gibi değil. Sevgi ve hayranlık yok, sadece korku ve ihtiyat var, sanki benimle konuşmak bile ölüm fermanıymış gibi.

"Cyrus'un dönüşünü bekleyeceğiz. O tüm sorularınızı yanıtlayacaktır. Burası bizim yerimiz değil" diyor.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum, dikkatimi Dimitri'nin Joan'ın ismini söylediği sırada durduğu yere kaydırmadan önce ayağa kalkıp tekrar ona bakıyorum.

"Ne dediğini nereden biliyorsun? En az üç metre ," diyorum. Dimitri geriliyor, belli ki bir bahane bulmaya çalışıyor.

"Kral dönene kadar size bir şey söyleyemem," diyor.

Dikkatimi yüzündeki yara izine veriyorum. Artık iyileşmiş, derisi kendisinininkinden daha açık. Damganın ne anlama geldiğini bilmiyorum, nasıl olduğuna dair bir anım da yok. Elimizi uzatıp damgaya hafifçe dokunuyorum ve dokunuşumdan anında irkilip bir adım geri çekiliyor.

"Bunu sana onlar mı yaptı?" Fısıldıyorum.

Sadece beni izliyor, zihninde bana gerçeği söylemekten kaçınmanın bir yolunu buluyor. Şimdi anlıyorum. Sadakati nedense o canavara, Felix'e dayanıyor. O benim sevdiğim adam değil. Her ne yaşadıysak artık hiçbir şey. Aramızda devam eden duygular yok, gelecek için umut yok. Yollarımız uzun zaman önce ayrıldı ama ben hatırlamıyorum.

"Anna-"

"Yapma... bana öyle deme," diye fısıldıyorum.

Ondan uzaklaşmak için arkamı dönüyorum. Bahçeden çıkarken bacaklarım yavaşça daha hızlı hareket ediyor, oğlum olduğunu iddia ettikleri çocuktan ve Dimitri'den uzaklaşırken yeni bir gerçeklik etrafımı sarıyor.

Ben yalnızım.

Cyrus

Bir canavarı canavar yapan nedir? Türümüzle ilgili bu kadar vahşi olan şey neydi ki, bu formu alabildiğimiz halde kendimize insanlıktan bu kadar yoksun bir isim verdik? Kendim ya da türüm hakkında bunu bir kez bile sorgulamadım. Sadece sınırın nerede olduğunu biliyordum. Kitlel ykım yapabilen bir yaratığa dönüşme olasılığımın beni bir canavar yapan şey olduğunu biliyordum. Ama bu formda olmak - bu insan formu, beni canavar tarafıma daha bağılı hissetmeye zorluyor. Doğal gelmiyor.

"Majesteleri, General'den bir mesaj daha."

Gözlerimi açıyorum, bir cümle kurmaya çalışırken ufku seyre diyorum. İçimde kalan bu küçük insanlık parçasına tutunmak için yapabildiğim tek şey bu. Su beni sakinleştiriyor ve toprağın yokluğu, o toprağın yaşamını ahlaksızca soyabilecek bir yaratığa dönüşmek istemememi kolaylaştırıyor.

Askerden mesajı alarak, "Gidebilirsiniz," dedim.

Gözlerim içgüdüsel olarak onun şeklini alıyor, kalbini, kanını ve varlığımdan dolayı onu saran huzursuzluk kokusunu kaydediyor.

Canavar formumda çok uzun zaman geçirdim. Çok fazla hayat tükettim. Yıllar boyunca inşa ettiğim kontrol yavaş yavaş etrafımda parçalanıyor ve bu insan formunda olma hissi rahatsız edici. Çok uzun süre canavar formumda kalmanın bir etkisi. Babam beni bu konuda uyarmıştı, çünkü bu kadar uzun süre canavar olmamı gerektirecek bir geleceğı asla tahmin edemezdi. Sebep olmak istediğim ölüm miktarını asla tahmin edemezdi.

Tüm bunlara sebep olan kadınla birlikte olmak için krallığıma dönerken bile kendimi tatmin olmuş hissetmiyorum. Parmaklarım bir kez daha tüketim hissi için karıncalanıyor. Kulaklarım ölümün sesini, boğuk nefeslere dönüşen çığlıkları özlüyor. Yolumu kesmeye cüret edenlerin bedenlerinden ayrılan yaşamın görüntüsü için. Ezici güç hissi içimi pençeliyor, serbest bırakılmayı talep ediyor.

Ufku seyrederken kendi kendime kıkırdıyorum, bir kez daha o ilkel parçamı zihnimden uzaklaştırmak için umutsuz bir girişimde bulunuyorum.

Elias'ın topraklarını onun benim topraklarımı bıraktığından çok daha kötü bir durumda bıraktım. Annalise'i bulduğum gibi onu ve krallığını da öldürmeyi umuyordum. Ama kaderin bir cilvesi olarak, planının sadece Annalise'i almak olmadığı ortaya çıktı. Kendim ve türüm için yarattığım her şeyi, korumak için savaştığım her şeyi almamış. Elias düşündüğüm kadar aptal değilmiş. Hesapçı ve sabırlı biri. Bu tehlikeli bir kombinasyon. Ve belli ki benim dünyamdaki canavarların nasıl yaşadığını fark etmiş, tıpkı benim onun dünyasındaki canavarların nasıl yaşadığını fark ettiğim gibi.

Onun türü, kendilerine alev tutuşturamayan varlıklar arasında barış sağlamak için gerçek benliklerini sakladı. Elias'ın Annalise'i ele geçirme şeklinden, atalarının onu inandırdığı şeyden daha fazlasını arzuladığı çok açık. Sahip olduklarımın geri kalanını almak için topyekûn bir savaşa hazırlandığından eminim.

Krallığımda kalmalıydım. Annalise'i alması için birini göndermeliydim. Evimi bu kadar savunmasız bırakmamalı ya da oğlumu terk etmemeliydim. Bir kral olarak geriye bakıp bu hatadan ders çıkarabilirim. Ama bir canavar olarak, kararımdan pişman değilim. Sonucun bir kısmından memnunum. Bana karşı gelen birinden intikam aldım. Hayatını mahvettim ve geride hiçbir şey bırakmadım.

Felix'in malikânesinden gönderilen mektubu açarken duygularımı bastırarak derin bir nefes alıyorum. Ne zaman bir haber gönderse, hep kötü haberlerle doluydu. Annalise'in dönüş haberini bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce aldığım için bu sefer de farklı olmadığından eminim.

Elias krallığa sızdı. Ben bu satırları yazarken, bize ait olanı alıp kendine mal etme arayışına katılmak üzere Annalise gibi canavarlardan ve insanlardan oluşan bir ordu topluyor. Annalise onun planlarıyla ilgili yıkıcı haberler verdi, buna ilk olarak başkenti yok etme arzusu da dahil. Dönüşünüzü beklerken elimizden geleni yapacağız.

Annalise'in durumu hakkında sizi bilgilendirmekten de üzüntü duyuyorum. Bedeni zayıf, zihni neredeyse çökmüş durumda ve ne size ne de oğluna dair hiçbir şey hatırlamıyor. Ve artık sarayınızdan birlikte ayrıldığı çocuğu taşıyor - en derin taziyelerimi sunarım. Umarım rüzgarlar senden yanadır ve geri dönersin.

Yakında. Şifacılar ellerinden geleni yaptılar ama vücudu tedaviyi yavaş yavaş reddediyor. Bu arada, krallığınızın bıraktığınız gibi olmasını sağlamak ve ailenizi korumak için ne gerekiyorsa yapacağız.

Saygıları

mı,

Felix.

Mektuba bakmaya devam ediyorum, zihnim bana verilen bilgileri kavramakta zorlanıyor. İsyan etmeye karar veren insanlarla yaşadığımız onca şeyden sonra, kısa barış dönemimiz çoktan bozulmuştu. Bir başka savaş olasılığına duyduğum öfke üzerimde belirirken, Annalise'in durumunun ortaya çıkması okyanusun rahatlatıcı akışına daha fazla odaklanmamı .

Sayfadaki harflere bakmaya devam ediyorum, bana farklı bir şey söylemeleri için kendilerini yeniden düzenleyeceklerini umuyorum - bu kadar yıkım içermeyen bir şey. Mührümü ilk kez kullandığında Anna'nın çocuğumuzu kaybettiğine dair bir sezgim vardı. Ama umuda sarılan aptal yanımda çok belirgin bir şekilde varlığını sürdürdü. Ve bu yıkıcı kayıpla yüzleşirken, ne kadar hava alırsam alayım, yeterli olmuyor.

Elias farkında olmadan benden her şeyimi aldı ve bu hizmeti evime ve halkıma da yaymayı planlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi etrafımdaki dünyaya odaklanmaya zorluyorum. Geminin ayaklarımın altındaki nazik salınımı, rüzgârın üzerimden geçerken her yerime dokunan yumuşak dokunuşu, kilometrelerce uzanan dalgaların gürültülü çarpışması. Duygularımı bastırarak bir yer bulduğumda, ayak seslerinin hızla yaklaştığını duyuyorum.

"Majesteleri-"

"Eresi'ye daha ne kadar var?" Ben soruyorum.

"Beş gün, Majesteleri. Rüzgârlar lehimize esmeye devam ederse üç gün."

Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyorum. Cevap ne olursa olsun, çok uzun. Şimdi Annalise ve Ciel'in yanında olmalıyım. Varlığımızdan haberdar ettiğim bir düşmana karşı krallığımı savunmak için plan yapmalıyım. Sinirli bir nefes verip gözlerimi açarak tekrar ufka odaklanıyorum.

Hiçbir şey değışmedi. Anna'nın kaçırıldığı zamanki kadar çaresizim.

Chapter Seventeen

ANNALISE

H İçimde, üstümde; beni çevreliyor. Yavaşça içime girip çıkarken teni dokunulacak kadar sıcak, beni nazikçe okşayarak zevkin doruklarına çıkarıyor. Gözleri artık güvensizlik ve öfkeyle dolu değil. ama başka bir şey. Nazik bir şey.

Beni incelerken derin mavi bakışları beni yutuyor, vücudum doruk noktamdan gerilirken hareketi beni sınırın ötesine itiyor. Orgazmım boyunca beni tutuyor, kendisi de içimde serbest kalırken dokunuşu nazik. Zevkin doruğundan indiğimde bana dikkatle baktığını fark ediyorum. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. Gördüklerinden büyülenmiş gibi görünüyor, ama bunun olamayacağını biliyorum. Ben bir insanım. Ben onun nefret ettiği şeyim. Yine de, sanki onun için önemliymişim gibi beni izliyor.

"Majesteleri?" Mırıldanıyorum.

Sesim onu derin düşüncelerinden çekip çıkarır gibi oluyor ve soğukkanlılığını yeniden kazanıyor, battaniyeyi göğsümün üzerine çekerken kararlılıkla beni izliyor. Tepki vermesi bir saniye bile sürmüyor.

"Benden saklanmayın," diyor.

Sözlerine battaniyeyi göğüslerimden çekip beni şehvet dolu bakışlarına maruz bırakarak eşlik ediyor. Beni incelemeye devam ediyor, sonunda düşüncelerini dile getirirken duyguları coşmuş durumda.

"Hâlâ bir aile istiyor musun?" diye soruyor.

Şok, yüz gizleyemeden geçiyor. Bunu bana birden fazla kez sordu, Dimitri ile bir gelecek istediğim için beni azarladı. Ama ben

Artık bunun imkansız olduğunu biliyorum. Hayal ettiğim herhangi bir gelecek imkânsız. Mümkün olan tek şey onun izin verdiği şeydir.

Başımı eğerek duymak istediğini bildiğim yanıtı veriyorum.

"Hayır, Majesteleri-"

"Cyrus."

Bana yaklaşıyor, aramızdaki bariyeri yıkarken gözleri benimkileri arıyor.

Emrini yerine getirmekte zorlandığımı fark edince, "Söyle," diye ısrar ediyor. Bırakın unvanından başka bir şey kullanmayı, ona bakmama bile zar zor izin veriliyordu, ama daha önce bana resmiyeti bırakmamı söylemişti ve burada bu duyguyu ikiye katlıyor.

"Cyrus," diye fısıldıyorum.

Adını söylediğinde gözleri parlıyor ve böylesine güçlü bir yaratığın adını söyleyebilmenin ve bu tür bir tepki almanın bana verdiği kontrol duygusuyla kalbimin çırpındığını hissediyorum. Ama dudaklarını dudaklarıma bastırıp gece boyunca adını tekrarlayan kadar beni bir kez daha sahiplendiğinde bunun üzerinde daha fazla durmama gerek kalmıyor.

Yavaşça gözlerimi açıyorum, özenle yapılmış tavan görünüyor. Bu tavanı biliyorum, tıpkı bu odayı bildiğim gibi. Ciel'in oynamayı sevdiği bahçeleri taklit ederek boylu boyunca uzanan tabloya hayran kaldığımı hatırlıyorum. Burası aynı zamanda Cyrus'la aramızdaki şeylerin değiştiği oda.

Tüm rüyalarım arasında en canlı olanı buydu. O gecenin her detayını hatırlıyorum. Diliyle vücudumun her yerini okşadığını ve kollarında bedenimin her parçalanışını. Bana mührünü verdiği geceydi. Büyük ihtimalle beni Ciel'e hamile bıraktığı geceydi. Her şeyin değiştiği geceydi.

Ama yine de bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.

Cyrus'un bana o mührü neden verdiğini, aramızdaki ilişkinin nasıl değiştiğini ya da sonrasında neler olduğunu bilmiyorum. Ve beynimde dönüp duran diğer anılardan onlara güvenemeyeceğimi biliyorum. Cyrus'un o gece bana nasıl baktığı ya da bana ne söylediği önemli değil.

Benden her şeyimi aldı.

Her şeyi.

Ve bu mülkte, zorla karanlıkta kaldığım süre uzadıkça, bu yüzden daha da içerliyorum. Joan'ın bir şekilde güvenilebileceğim tek kişi olduğunu anlamaya başladım. Bana olan sadakati uğruna kralına karşı gelen tek kişi o. Ayrıca Elias'tan benimle aynı yarayı almış olması, karşılaşmaları ve benim için hayatını nasıl tehlikeye attığı hakkındaki hikâyesini kanıtlıyor. Artık Dimitri'ye güvenemem. Joan'ın yanında kendimi daha rahat hissetsem de gardımı indirmeyeceğim.

Yatakta yavaşça doğruluyorum ve dikkatimi birkaç santim küçük ağırlığa veriyorum. Ciel mışıl mışıl uyuyor, beyaz kirpikleri yanaklarını tozlandırırken usulca horluyor. Çok güzel ve buradaki herkese göre o benim. Ama onun için hiçbir şey hissetmiyorum, suçluluk dışında hiçbir şey. Rolümü oynuyorum. Bana hitap ettiğinde gülümsüyorum ve benimle uyumasına izin veriyorum, ama gerçek bir bağa gelince, hiçbir şey yok. O benim için bir yabancından daha kötü. Ne kadar düştüğümün fiziksel bir hatırlatıcısı. Ne kadar çok şeyimin alındığının.

Babasının anısı zihnimde geziniyor.

"Hâlâ bir aile istiyor musun?"

Gözlerindeki bakış, sahiplenme duygusu midemi korkuyla titreten bir şey. Herkes bana vurulmuş gibi davransa da, sahip olduğum anılar aksini söylüyor. Elias gibi o da takıntılıydı. Ve bu çocuğu içime bilerek mi yoksa bilinçaltında mı yerleştirdi bilmiyorum. Ama her şey o geceye dayanıyor. O gece, beni nefret ettiğinden daha fazlası olarak gördüğünde aramızdaki her şey değişti.

Sessizce yataktan kalkıp pencereye doğru ilerliyorum. Perdeyi çekerek Felix denen canavarın yaşadığı geniş araziye ortaya çıkarıyorum. Güneş henüz yükselmeye başlamıştı ve bir tabur asker daha Generallerinin emriyle gidecekleri yere doğru yola çıkmak üzere ön kapıda toplanmıştı.

Felix adamlarını krallığın dört bir yanına göndermeyi ayarladı. Günlerdir, koruması altındaki yüzlerce canavarı Elias'ın planlarında savunmasız hedefler olduğunu düşündüğü bölgelere yaymak için malikaneyi boşaltıyor.

Felix, uzak durmanın en iyisi olduğunu öğrendiğim katı bir canavar. Beni umursamıyor ve bu görüşünü dile getirecek tek kişi o gibi görünüyor. Özellikle birkaç gün öncesine kadar hâlâ Dimitri'ye bağlı olmamdan hoşlanmıyor. Ve oğlumun yanında çok rahatsız olmamdan. Ama kralın yokluğunda, neden sadece onun sağ kolu değil, aynı zamanda emrinde binden fazla askeri olan bir general olduğunu kanıtlarcasına hareket ediyor.

Kralın geri dönmesinin an meselesi olduğunu biliyorum. O zaman geçmişimle cephanesiz yüzleşmek zorunda kalacağım. Artık bana gerçeği söylemeyi reddeden canavarların arkasına saklanmak yok. Ben ve Cyrus kaçırıldığımda ne durumdaysa o olacak.

Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Hâlâ babamın ölümünü ve Dimitri'nin sevgisini kaybetmeyi atlatmaya çalışıyorum. Ama tereddüt etme lüksüm yok. Hayatta kalmamı sağlayacak bir hamle yapmayı planlıyorsam olmaz. Bu noktada, bu topraklardaki canavarları Elias ve planları hakkında bilgilendirmek için elimden geleni yaptım. Elias o şelalenin yanında öldüğümü düşünse de düşünmese de planlarını değiştireceğinden eminim.

Ya Elias'ın hamlesini yapmasını bekleyeceğim ya da hamlesini yaptığında çoktan gitmiş olacağım. Her iki durumda da, bu karar önümüzdeki bir ya da iki gün içinde verilmeli. Kralın ne zaman döneceği belli olmaz ve bu olduğunda tamamen onun merhametine kalmış olacağım.

Bacağımda bir ağırlık hissettiğimde geriliyorum ve dudaklarımdan yüksek sesli bir nefes çıkıyor. Hemen yere bakıyorum ve Ciel'in ağzı açık, gözleri heyecanla parlayarak bana baktığını görüyorum. Yüz hatlarımdaki şoku fark ediyor, bir adım geri çekilirken kendi yüz hatları da hafifçe soluyor.

Sanki yüzümdeki duyguları anlıyor gibi.

Onu tanıdıkça yüz hatları kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor. Babasına çok benziyor. Ama rahatsızlığımı bastırıyorum ve onun boyunda diz çökerken yumuşak bir şekilde sırtıyorum.

"Güne başlamaya hazır mısın?" diye sordum.

Beni dikkatle izliyor, tereddüt ediyor. Ama cevap vermeden önce gözleri kapıya kayıyor, tam o sırada kapı hızla çalınıyor ve Joan başını içeri uzatıyor.

"Bu Calista. Doğum sancısı çekiyor."

Dimitri'nin kralının emrine karşı gelmeyi reddetmesinden bu yana, bu arazideki herkesten uzak durdum. Kralın dönüşünü beklerken pencereinden hayvanların çoğunun gidişini izledim. Şimdi, koridordan Calista'nın odasına doğru ilerlerken, yabancı olma hissi on katına çıkıyor.

Kapıların arkasından onun gergin iniltilerini duyunca irkiliyorum.

Kendisinden bahsedildiğinde Calista her zaman cesur ve korkusuz bir savaşçı olarak görülmüştür, çoğu hayvandan daha acımasızdır ve tüm orduları yok edebilir

bir gün içinde. Bu yüzden, onun acı dolu iniltilerini duymak neredeyse kendi içinde bir paradoks gibi geliyor.

Joan ve ben yaklaşırken Dimitri'nin de koridorda bekleyen canavarlardan biri olduğunu fark ediyorum. Calista'nın acı çığlıklarının yankılandığı kapıyı izlerken teni solgun.

"Felix nerede?" Joan'a sordum.

"Calista ile tabii ki," diyor nazikçe. Tüm bu ironi karşısında kendi kendime alay ediyorum.

"Bu kadar komik olan ne? Bir babanın varlığı bir canavarın doğumu için çok önemlidir.

Özellikle de anne çok zayıflamış bir durumda olduğu için" diyor.

Onun sözleri bana hamileliğimi düşündürdü. Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum, doğumu da hatırlamıyorum. Calista'nın şu anda yaşadıklarının aynısını yaşadığımı ve hiçbir şey hatırlamadığımı düşünmek gerçeküstü.

"Ciel'i doğurduğumda kral orada mıydı?" diye sordum.

Joan bir an sessiz kalıyor, belli ki günler önce ifşa ettiği şey yüzünden neredeyse malikaneden men edilecekken bana bir cevap vermekte zorlanıyor.

"etmeyin. Tek ihtiyacım olan sessizliğin," diyorum.

Biz yaklaşırken Dimitri başını kaldırıyor, Joan'la benim yaklaştığımızı görünce vücudu gözle görülür bir şekilde gevşiyor.

"Sen geldin," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle.

Ama ben karşılık vermiyorum, bakışlarımı koridorda yukarı kaydırarak diğer hayvanların sadece battaniye, havlu ve temiz su ile bekleyen personelden oluştuğunu görüyorum. Elias gibi bir tehdidin etrafta dolaştığı, saldırmak için beklediği ve emrinizdeki askerlerin çoğunun halkı korumak için krallığın dört bir yanına dağıldığı ve malikânedekileri en savunmasız durumda bıraktığı bir dönemde çocuk sahibi olmak için en kötü zaman olabilir.

Ayrıca kaçmak için mümkün olan en iyi zaman.

"Gerçekten başka seçeneğim yoktu, değil mi?" Sonunda gözlerimi Dimitri'ye çevirerek soruyorum.

Sözlerimden dolayı gözle görülür bir şekilde incinmiş görünüyor ama bunu görmezden geliyorum. Onun sadakati artık benim değil.

"Calista sana bir arkadaş olarak değer veriyor. Ve sadece kendi isteğiyle çocuğunun doğumunda hazır bulunmanı istedi. Elbette bir seçeneğin var Annalise," diyor Dimitri. Ben cevap veremedim Joan konuşuyor.

"Kesin şunu, ikiniz de. Farklılıklarınızı bir kenara bırakın. Bugün yeni bir varisin gelişiyi ilgili. Tüm bu belirsizliğin arasında kutlama yapmanın tam zamanı," diye çıkıştı.

Dikkatimi ona yöneltiyorum, ses tonundaki sertlikten dolayı bir déjà vu dalgası üzerime çöküyor. Ama sözlerini dikkate alarak bunu çabucak bir kenara itiyorum.

Dimitri'nin yanına oturmak için nefesimi bırakıyorum.

Calista'nın çocuğu dünyaya getirmesi öğleden sonra saatlerine kadar sürer. Ve ancak bir bebeğin zayıf çığlıkları havayı doldurduğunda kapılar açılıyor ve canavarlar çocuk haberini yaymak için malikâneye hücum ediyor. Dimitri yavaşça ayağa kalkarken, yüzündeki endişenin dağılmadığını fark ediyorum ve kendimi hayatımın büyük bölümünde olduğu gibi sorunsuz bir şekilde onun tesellisi rolüne geçerken buluyorum.

"En kötüsünü atlattı. Endişelenmene gerek yok," diyorum elimi sırtına koyarken usulca. Ama Dimitri bana baktığında, yüz ifadesi utanç ifadesine dönüşüyor ve sonunda korkusunun ne olduğunu anlıyorum.

Garip bir durum. Gerçeği anladıktan birkaç hafta sonra kalbinin artık benim olmadığını kabul etmeye başladım. Ama söyledikleri doğruysa ve ayrılığımızın üzerinden yıllar , kalbi Felix'in kalbi olalı yıllar olduysa, Felix'in toplumlarında oynaması gereken rolü nasıl kabullenemedi? Dimitri'nin paylaştığımız aşkı bir kenara bırakabildiği halde tüm bunlara neden olan yaratığa tutunması beni derin bir kıskançlık duygusuna itiyor. Ve bu farkındalığın arasında elimi sırtından çekiyorum.

Dimitri'yi odadan çıkarken ve odaya girerken izliyorum.

Ve en iyi kararına rağmen, ters yöne doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Joan kolumu tutuyor, ama ben hızla çekiyorum, savunmaya geçerken yanımda oluşan mührün sıcaklığı.

Joan tehdit olmadığını göstermek için ellerini hafifçe kaldırıyor ama ben konuşmuyorum. Şu anda ağzımdan ne çıkabileceğini bilmiyorum ama iyi olmayacağını biliyorum. Bu yüzden, herkes meşgulken hızla uzaklaşmak için ondan uzaklaşıyorum.

Öğleden sonra yavaş yavaş akşam karanlığına dönüştü. Güneş ışığının kalıntıları artık gökyüzünde süzülüyor; yıldızlar geceyi aydınlatmak için sıralarını beklerken geriye sadece alacakaranlık kalıyor.

Dizlerimi göğsüme çekerek derin bir nefes alıyorum. Elias'la birlikteyken yaşadığım hayatı zihnimde canlandırmak benim için daha kolaydı. Burada insanları tanıyorum ama aynı değiller. Kafa karıştırıcı ve bunaltıcı ve her ne kadar imparatorluklarına ya da en azından oğluma sadakatimi isteseler de, bunu veremem.

Onları tanımıyorum. Ve benim için ışınlanan çocuğu ne kadar sevmek istesem de, o onlardan biri. Tıpkı babasının benimkine yaptığı gibi, o da büyüüp insanların canını hiç düşünmeden alacak onlardan birine dönüşecek.

Titreyen bir nefes bırakıyorum, beni rahatsız eden anıların babasıyla değil de onunla ilgili olmasını her şeyden çok diliyorum. Zihnimde ona duyduğum sevgi ve hayranlığı hatırlatacak bir şeylerin serbest kalmasını diliyorum ama olmuyor. Göğsüm yanarken irkiliyorum ve aniden keskin bir acı saplanıyor.

"Anne?" Çocuğun sesi duyularımı doldurunca geriliyorum ve dönüp baktığımda onun panik içinde kollarını açmış, çimlerin üzerinde bana doğru koştuğunu görüyorum. Ondan uzaklaşma isteğimle savaşıyorum, özellikle de Dimitri'nin endişeli bir ifadeyle arkasından geldiğini gördüğümde.

Çocuk doğal bir şekilde kollarıma düşüyor, göğsüme sokulurken sıcaklığı yayılıyor. Yatıştırıcı, hissettiğim acıyı hafifletiyor.

"Neden buradasın?" Dimitri yaklaşırken niyetimden daha sert bir şekilde soruyorum.

Dimitri kollarımda kalan Ciel'i işaret ediyor. "Küçük prens seni arıyordu," diyor.

Acı acı kıkırdıyor, arazinin ötesinde uzanan karanlığa bakıyorum. Arazinin kenarı ağaçlarla çevrili. Gecenin içinde sıvışmak kolay olurdu. Ancak bir canavar beni takip ediyorsa tamamen kaçmak da zor olurdu, çünkü ben karanlıkta kokumu kolayca takip edebilirlerdi.

Dimitri yanımda oturmuş, karanlığa bakıyor. Onu o kadar iyi tanıyorum ki benimle konuşmakta tereddüt ettiğini bilmek kalbimi kırıyor.

"O bir kız. Adını Rhea koydular. Bereketli yaşam anlamına geliyor," diyor yumuşak bir sesle.

"Onlarla birlikte olman gerekmiyor mu? Onun varlığını memnuniyetle karşılayan?" Acıyla soruyorum.

"Şu anda bana ihtiyaç yok. Onunla bağ kurma zamanları geldi" diyor. Yavaşça dönüp ona bakıyorum ve gözlerindeki ağır hüznü görüyorum. "Bir çocuk için bu kadar üzölmüyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Dimitri şok içinde bana bakıyor, gözleri Ciel'e kayıyor. Sessiz, cevap vermeden önce söyleyeceklerini düşünüyor.

"Hatırlarsan, senden daha fazla çocuk isteyen bendim," diyor. Dökölmemiş gözyaşlarıyla bana bakıyor.

"Bence... hayatınızın nasıl olacağını hayal etmek bir şeydir. Onu yaşamak başka bir şey. Hayatımın o kısmının sonsuza dek yok olduğunu henüz kabullenemedim, anlıyor musun? Bu çok zor," diyor bakışlarını indirerek.

Onun sözleriyle göğsüm kabardı. Bunca zamandır Felix'in sevgisinin başka bir yerde olmasından dolayı üzgün değildi. Bu asla olmayacak olanın fiziksel bir hatırlatıcısıydı, tıpkı Ciel'in geçmiş olanın fiziksel bir hatırlatıcısı olması gibi.

"Köyümüz yok edildiğinden beri neler olduğunu hatırlamadığın için şanslısın. Aramaya kalkma. Senin için şu anda yaşadıklarından çok daha acı verici olacak" diyor nazikçe.

O tavsiyede bulunurken gözlerim açılıyor. Uyandığımdan beri onun eski halini ilk kez görüyorum. Ben cevap vermeden Dimitri geriliyor, gözleri ormana kayıyor. Başını hafifçe kaldırıyor, gözleri kısılıyor.

Ne olduğunu sormak için ağzımı açtığımda, az önceki keskin acı göğsümü parçalıyor ve dudaklarımdan şiddetli bir öksürük çıkmasına neden oluyor. Öksürmeye devam ederken dudaklarımdan kan akmaya başlıyor.

"Anna!" Dimitri'nin sesini duyuyorum ama Ciel'in panik içindeki çığlıkları onunkinden daha ağır basıyor. "Anne? Anne, yok!" Ciel çığlık atmaya devam ediyor, onun

Elleri çılgınca göğsüme bastırıyor ve ben onu yatıştırmaya çalışırken ormandan çıkan varlığı fark ediyorum.

Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım canavarı gördüğümde gözlerim açılıyor ve kanım donuyor. Elias otların arasında yırtıcı bir zarafetle ilerliyor, gözleri aramızda gidip geliyor, zalim bir sırıtişla yaklaşırken nefreti somutlaşıyor.

"Anne mi?" Şaşkınlıkla kıkırdıyor, kollarında siyah dumanlar oluşuyor.

"Geri dönmek için bu kadar çaresiz olmanın nedeni bu olmalı," diye kıkırdıyor.

Ciel'e. Ciel savunmaya geçerek önümde duruyor ve tehdit olduğunu bildiği canavara bakıyor.

"Anna, koş. Felix'i uyar," diyor Dimitri, Elias'la aramıza girerken.

Ancak, Elias'ın bana yaptığı her şey de dahil olmak üzere hafızamda canlananlar beni ele geçirirken bacaklarım hareket etmiyor. Katlandığım tüm işkence ve acılar. O gece beni neredeyse nasıl öldürdüğünü ve ölmek üzere olan bedenimin başında dururken Cyrus'a verdiği sözü.

Elias Dimitri'yi görmezden geliyor, gözleri tekrar bana dönmeden önce Ciel'i inceliyor. "Tıpkı babasına benziyor. Bu onu öldürmeyi çok daha kolay hale getirecek.

keyifli," diye kıkırdıyor.

Bir canavarın hızıyla hareket ediyor ve sahada hızla ilerleyerek beni hedef alıyor. Ama asla ulaşamıyor. Dimitri , bıçağı Elias'inkiyle çarpışıyor ve çimlere kıvılcımlar saçıyor.

Önümdeki durumu anlamaya çalışırken gözlerim açılıyor ama Dimitri Elias'la kılıçlarını kilitleyip ona güç olarak denk gelince bir anlam ifade etmiyor. Mührümün ısısı kaburgalarımı tutuştururken, Ciel'in de panik içinde kıyafetlerimi çektiğini hissediyorum.

Elias'ın fark ettiği tereddütlü bir geri adım atarak onu kucağıma aldığım da dehşet çılgınlıkları transımı bozmaya yetiyor.

"Kaç, Anna!" Dimitri çılgık atar.

Elias'ın gülümsemesi beni izlerken genişliyor, yüzümdeki korkunun tadını çıkarıyor. "Evet, Anna, kaç. Çocuğunu koru ki o da benimle aynı kaderi paylaşmasın.

sonuncusu!"

Ve bununla birlikte saldırıyor.

Chapter Eighteen

ANNALISE

F Kucağında çocuğumla oraya doğru koşarken Elix'in malikânesi hiç bu kadar uzakta olmamıştı. Vücudum şu anda saf adrenalinle çalışıyor, çünkü bacaklarımı ya da göğsümü hissedemiyorum. Vücudum hiç olmadığı kadar zayıf hissediyor, arkamda devam eden savaştan uzaklaşmaya çalışırken acı hissizleşiyor. Bakmaya cesaret edemiyorum, kılıçların çarpışması ve ardı ardına gelen insanlık dışı hırıltılar beni diken üstünde tutuyor. Tek yapabildiğim Dimitri'nin beni alt edebilecek kadar yetenekli olması için dua etmek.

Elias'a.

"Saldırı altındayız! Saldırı altındayız!" Arazinin arka tarafına yaklaşırken çığlık atıyorum. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, canavarların kulakları çok iyi işitir. Beni bu mesafeden duyabiliyor olmalılar. Tabii Elias'ın varlığını çoktan hissetmemişlerse. Sonunda basamaklara ulaştığımda, Elias'ın Dimitri'yi saçlarından tuttuğunu görmek için tam zamanında tarlaya bakmak üzere dönerek hızla tırmanıyorum.

Etrafına alevler yayılırken, ordusundaki hayvanlar ve insanlar kafalarında yıkımla sürüler halinde ormandan çıkarken gözleri kayıyor ve beni buluyor.

"Kaç, Anna!" Dimitri çığlık atar.

Elias bıçağını Dimitri'nin sırtına saplar ve Dimitri yere yığılırken bıçağı şiddetle sırtından çıkarır.

Malikânede uyarı çanları çalarken Ciel'i sıkıca kendime doğru tutarak gergin bir çığlık atıyorum. Elias gülümsemesi derinleşirken Dimitri'nin ölümünü sindirmem için bana zaman tanımıyor ve ordusunu da yanına alarak tarlaya doğru yola çıkıyor.

Mevcut muhafızlar aniden ortaya çıkan düşmanı karşılamak için merdivenlerden aşağı koşarken ağır kapılar açılıyor ve onların çarpışmasını izlerken adımlarımın titrediğini fark ediyorum. Bu yaratıklar onu ikili takım yapmaya çalışırken Elias durdurulamaz bir güç, ama o ele geçirilmiş, sınır bozucu engellerden başka bir şey değillermiş gibi onların arasından koşuyor, gözleri sürekli bana ve Ciel'e kayıyor.

Ölmemizi istiyor.

Savaştan hızla uzaklaşıp, Felix ve Calista'nın en son bulundukları yere doğru koşmaya başlıyorum. Koşarken, daha fazla hizmetkârın da silahlandığını, evlerini savunmak için hareket ederken yüzlerinde kararlılık olduğunu fark ediyorum. Ama bu yeterli değil, Elias sonunda içeri girerken ölüm vaadinin duvarlardan yankılandığını duyuyorum.

"Annalise! Oğlunu alacağım!" Elias'ın çığlıkları devasa salonda sürekli yankılanırken kollarımda ürpertiler dolaşüyor, kalbim daha hızlı atıyor. Felix'in malikânesine ilk saldırdığında amacı neydi bilmiyorum ama beni görünce planı değişti. İkimizi de öldürecek.

Koşmaya devam ederken gözlerimde panik gözyaşları oluşuyor, sergilenen bıçaklar dikkatimi çekiyor. Hızla duvardan bir tane çekip boş zırhlı giysiden çıkarıyorum ve köşeyi döndüğümde merdivenlerden koşarak inen daha fazla asker görüyorum. Calista ve Felix'in bulunduğu merdivenleri çıkmak için bile kaç adım atmam gerektiğini düşündükçe korkum daha da artıyor.

Ciel'i yavaşça yere bırakıyorum ve kılıcı kullanarak elbisemin eteğini kesebildiğim kadar kesiyorum. Sonra kumaşı hızla parçalıyorum, yeterince kestiğimi düşündüğümde Ciel'in boyuna eğiliyorum.

"Gel," diyorum, ona yumuşak bir gülümseme sunarak.

Elbisemin yırtıklarını hızla etrafına sarıp onu sıkıca önüme bağlarken, kollarıma tırmanıyor. Sonra bıçağımı almak için hareket ediyorum, merdivenlerden hızla çıkarken vücudumda dalgalanan acıyı görmezden geliyorum.

Ciel'in panikle attığı çığlık beni uyardığında merdivenleri yarılamıştım. Elias'ın pençelerinin bir zamanlar boğazımın olduğu yere birkaç santim yaklaştığını görmek için tam zamanında dönüyorum. Basamakları tökezleyerek çıkıyorum, ikinci saldırısından kurtuluyorum, tırnakları yüzüm yerine tuğlaları yakalıyor.

Kaburgalarındaki mühür ısınıyor ve ben basamaklara tutunmaya çalışırken bedenimi acıyla kavuruyor. Ama zayıflamış halim ve Ciel'in ağırlığı bana bağlıyken, Elias'a karşı dayanmam mümkün mü bilmiyorum.

Elias dik dururken kılıcımı savunmak için havaya kaldırıyorum, gözleri beni incelerken daralıyor. Konuşurken dikkatini Ciel'e kaydırıyor.

"Şimdi her şey mantıklı geliyor, *sen* şimdi mantıklı geliyorsun. Sen bu... kralın piçini koruyordun," Elias Ciel'i incelerken hınzırca gülüyor.

"Seni hafife almışım Anna. Senin gibi yetenekli birinin, kralın sana yaptıklarını gördükten sonra neden geri dönmek istediğini anlayamadım. Şimdi bile anlayamıyorum. Bana katılmış olsaydın bunu bağışlardım," diyor.

"Sonuncusunu bağışladığın gibi mi?" Dışarıdaki sözlerine atıfta bulunarak söylüyorum. Ne onu durdurabilirim ne de şu anki durumumla onu yenebilirim. Biri beni bulana kadar onu konuşturmam gerektiğini biliyorum: Felix, Joan, herhangi biri. En azından Ciel'i Elias'ın gazabından korumalıyım.

Gülmeden önce Elias'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve bir adım daha yaklaşıyor.

"Sana bir iyilik yaptım. Gerçi sen bunun farkında değilsin. Teklif ettiğim her şeyi reddettin. Ve şimdi, herkesin kanı senin ellerinde olacak. *Herkesin*." Elias alay ediyor, gözleri yavaşça aşağı yukarı kayıyor. "Henüz hatırlamadın mı? Kanı? Yere nasıl çöktüğünü, ayaklarının dibinde kandan başka bir şey olmayan bir hayat için nasıl çığlık attığını, onu geri getirmeye çalışan deli bir kadın gibi parmaklarını su birikintisinde nasıl gezdirdiğini."

Kalbim daha hızlı atıyor, nefesim değiştikçe odaklanmam zorlaşıyor. Her şeyi bastırıyorum. Elias en iyi yaptığı şeyi yaparken tüm duygularım ve anılarım beni tehdit ediyor.

"Beni öldürmeye çok yaklaştıydın. İntikamına çok yakındın ama ben seni sen yapan anılarını almadan önce bitiş çizgisini tam olarak geçemedin. Bedenini alıp benim yapmadan önce... rahminden canını alan canavarın kollarında inlemeden önce. Onun çocuğuna annelik etmiş olsan bile, Cyrus'un seni şimdi isteyeceğini mi sanıyorsun? İkisini de koruyamadıktan sonra? Onunla aynı şekilde sana sahip olmama izin verdikten sonra?" Gözlerim açılıyor, sözleri umduğumun tam tersini yapıyor.

Dikkatimi dağıtıyorlar.

Ben çığlık atıp silahımı saldırmak için havaya kaldırırken mührün ısısı artıyor, ama bir bulanıklık içinde Elias görüş alanımdan çıkıp taş sütunun içine fırlıyor. Sütun onun üzerine çökmeden önce hafifçe titriyor ve kafamı kaldırdığımda Felix başımda dikilmiş, gözlerinde dehşet dolu bir bakışla kalan enkazı inceliyor.

Dikkatini bana vermeden önce derin bir nefes alıp kendini . Elini bana doğru uzatıyor, nazikçe kalkmama yardım ediyor ama beni hızla merdivenlerden aşağı indirip Calista'yla birlikte oldukları yerden uzaklaştırırken eli sırtımda kalıyor.

"Calista ve Joan savaşımayacak durumda olanlarla birlikte tahliye edildi.

Sizi ve prensi bekleyen askerlerin olduğu eğitim alanına gitmelisiniz," diyor merdivenlerin dibine vardığımızda. Ona verecek bir cevabım yok. En azından

ona teşekkür etmem gerektiğini biliyorum ama edemiyorum. Felix'in hayatımızı nasıl kurtardığını düşünürken gözlerim hâlâ yerinden oynamayan enkaza kayıyor. Onun gelişi olmasaydı karşı koyabilir miydim bilmiyorum.

Ve şimdi, vücudumda binlerce keskin iğne varmış gibi hissediyorum. beni rahatsız etmek için etimin her yüzeyinde.

"Dimitri nerede? Seninle değil miydi?" diye sorarak beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Dimitri zihnimde canlanırken yüzümdeki panik ifadesiyle Felix'e bakıyorum - göğsünden çıkan kılıç ve üzerindeki kan. Onu çevreleyen duygular beni ele geçirmekle tehdit ediyor ve geldiğim koridora bakarken onları bastırmak zorunda kalmak midemi bulandırıyor, çarpışan silahların sesi duvarlarda yankılanıyor.

"Elias..." Sesim kesilince sözümü kesiyorum ve Felix'in bakışları kararıyor.

Elias dışarı tırmanmaya çalışırken tuğla yerinden oynuyor, dikkatimizi çekiyor ve Felix beni ters yöne yönlendiriyor. Eğer Dimitri'nin haberiyle ilgili bir şeyler hissediyorsa, bunu saklamak için harika bir iş çıkarıyor çünkü savaşçı moduna geri dönmüş, evini savunmaya hazır.

"Gidin. En kısa zamanda hepinizle buluşacağım. Ne yaparsanız yapın, ne duyarsanız duyun, koşmayı bırakmayın." Felix parçalanmış taş yığınının yaklaşırken cevap vermeme beklemiyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve Ciel'i kendime daha da yakınlaştırarak eğitim alanına doğru yola çıkıyorum. Alevler malikâneye hızla yayılmış, duvarlardaki tüm kumaşları ve tabloları tutmuş ve hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyor. Her şeyin harabeye dönmesi an meselesi.

Anılarım birbiriyle çarpışırken geriliyorum. *Köyüm, Elias'ın yakıp yıktığı köyler, benden çalınan hayatın tüm kanı...*

"Anne?" Gergin bir şekilde Ciel'e bakıyorum. Geniş gözlerle beni izliyor, sıkıntılı halimi anlayınca kaşları hafifçe çatılıyor. Ama ben gülümseyerek saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyorum.

"Sorun ... her şey yoluna girecek," diyorum.

Ne kadar acınası görüldüğümde nefret ediyorum ama cevabı bilmiyorum. Onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyorum. Her şeyin yolunda olup olmadığını ve eğitim alanına vardığımızda kurtarılıp kurtarılmayacağımızı bilmiyorum. Elias'ın yanında kaç hayvan ve insan getirdiğini bilmiyorum. Elias'ın topraklarında uyandığım zamanki kadar çaresizim.

Eğitim alanına ulaştığımda neredeyse nefesim kesilmişti. Vücudum kendi kendini kapatıyor, mühür sanki hiç var olmamış gibi bedenimde zayıflıyor. Ciel kollarımda inlerken bunu hissedebiliyor, benim için duyduğu endişe her geçen saniye artıyor.

"Sorun yok, neredeyse... oradayız," diye devam ediyorum eğitim alanını incelerken. Boş ve ürkütücü derecede sessiz. Adımlarımı yavaşlatıyorum, Ciel'i derme çatma askı taşıyıcısından çekip etrafıma bakarken gözlerim kanlı cesetlere takılıyor. Onları fark ettiğimde yumuşak bir nefes alıyorum ve bakışlarımı malikânenin olduğu yöne çeviriyorum. Her yer alevler içinde ve ben kapana kısılmış durumdayım.

"Aynen dediği gibi. Her şeyi seni korumaya odaklayacaklardı. Buraya kadar gelmeden önce seni öldüreceğinden emindim ama seni hafife almamam konusunda beni uyarmıştı." İrkiliyorum ve dikkatimi Maksim'in karanlık gölgelerden çıktığını görmeye veriyorum. Bakışları Ciel'e kayıyor ve inanamayarak gülüyor.

"Şimdi buraya kadar nasıl gelebildiğin konusunda gerçekten kafam karıştı," diyor. Ev gıcırıyor, arkamızdaki sıcaklığın etkisiyle daha fazla tahta çatırıyor ve ben geriliyorum. Ciel'i bir kez daha arkama alıp kendimi bu canavarla onun arasında tutuyorum. Üzerime daha fazla acı çöktüğünde irkiliyorum ve Maksim bunu fark ediyor.

"Vücudun sonunda yetti mi? Aldığın yaralar seni işe yaramaz hale getirdi, hatta bedeninde bir canavarın işareti varken bile. Vücudun sana yapılan tüm iyileştirmeleri reddederken kalbinin düzensiz atışlarını duyabiliyorum. Onu ezip geçmek bana büyük bir zevk verecek." Maksim saldırarak aramızdaki mesafeyi bir anda kapattı.

Mührü çağırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bedenim bilincini yitirirken kaburgalarımdaykuda kalıyor. Maksim beni boğazımdan yakalayıp yerden kaldırırken tek yapabildiğim Ciel'i itebildiğim kadar uzağa itmek. O beni tutarken ayaklarım tekmeliyor ve işe yaramaz bir şekilde sallanıyor, ellerim acınası bir hayatta kalma çabasıyla onunkileri kavırıyor.

O sıktıkça ben boğuk bir inilti çıkarıyorum.

"Bana verilen emir seni gördüğüm yerde öldürmektir. Ama kralla bir çocuğunuz olduğu bana söylenmedi. Eminim Elias, krallığının yanışını izlerken babasının önünde çocuğun kemiklerindeki eti soymaktan zevk alacaktır!"

Maksim şiddetle benden koparılırken bir yığın halinde düşüyorum. Toprakta yatarken bedenim hareket etmiyor, havadaki insanlık dışı ölüm homurtularını dinliyorum. Ciel'in ellerini üzerimde hissediyorum, beni sarsarken çığlık atıyorum ama hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Bedenim kendi kendini kapatıyor.

Maksim'in saldırganıyla boğuşmasını izliyorum, onları ayırt etme yeteneğim açıkça elimden kaçıyor. Maksim'in ölüm sesleri dehşet verici olduğu için şu anda buna kısmen minnettarım. Ama arkamda yanan malikânenin sıcaklığı üzerimize bir parıltı yayıyor ve kurtarıcımı aydınlatıyor. Ne yazık ki, bedenimin artık dayanacak enerjisi kalmadığı için onu seçemiyorum.

"Dada!"

Ciel'in heyecanlı tezahüratları rüyasız uykumda bana eşlik , acı nihayet azalıyor ve vücudum her şeyden uyuşuyor.

Chapter Nineteen

CYRUS

T Annalise nihayet eve döndüğü için sevinme zamanı olmalı ama değil. Yas tutma, plan yapma ve yok etme zamanı. İnsanlığımdan geriye kalan küçük bir parçaya tutunmakta her zamankinden daha fazla zorlanıyorum. Annalise'i boğazından tutan o canavarın anısı bile beni kargaşaya sürüklemeye yetiyor. Ama tüm bunların intikamını almak için ormanda gezintiye çıkamam. Bir kral gibi davranmalı ve tebaamı güvende tutmalıyım.

Ve daha önce kurallarım ne olursa olsun, Annalise artık bunun bir parçası.

Avucumu sessizce yanağına koyuyorum ve onun gerçekten burada olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyorum. Bu bir rüya değil. Fiziksel olarak bana geri döndü. Gözleri kapalı ve uykusunda huzurlu görünüyor ama öyle olmadığını biliyorum. Onu kendim incelediğim için biliyorum ki yokluğumda çok fazla hasar verilmiş.

Vücudu hiç olmadığı kadar zayıf. Fiziksel olarak artık bir insan çocuğundan daha zayıf. Vasat canavarlar tarafından yaralandığı zamanlarda vücudu iyileşmiş olsa da, hiçbir zaman tam olarak sağlıklı bir duruma dönmedi. Ve yaralanmalarının çoğunda benim mührümü kullandığı için, bu sadece etkiyi azalttı, hasarı tamamen durdurmadı.

Vücudunun şu anki hali kırılmış bir vazo gibi. Her seferinde fiziksel olarak olması gerektiği gibi bir araya getirilmiş. Ama çatlaklar asla kapatılamadı. Ve bunu takip eden her kırılma, tekrar bir araya getirilmeye çalışıldığında daha fazla parçanın eksik kalmasına neden oldu. Şimdi, cam ilk haline göre çok daha zayıf. Basit bir dokunuş onu paramparça edebilir.

Vücudunu eskisi gibi yapmak uzun zaman alacak, çünkü benim iyileştirme yöntemim Elias'ın kullandığı canavarlardan çok daha gelişmiş durumda. Şimdiye kadar Annalise'in vücudu bazılarını kabul etti ama ne yazık ki hepsini değil. Bir daha eskisi gibi olur mu bilmiyorum.

Vücudundaki yara izlerine kızgınlıkla bakıyorum.

Ona ve Ciel'e için şanslıydım. Onu kısıvrak yakalayan canavar öldürmek üzereydi. Felix'in evine bu kadar kısa sürede varabilmemin tek sebebi adamlarımın önünde at sürmem ve mola verme zahmetine girmememdi. İyi ki de öyle yapmışım. O ve Ciel savunmasızdı. Benim için önemli olan her şeyi kaybetmeye çok yakındım.

Çok yaklaşmıştım.

Kaçırıldığından beri neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Ve Felix'in malikanesinden ayrıldığımdan beri bilinci yerinde değil, bu yüzden onunla konuşamıyorum. Beni hatırladığından değil. Felix'in mektubu zihinsel durumu hakkında çok açıktı. Ve o uyanana kadar, hasarın ne kadar büyük olduğunu bilemeyeceğim.

Sonunda dikkatimi uyluğunun kararmış derisine veriyorum, onu incelerken umutsuzluğum derinleşiyor. Onun bu parçasını asla iyileştiremeyeceğim. Tıpkı Elias'ın ellerinde uğradığı ve henüz hatırlayamadığı kaybı asla telafi edemeyeceğim gibi. Şu anda sadece yüzeysel olarak kırılmış durumda. Hafızası geri döndüğünde, onu bir arada tutmaya yakın olduğumu umabilirim.

Parmaklarımı saçlarında gezdirerek titrek bir nefes alıyorum.

İnsanlar söz konusu olduğunda asla pişmanlık duymadım. Anna'yla bile, birlikte geçirdiğimiz zamanın hiçbir bölümünden pişmanlık duymadım. Ama ona baktıkça derin bir his kaplıyor içimi; ikimizden de alınan her şeyle, asla tanışamayacağımız çocuğumuz da dahil olmak üzere, hesaplaşıyorum. İşte bu duygu, içimdeki canavarı kucaklamama yardımcı oluyor. Bu duygu dayanılmaz.

Bir hizmetçi içeri girmeden önce hafif bir kapı sesi duyulur. "Majesteleri, General döndü."

Geldiğimde Felix çalışma odamda beni bekliyordu. İçeri girdiğimde ayağa kalkmak için hamle yapıyor, ama ben hemen elimi kaldırarak bunu yapmasını engelliyorum. O zaten çok şey atlattı. Sadece malikânesinin sakinlerini korumak için Elias'la savaşmakla kalmadı, aynı zamanda insanlarla ve canavarlarla da mücadele etti.

"Onu buldun mu?" Ben sordum.

Felix başını sallar. "Hayır. Senin burada olduğunu anlayınca kaçtı. Onu dağlara kadar takip ettik ama orada kaybettik," diyor.

Sinirimi dizginleyerek derin bir nefes alıyorum. Bu Felix'in suçu değil. Elias'ın Felix'in malikânesini pusuya düşürüp yakmak için bir planı vardı ve bir şeyler giderse hazırdı. Felix canavara karşı iyi bir mücadele vermiş olsa da Elias kaçmak için hazırlıklıydı.

Felix otururken ona bakıyorum. Dış görünüşü gergin, sanki gerçek duygularını saklamaya çalışıyor ve ben bunun nedenini biliyorum.

"Dimitri yaşıyor, Felix. Hayata zar zor tutunuyor ama yaşıyor. Elias canavar formu üzerinde sahip olduğu azıcık kontrolü kullanma konusunda çok yetenekli. Ne yazık ki Dimitri'ye saldırdığında bunu yarayı daha da kötüleştirmek için kullandı," diyorum Felix'in stresini biraz olsun hafifletmeyi umarak.

Melezi hiç umursamadım. O her zaman Annalise'in benim asla sahip olamayacağım bir parçasına sahip olacaktı, tıpkı Annalise'in her zaman Felix'in asla sahip olamayacağı bir parçasına sahip olacağı gibi. Ama o olmasaydı, Anna ve Ciel o tarlada ölmüş olacaktı. Elias Dimitri'ye yaptığını onlara da yapardı. Ve bunun için Dimitri'ye hayatımı borçluyum.

"İyileşmesini bizzat ben denetliyorum, Felix. Ölmesine izin vermeyeceğim," diyorum. "Her şeyi ona borçluyum."

Felix pencereden dışarı bakarak nazikçe gülümser. "Teşekkür ederim, Majesteleri," diyor.

"Calista ve bebek nasıl?" diye sordum.

"Benden hemen önce, güvenli bir şekilde geldiler. Calista . Kızımız çok güçlü. İmparatorluğunuza güçlü bir katkı sağlayacak," diyor Felix gururla.

Gülümsüyorum. Tüm bu belirsizlik içinde, yeni bir hayatın gelişi her zaman bir sevinç kaynağıdır. Felix'in varisinin gelişinin, evinin yıkılması da dahil olmak üzere bu kadar ciddi bir olayla gölgelenmesinden nefret ediyorum. Her ne kadar küçük zaferleri kutlamak istesek de, bu savaş henüz bitmiş değil.

"Annalise nasıl? Henüz uyanmadı mı?" Felix soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Vücudu benim iyileştirmeme çok daha açık... ama yine de verilen hasarın büyük planında çok az şey yapıyor," diyorum.

"Kaybınız için üzgünüm. Şimdi benim de bir yavrum var, neler hissettiğinizi hayal bile edemiyorum," diyor Felix.

Sözleri, bastırđığım duygularımı yeniden yüzeye çıkarıyor ama kabul etmeyi reddediyorum. Şimdi yas tutma zamanı değil. Şimdi hazırlanma ve misilleme yapma zamanı.

"Döndüğümden beri Elias'ın planlarının büyük ölçüde değiştğine eminim. Bizi tekrar şaşırtmasını beklemektense bir an önce saldırmaya hazırlanmalıyız. Bizden başka bir şey almasına izin vermeyeceğim."

Annalise

Benimle ilgili bu kadar özel olan şey nedir? Beni kontrol etme arayışlarında yarardan çok zarar veren iki güçlü yaratığı bana çeken şey neydi? Sadece benim üzerimdeki arzularını tatmin etmek isteyenlerin merhametine sığınarak bu kadar acı ve ıstıraba katlanmamın amacı ne olabilir? Babam hayatım boyunca beni bu acıdan kurtarabilecek neyi benden sakladı?

Hıçkırıklarım havayı dolduruyor ama neden ağladığımı anlayamıyorum. Gözlerimi açıp gözyaşlarımı kırıştırırken, içimi derin bir huzursuzluk duygusunun kapladığını hissediyorum. Bilmediğim bir yerdeyim. Tüm bunların ortasında beni rahatlatan tek yüzü bulmaya çalışırken gözlerim yavaşça odanın karanlığına alışıyor ama Ciel görünürde yok. Yavaşça doğruluyorum, acı vücudumu sararken irkiliyorum.

Yatak odası Felix'in çok daha özenli.

Hayatımı kurtarmak için koşarken gördüklerimi, Elias'ın Dimitri'ye yaptıklarını ve Elias'ın ordusunun Felix'in malikânesine yaptıklarını hatırladıkça gözlerim doluyor. Her nasılsa, başka bir yere sağ salım varabildim. Ama aklım Dimitri'nin kaderi hakkında endişelenmekle meşgul.

Yavaşça doğrulup bacaklarımı yatağın kenarına doğru kaydırıyorum. Göğsümdeki ağrıdan dolayı iniltilerim havayı dolduruyor. Vücudum güçsüz hissediyor. Sanki günlerdir bir şey yememişim gibi. Son zamanlarda bu şekilde hissetmeye alışkın olmama rağmen, şimdi çok daha yoğun hissediyorum.

Ayaklarım yere değdiği anda bacaklarım beni tutmayı reddediyor ve yere çakılıyorum. Saniyeler sonra, bir hizmetçi içeri girdi.

Yüzünde paniklemiş bir ifadeyle odaya girdi. Hızla yerde yanıma geliyor ve kollarını bana doluyor.

Bana yardım etmeye çalışırken telaşla "İyi misin?" diye fısıldıyor. Kapıya doğru bakarken cevap vermeme izin vermiyor.

"Çabuk, krala haber verin!" diye .

Elias aklımdan geçerken onun sözleriyle paniğe kapılıyorum. Başından beri planı beni öldürmekken beni geri almasının imkânı yok. Ciel'i ve onun masum çocuğu öldürme konusundaki kararlılığını düşündükçe gözlerim doluyor. Maksim saldırdığında Ciel benimleydi. Elias...

Başımı sallıyorum, bu düşünceyi midem kaldırmıyor.

"Nerede o? Oğlum nerede? O..." Olasılıklar yüzünden gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken sözümü kesiyorum ama hizmetçi yatağa dönmeme yardım ederken gözyaşlarımı çabucak siliyor.

"Genç prens sağ salim Majesteleri. Artık güvendesiniz," diyor nazıkçe.

Söylediği her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum, ancak sözleri dünyayı nasıl anladığım bağlamında bir anlam ifade etmiyor. Özellikle de bana "Majesteleri" diye hitap etmesi.

"Ne-"

"Anna." Adım havayı doldururken hizmetçinin arkasından bakıyorum. Bedenim bu sesi söyleyen kişiyi anında tanıyor ve sese ısınıyor, tenim karıncalanıyor. Gözlerim odanın diğer ucuna düşüyor ve beyaz saçlı canavarı görüyorum, ama o bir hayal değil. O gerçektir. Ve yüzünde inançsız bir ifadeyle kapı aralığında duruyor.

çok daha korkutucu görünüyor; vücudunu saran yara izleri, altında gizlenen yaratığın görsel bir temsili. Gözleri derin olsa da beni izlerken o kadar canlı ki, varlığımdan zevk aldığı için şekil değiştiriyor.

Anılarımda, bu canavar bana her zaman küçümseme ve öfkeyle baktı, olduğum her şeye içerledi. Beni incitti, tehdit etti ve birden fazla kez acı çekmemi izledi. Sadece bir anımda bana şu anda baktığı gibi baktı.

Bana mührünü verdiği gece. Bana adını kullanmamı söylediği gece. Ciel'e hamile kaldığımız gece.

Ve bunun farkında olmama rağmen, şu anki zihnim hala bu canavarın beni nasıl gördüğünü, ikimiz arasında değerli olan şeyi kaybettiğim için benden nasıl nefret edeceğini bilmiyor. Ve onun olmama rağmen kendimi Elias'a verdiğim için. Biliyorum.

Bu canavar ve mizacı hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama anılarımda ondan her zaman Elias'tan korktuğumdan çok daha fazla korkmuşumdur. Bu yüzden yavaşça odayı geçip yatağın üzerinde başıma dikilirken onu dehşet içinde izliyorum.

Bana uzandığında irkiliyorum, gözlerimi kapatıyorum. Ama acı hissetmiyorum; beni kucaklarken sadece sıcaklığı sarıyor. Dimitri'den çok daha sıcak ve bedenim kendiliğinden onun içinde eriyor gibi görünüyor. Eli saçlarımı buluyor, titreyen bir nefes verirken beni kucaklamanın daha da derinlerine çekiyor.

"...Çok üzgünüm, Anna."

Chapter Twenty

ANNALISE

C Yrus'un sıcaklığı boğucu. Yalnızca onun varlığı bile bana yabancı ama kolları etrafımda sıkılaşıırken dokunuşuna açık olmamam onun umurunda değil. Derin bir nefes alıyor, hayatta olmamın tadını çıkarırken vücudu benimkine karşı gevşiyor. Ama ben nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Zihnim onunla ilgili anılarım arasında gidip geliyor. Ve hiçbirinde nazik değildi.

ya da nazik. Onun bu hali bana yabancı.

Bir süre sonra nihayet beni serbest bırakıyor ve karanlık gözleri yüzümde dolaşırken beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Avucunu nazikçe yanağıma koyuyor, beni incelerken başparmağı rahatlatıcı bir şekilde tenimde geziniyor.

Bu benim anılarımdaki canavar değil.

Bakışlarını daha fazla tutamayarak yüzümü dokunuşundan çekiyorum ve o da bana izin veriyor. Beni azarlamıyor ya da bağırıyor. Sessizce izlemeye devam ediyor.

-Ben ona tepki verirken sabırla. Söyleyecek söz için aramızda sessizlik uzuyor. Ama sonunda Elias araya girmeden önce yaşadığım hayatı bir araya getirmeye çalışırken sessizliği bozmaya karar veriyorum.

"Babamı öldürdün," diyorum usulca. "Ve köyümdeki herkesi."

Sonunda gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve okuyabildiğim bir tepki vermiyor. Ancak gözleri çok yoğun. Dudaklarımdan çıkan her kelimeye tutunuyor. Cevap vermeyince konuşmaya devam ediyorum.

"Ama birlikte bir çocuk paylaşıyoruz... daha önce iki..." Bu cümleyi yüksek sesle bitirmenin ne anlama geldiğinin acısını yaşıyorum. Anılarım geri gelirse acının çok daha kötü olacağından eminim. Dimitri'den hep çocuk istemiştim ve ikisini de taşıdığımı hatırlamasam da, sahibi olmanın acısı

bir tanesi orada. Bu olayla hiçbir bağlantım olmadığı için daha ağır geliyor. Ancak Elias'ın yaşananları canlı bir şekilde anlatması aklımdan çıkmıyor ve kayıp anında ne kadar acı çektiğimi anlamamı sağlıyor.

Ebeveynleri umurumda değildi. Çocuklarımı seviyordum.

Titrek bir nefes çekiyorum. Söylediğim onca şeye rağmen henüz bir tepki vermedi. Sözlerimin ona bir şey ifade edip etmediğini bilmiyorum. Ama bana bakışından, benim onun için, onun benim için ifade ettiğinden daha fazla şey ifade ettiğimi görebiliyorum. Belki de hiç ifade etmediği kadar.

Bakışlarımı bir kez daha indiriyorum, acı dolu anıların üzerimden akıp gitmesine izin verirken onun gözlerine bakamıyorum.

"Sen... bana işkence ettin. Beni dövdün... olduğum her şeyi hor gördün... yine de birlikte bir çocuk paylaşıyoruz," diye fısıldıyorum. Kendimi rahatlatmak için parmaklarımla oynayarak acı bir kıkırdama çıkarıyorum.

"İkisi de istekli miydi?" Yumuşakça sordum.

Cyrus derin bir nefes veriyor, eli oynayan parmaklarımla üzerine kapanıyor. Teninin sıcaklığının beni rahatlatmak için çok az şey yaptığını fark ediyorum. Tek düşünebildiğim Dimitri'den ne kadar farklı olduğu. Ve hala, zihnim Dimitri'nin iyi olup olmadığını öğrenmek için yarışıyor. Ama bu canavarın sahiplenici olduğunu anlayacak kadar akıllıyım. Ve Elias beni götürdüğünden beri beni ilk kez görüyorken Dimitri'yi sormak çok aptalca bir hareket olurdu.

"Geçmişimiz şu anki durumunuzda sorgulamanız gereken bir şey değil," diyor nazikçe. İçgüdüsel olarak bu nazik tonun onun karakterine uygun olmadığını biliyorum.

Ellerimi avuçlarından çekip ona bakıyorum.

"Seni tanımıyorum. Seninle ilgili en eski anım evimin yıkılışı. Son hatırladığım ise bu duvarlar arasında bir köle olarak yaptığım bir hata yüzünden beni dövdüğün. Yine de herkes içime koyduğün çocuğun hayatımın ışığı olduğunu ve tüm bunlar bir insanı koruduğum için beni sürgün ettiğin için olsa bile beni geri almak için çaresiz olduğunu iddia ediyor," diyorum başımı sallayarak.

Bu canavara karşı düşüncelerimi dile getirmeyi kolay buluyorum. Ona karşı duygularım ham ve nefret dolu. Rüyalarıma giren onun gözleriydi - geceleri uykuya daldığımda beni titreten onun sesiydi. Elias'ın önünde beni cesur kılan onun anılarıydı çünkü bu canavardan beni döven ve okyanusun ötesine sürükleyenden daha çok korkuyordum.

Asıl tehdit bu canavar. Çünkü bu canavarın gözünde, o bana sahip. Beni Elias gibi fethedilecek bir şey olarak görmüyor. Hayır, bu canavar bunu zaten yaptı. Beni tamamen fethetti, öyle ki çocuğunu daha çok sevdim.

kendimden daha fazla. Joan'a göre, yarısı benim yarısı da karşımdaki bu yaratığın çocuk için 'her türlü engele göğüs gerdim'. Yaptıklarım karşısında Elias kadar ben de şaşkınım. Neden geri döneyim ki? Bana zorla yaptırılan bir çocuğu nasıl sevebildim? Ama bu canavar beni izlerken, beni içine çekerken, nedenini anlıyorum. Kaburgalarım bu işareti yaptığı geceki bakışının aynısı.

O bana sahip.

Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor. Nasıl tepki vereceğimi biliyor ve sözlerimin ötesinde gerçekten ne hissettiğimi biliyor. Bunu gözlerinin yüzümde gezinmesinden, bazen kalp atışlarımı dinlerken göğsümde oyalanmasından anlıyorum.

"Geçmişimizi sorgulamak, sana dönmek için yaptığım onca şeye neden katlandığımı anlamamanın tek yolu," diyorum öfkeyle.

Cyrus'un ifadesi değişiyor. Belli belirsiz. Yüzüme baktığında, gönderdiği kadın olmadığımı fark ettiğinde kaşlarının hafifçe seğirmesi ve çenesinin sıkılması. Onun gölgesi bile değilim. Ben onun asla gösteremediği öfkesinden geriye kalanlarım. Ben onun saklamak zorunda kaldığı kızgınlığıym.

O da bunu fark etti.

Cyrus başını sallar. "Hayır."

Gözlerim açılıyor.

"Hayır, ne?" Ben soruyorum.

"Hayır, istekli değillerdi."

Bu açıklama karşısında göğsüm sıkışıyor. Bu duyguları geçmişte de yaşadığımdan eminim ama Dimitri'ye ihanet etmişim gibi hissediyorum. Elias ortaya çıkmadan hemen önce Dimitri'nin yaptığı konuşmayı hatırladığımda, sanki tüm geleceğim benden, ikimizden de koparılmış gibi hissediyorum. Dimitri hayallerimizi bir başkasıyla gerçekleştirmemi sessizce izledi.

Farkındalık daha da ağırlaşırken gözyaşlarımda boğuluyorum.

"Neden herkes onu bu kadar çok sevdiğimi düşünüyor?"

Fısıldıyorum.

"Çünkü sen . Kaçtın ve onu tek başına büyüttün. Ve seni bulduğumda, onun için bildiğin her benimle savaştın. Onun için korkularını bir kenara ittin." Cyrus alnıma uzanıp başparmağını saç çizgimdeki yara izinin üzerinde gezdirince irkiliyorum. "Onun için benimle savaştın."

Cyrus'un kolunu kavıyorum ve elini yüzümden uzaklaştırıyorum. Ona bağırarak istiyorum. Ona artık o çocuğa karşı hiçbir şey hissetmediğimi söylemek istiyorum - ona duyduğum kızgınlığın aynısından başka bir şey değil - ama yapamıyorum. Dudaklarımdan dökülen bu değil.

"Zarar görmemiş mi? Gerçekten mi?" Ben soruyorum.

Cyrus gülümsüyor ve bir an için gözlerini kaçırıyor. "Evet. O gayet iyi," diyor.

Ağır bir nefes alıyorum, göğsüm acı içinde çırpınıyor. Şu ana kadar oğlumun iyi olduğunu Cyrus'un ağzından duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Etrafımdaki herkes kralın dönüp bana kendisinin söylemesini beklemek uğruna bana yalan söylüyordu. Ona sadık olduğu için hizmetçiye tam olarak inanmadım. Bu yüzden dudaklarından dökülen sözleri duymak beni titretti, çünkü hatırladığım son şey, Maksim'in benden yaşamı çekip alırken ona yönelttiği tehditti.

Cyrus, "Bu kayıp durumda bile onu hâlâ seviyorsun Anna," diyor.

Adımı kullanması beni geriyor. Sanki kullanmaya alışmış gibi çok kolay söylüyor.

"Ve Elias...?"

Cyrus bir an sessiz kalır. "Artık Elias için endişelenmene gerek yok. Artık güvendesin."

Rahat bir nefes alıyorum, gözyaşlarım daha hızlı akıyor. Elias'ın elinden pek çok kez ölümden kıl payı kurtulmuştum.

"Ya Dimitri?" İyice düşünemedim soruyorum.

Cyrus sessiz ve gözlerine baktığımda, gözbebeğinin şeklinin değiştiğini gördüğümde korkularım artıyor.

"Artık işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Sadece Ciel'le kaçabilmem için hayatını tehlikeye attığı için soruyorum," diyorum çabucak.

Cyrus başını eğiyor, hafifçe gülerken başını sallıyor.

"Evet. Melez yaşıyor," diyor.

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve Cyrus hatasını çok geç fark ediyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Dimitri'nin Elias'a karşı gücü. Canavarların arasındaki rahatlığı. Birkaç metre uzakta olmasına rağmen Joan'ın benimle konuştuğunu duyabilmesi. Dimitri insan değil. İşaretleri görmeme rağmen, şu anda hissettiklerim yüzünden onları görmezden geldim - bu yıkıcı habere alışmakta zorlandım.

"İşte bu yüzden seni şu anda geçmişi sorgulamaman konusunda uyarmıştım. Hayatının temelini sarsacak bilmediğin çok şey var. Bu arada, çok geç olmadan anılarınızı geri kazanmanızı bizzat sağlayacağım" diyor.

Şaşkınlıkla onu izliyorum.

"Çok mu geç?" Ben soruyorum.

Cyrus, kendine saklamak istediği bir şeyi açıkladığı için bir kez daha kendine kızar.

"Doğru zaman geldiğinde size her şeyi açıklayacağım" diyor.

Her ne kadar onu daha fazla sorgulamak istesem de aklım Dimitri'nin uyarısına kayıyor.

"Köyümüzün yok edilmesinden bu yana olanları hatırlamadığın için şanslısın. Sakın aramaya kalkma. Senin için şu anda yaşadıklarından çok daha acı verici olacaktır."

"Doğru zaman geldiğinde mi?" Cyrus'a bakarak tekrarlıyorum.

"Bu hassas durumunuzda size aşırı bilgi yüklemek akıllıca olmaz.

."

"Onu becerdim," diyorum.

"Bana dokunmasına izin verdim. Ve benden her zaman memnun olmasını sağlayarak onun iyiliğini kazanmaya çalıştım. Çünkü memnun olmadığında beni balkondan atıp kafatasımı yarıyordu. Çok fazla soru sorarsam kırabildiği kadar kemiğimi kırdı. Beni görebilseydiniz benden ne kadar nefret edeceğinizi ima ederdi. Beni masanın üzerinde becerdiğini görseydin... Yalan söyleyip söylemediğimi test etmek için içimden hayat çalmak için kullandığı lanet çay bardağını yerleştirdi," diyorum ayakta.

Bacaklarım son derece güçsüz ve hafifçe sallanıyorum, destek için karyolaya yaslanıyorum, ama Cyrus'un bakışlarını tutmaya devam ediyorum, onun altında gizlenen aynı yaratığı kontrol etmeye çalışmasını izliyorum.

"Beni kesti, halkını öldürmem için beni eğitti ve bana verdiği mührü sana karşı kullanmayı öğretti. Kırılgan durumum bildiğim bilgilerden kaynaklanmıyor. Bilmediklerim yüzünden. Çünkü seni kontrol için boğuşurken izlerken, onun korktuğu yaratığı görüyorum. Onun yatağındayken kabuslarıma giren canavarı görüyorum. Yaptığım onca şeyden ve sana nasıl döndüğümünden sonra bana ne yapacağın korkusunu hissediyorum... boş ve lekeli. Ve tüm bunların sebebi beni uzaklara, kendi çocuğumdan uzaklaştırıp doğruca Elias'ın hapsine göndermiş olman" diyorum.

Cyrus sessiz. Konuşamıyor. Konuşamayacağını biliyorum. Her nasılsa, söylediğim her şeyin onu kızdırmaya yettiğini biliyorum.

"Eğer geçmişim de şimdiki gibi bir şeyse, bunu istemiyorum. Seni istemiyorum. Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Gitmeme izin vermelisin. İstedğin kadın Elias beni o balkondan attığı gün öldü," diyorum titreyerek ve bu canavarın benden önce ne kadar dayanabileceğini test etmeye devam ediyorum.

Cyrus üzerimde dururken bir nefes veriyorum. Gözleri gözlerime dikilmiş, gözbebeğinin yılanı benzeyen şekli kalbimin göğsüme çarpmasına neden olurken, elini belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Beni sıkıca tutarken sıcaklığı beni sarıyor, bakışlarımı araştırırken vücudumdaki yaklaşan ağrılar kayboluyor.

Hafifçe gülüyor, saçlarımı yüzümden çekerken başını sallıyor. O bana bakarken gözlerimin korkudan kocaman açıldığını biliyorum, nefes alış verişlerimiz benim sığ pantolonlarım ve onun derin sakın nefeslerinin bir karışımı.

"Oh, Anna... sahte cesaret sana yakışmıyor. Hiç yakışmadı."

Chapter Twenty-One

CYRUS

"I seni istemiyorum."

Bu sözler bana eziyet ediyor. Annalise'i nehrin karşısında ilk gördüğüm günden beri onun sözlerinin benim için önemli olacağını hiç düşünmemiştim. Ona karşı artan arzumu kabul etsem , zaman geçtikçe içimde büyüyen yabancı duyguları asla kabul etmedim. Ona verdiğim çocuğu takıntı haline getirmesini ve güvenimi tekrar kazanmak için yüzünde açıkça belli olan her içgüdüye cesaret etmesini izlerken, ona karşı hızla büyüyen duygularımı bir kez bile kabul etmedim. Şimdi anlıyorum ki ihanet olduğunu düşündüğüm şeyi yaptığında neden bu kadar aşırıya kaçmışım. O kadar da kontrol sahibi olmadığım hissine kapıldım. üzerinde onu duygular olarak I düşündüm I yaptı. O oldu başarılı bir şekilde Ona karşı şehvetten daha fazlasını hissetmem için beni manipüle ediyor.

Ama balkondan onu izlerken, hiç tanımadığı bir çocukla oynamak için avluda otururken, kendimi şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum. Dikkatimi Ciel'e veriyorum. Bizi birbirimize bağlayan tek şey oydu ama artık öyle değil ve aramızda düşündüğümden daha büyük bir uçurum oluştu. Onun üzerinde hiçbir kontrolüm yok, hiçbir bağlantım yok. Bir kez daha yabancıyız, ancak bu kez onu yakınımda tutmaktan korkmuyorum bile, çünkü o benim çocuğumun annesi ve onu bir gördüğüm şekilde görmeye kendimi ikna edemiyorum.

"Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Bu sözler içimi öfkeyle doldururken acı bir kıkırdama duyuyorum. Bir konuda haklı. Anna'm şu an için gitti. Anna'm asla istemezdi. Asla böyle bir şey söylemezdi.

İhmalkâr. Oğlunu asla terk etmezdi. Şimdi bile onunla etkileşimini izlerken, bir huzursuzluk ve rahatsızlık hissi var. Anna'nın Ciel'den rahatsız olduğunu hiç görmemiştim. Kızdığı her şeyi temsil eden yüz hatlarına baktığında bile sadece hayranlık görüyordum. O zamanlar bu benim için şaşırtıcıydı. Ve bu onun bir takıntıdan daha fazlası olduğunu anlamamı sağladı. Onun öğrenme ve Ciel'in ihtiyaç duyduğu şey olma arzusu, benim onu kraliçem yapma isteğimi yönlendiren şeydi.

Ve şimdi tüm bunlar mahvoldu.

Gürültülü bir çatırtı dikkatimi çekiyor ve hızla ellerime bakıyorum. Yaslandığım tırabzan şimdi avucumun içinde bir toz parçasına dönüşmüştü. Sinirli bir nefes veriyorum ve tırabzandan uzaklaşırken ellerimi bacağıma sürüyorum.

Aklımdan geriye kalanları kontrol etmek zor oldu. Anna'nın yanımda olması ve ona istediğim şekilde dokunamamak beni delirtiyor. Elias'la aralarında geçenleri anlattığında elbisesini yırtıp onu sahiplenmeye ne kadar yaklaştığımı bilmiyor. Kendini nasıl isteyerek onun lehine sunduğunu.

Tökezliyorum, görüşüm hafifçe bulanıklaşırken duvara yaslanıyorum. İçimdeki canavarın tanıdık telaşının yüzeye çıktığını hissedebiliyorum, uzak tuttuğum her arzunun medeni kalmasını istiyorum. Anna beni en kötü şekilde kışkırtıyor ve şu anki durumunda bile onunla bir kez daha sınırı aşmaya ne kadar yakın olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Çalışma odamın kapısını iterek açıyorum ve onun fiziksel durumuna dair tuttuğum detaylı notlara doğru ilerliyorum. Kendimi sessizce koltuğuma bırakıyorum ve hasar diyagramını incelerken başımı kısa bir süreliğine eğiyorum.

Annalise'in patlamasından sonra, vücudunun neden reddetme durumunda olduğu anlaşılıyor. Elias'ın onu pencereden düşürmesi, sonrasında yaptığı her şeyden çok daha fazla zarar verdi. Kemikleri kırmadı, ki bu kolay bir tamir olabilir, onları paramparça etti ve tamir için yer bırakmadı. Ve şifacıları, kendilerinin bu yönünü reddeden canavarlar olarak, bunu nasıl düzgün bir şekilde düzeltecekleri konusunda hiçbir fikre sahip değillerdi. Onu her iyileştirdiklerinde, onu savunmasız bir hedef haline getirdiler. Vücudu, bırakın savaşmayı, mührümü kullanacak durumda bile değildi. Şu anda mümkün olduğunca dinlenmeye ve güçlendirici ilaçlara ihtiyacı var.

Bazı şeyler hakkında gerçeği öğrenmek istediğini biliyorum ama şu anda en çok odaklandığım şey onun zihni. Vücudunu incelediğimde hafıza kaybının kaynağını buldum. Kafatası, parçalanmış vücut parçaları arasındaydı ve kötü bir şekilde onarılmış olsa da, beynindeki şişme

kafatasını iyileştirdikleri için henüz düşmedi. Bir canavar olarak zihnini nasıl iyileştirebileceğimi bilmiyorum. Ama uygun çözümü bulana kadar araştırmayı bırakmayacağım. Zihni her gün kendini onarmaya çalışıyor ve kafatası kötü bir şekilde onarılmış olsa da, hala kendi kendine iyileşmeye çalışacak kadar hasarı var, yani hafıza kaybı kalıcı olmadan önce sabit bir zamanım var. Ve eğer bu olursa, ne yapacağımı bilmiyorum.

Annalise ve beni nasıl bir gelecek bekliyor bilmiyorum. Özellikle de Elias topraklarımda kendini ustaca gizlediğinden beri. Felix'in malikanesine yaptığı saldırı temel amacında başarılı oldu. Ama benim dönüşümü bu kadar çabuk beklemiyordu. Topraklarını yok ettiğimden beri kaçacak yeri yok. Anlamsız bir canavarı köşeye sıkıştırdım, bu da onu önümüzdeki günlerde daha dengesiz hale getirecek. Tekrar karşılaştığımızda, bu ölümüne bir savaş olacak; krallığım ve içindeki her şey için bir savaş.

Ve o gün geldiğinde, Anna'nın kavgadan mümkün olduğunca uzak olmasını istiyorum. Aramızda hiçbir zaman gerçek anlamda var olmayan şeyi onarmak zorundayım ve bunu yapmak için zamanım yok. Bu gidişle, savaşın sonucu ne olursa olsun Anna'yı kaybedebilirim. Ve bu düşünce ne zaman aklımdan geçse, içimdeki canavar kafatasıma vuruyor ve onu her halükarda almakla tehdit ediyor.

Kendi kendime kıkırdıyor, koltuğumda geriye yaslanıp tavandaki duvar resmine bakıyorum.

Ben de köşeye sıkışmış durumdayım ve kimsenin ısırılmamasını sağlamak için bir zamanlar gösterdiğim itidal gösteremiyorum.

Annalise

Aile kelimesini düşündüğümde babamı ve Dimitri'yi görüyorum. Arkadaşlarım ve ailemle dolu köyümü görüyorum. Babamın sahibi olduğu fırını ve toplumumuzun temel direği olarak ona bağlı olan herkesin gülümseyen yüzlerini görüyorum. Ancak benzer özellikleri paylaşan iki canavar bu vizyonun bir parçası değil.

Kalbim Ciel için acıyor. Her şeyden çok hak ettiği annesi olabilmeyi isterdim ama şimdi onun hakkında, nereden geldiğini ve babasını daha iyi anladığım için kendimi ona dokunmakta tereddüt ederken buluyorum.

Babası bugünlerde benden kaçıyor. Sanki uyandığımda söylediğim her şey onda yankı bulmuş gibi. Bana bir şekilde alan açtığı için memnunum, farkındayım. İmgelerim onun dehşetinin hakkını vermiyordu. Onunla birlikte olmak bile boğucu. Elias'tan çok daha az insanlığa sahip bir canavar, bunu içgüdüsel olarak hissedebiliyorum. Ben onun yanımdayken insan gibi davranmıyor.

"Majesteleri." Omzumda bir el hissedince gerildim ve Joan'ın beni endişeyle izlediğini görmek için arkamı döndüm.

"Seni birden fazla kez arıyordum," diyor özür dileyerek.

Yumuşak bir alay sesi çıkarıyorum ve yanımda durmak için hareket eden Ciel'e bakmak için geri dönüyorum.

"Eminim öyledir. Bana Majesteleri diye hitap edilmesine alışık değilim," diyorum dürüstçe.

"Hizmetçiler prensi eğitime götürmek için geldiler," diyor nazikçe.

Başımı sallıyorum ve hizmetkârların onu alamayacağını anlamaları bir an alıyor. Bu yüzden onu kendileri götürmek için etrafımda dolaşıyorlar. Onu kendim alıp vermediğim için kendimi kötü hissediyorum ama bir yanımda onu başkası aldığı için rahatlamış hissediyor. Joan'la tekrar konuşmadan önce Ciel ve hizmetkârlar gidene kadar bekliyorum.

"Elias bana bebeğimi benden aldığı anda... acı içinde yere yığıldığımı, doğmamış çocuğumun hayatı için çılgılık atarken kan birikintilerini içime çektiğimi söyledi," diyorum. Joan'ın yüz ifadesi değişiyor ve bana acıyarak bakıyor ama ben devam ediyorum.

"Ama kral bana çocuklarımdan hiçbirine isteyerek hamile kalmadığımı söyledi," diyorum usulca. Yumuşak bir kahkaha atıyorum, hayal kırıklığı gözyaşlarımı geri kırıyorum.

"Düşünebiliyor musun? Böyle bir şey için ağladığını? Bir gün babasının köyüme yaptığını yapmak için canavar eğitime katılan bir çocuğa yaltaklanmayı?" Diyorum.

"Anna... öyle söyleme..." Joan yanımda oturduğunu söyledi. Kolunu nazikçe bana doluyor ve sarılmak için beni kendine çekiyor.

"Dimitri ile hayalini kurduğum hayat yok oldu. Ve ben bu hayali benden alan kişiyle bu hayali gerçekleştirdim," diyorum.

"Artık durmalısın. Bir gün anılarınız geri gelecek ve geriye dönüp baktığınızda böyle bir şey söylediğinizi öğrendiğinizde dehşete düşeceksiniz-"

Joan'ı hızla kendimden uzaklaştırıp ayağa kalkıyorum.

"Anılarımın geri gelmesini *istemiyorum*. Bunların hiçbirisiyle iyi olmak *istemiyorum*! Gitmek istiyorum. Tüm bunları geride bırakmak istiyorum. Bu benim için bir kabus" diyerek içimden geçenleri dile getiriyorum.

Uyandığım andan itibaren, yaptığım tek şey yavaşça dönmekmiş gibi geliyor. Ve şimdi, Elias tehdidi ortadan kalkmış ve hayatım gözler önüne serilmişken, tüm bunlardan uzaklaşmak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Ciel'in babası döndüğüne göre, hissettiğim sorumluluk tamamen ortadan kalktı.

Joan yavaşça ayağa kalkıyor ve beni dikkatle inceliyor.

"Ama sen yaptın. Kendi hayatını yaşamak için gittin ve Ciel doğmadan önce ondan kurtulmak için her türlü fırsata sahiptin. Şu anda arzu ettiğin şekilde yaşama seçeneğin vardı ve sen tüm bunlardan vazgeçtin. Bunu seçtin. Ciel'i seçtin. Onun ihtiyacı olan şey olmayı seçtin. Her şeyin kafa karıştırıcı ve sinir bozucu olduğunu biliyorum ama zihninin için her şeyin daha iyi olmasını *istiyorsan* anılarını geri *istemelisin*. Özgürlüğüne sahipken neden bir canavarı hayatına almayı seçtiğini sadece sen biliyorsun," diyor.

Birbirimizi incelerken aramızda sessizlik geçiyor. Beni bilerek izliyor, eskiden olduğum kadını, hayranlık duyduğu kadını görmeyi her şeyden çok istiyor. Başımı sallayarak sinirli bir nefes veriyorum.

"İstemiyorum Joan," diyorum usulca.

Avludan çıkarken hızla ondan uzaklaşıyorum.

Chapter Twenty-Two

ANNALISE

I Etrafımdaki duvarları tanıyorum ama yine de onlarla hiçbir bağ hissetmiyorum. Onları anılarımda görmüştüm. Üzerinde bir sembol olan apliklerin arkasında bir zamanlar kölelerin dolaşmasına izin verilen koridorlar olduğunu biliyorum. Çift merdivenlerin bir zamanlar Cyrus'un odasına çıktığını ve balo salonlarının her birine nasıl gidileceğini çok iyi biliyorum. Bu sarayı biliyorum çünkü bir yılını içinde önemli miktarda zaman.

O zamanları hayatım için korkarak ve canavarların kralından korkarak geçirdim.

Sabahın erken saatleri olduğu için sarayın çoğu ya ev işleriyle uğraşıyor ya da hâlâ uyuyor. Her iki durumda da, yatak odamın -bizim yatak odamızın- dışında kendime ayırabildiğim tek zaman bu. Cyrus, paylaşacağımız odada uyumama izin vermenin hafızama yardımcı olacağına inanıyor ama tek yaptığı eskiden olduğum kadından nefret etmemi sağlamak.

"Anna?" Geriliyorum, isminin söylendiği yöne döndüğümde sarayın ön tarafına bakan büyük cam pencerenin yanında duran kralın kendisini görüyorum. Pencereden uzaklaşıp bana insanlık dışı bir zarafetle yaklaştığında vücudum içgüdüsel olarak onun varlığına tepki veriyor.

Günlerdir onu ilk kez görüyorum.

"Majesteleri," diye mırıldanıyorum, hafifçe eğilerek.

Üzerimde durup elini elime uzatırken Cyrus'un yumuşak kahkahasını duyuyorum.

"Görünüşe göre görgü kurallarını da unutmuşsun," diyor elime bakarken nazıkçe. Avucundan benimkine doğal olmayan bir sıcaklık geçiyor ama şaşkınlığımı belli etmiyorum.

"Özür dilerim-"

" değil... Aldırmıyorum," diyor.

Ses tonu beni başımı kaldırmaya zorluyor ve yoğun bir ifadeyle beni izliyor. Bakışlarındaki derin mavi beni yutuyor. İlgiden göğsüm sıkışıyor ve elimi hızla onunkinden çekiyorum.

"Neden bu kadar erken kalktın?" diye soruyor.

Dikkatimi onun yanından pencerenin ötesindeki manzaraya kaydırıyorum. Güneş henüz yükselmeye başlamıştı, ışınları uzaktaki dağın yamacından kayarak krallığının bazı kısımlarını aydınlatıyordu. Kendi türünden biri yerine bir insanı kraliçe yapmaya karar verdiği bir krallık.

"Zihnimde hâlâ ağaçların arasına gizlenmiş küçük bir köyden gelen bir kızım... tüm bu ilgi bunaltıcı," diyorum usulca.

Cyrus'un yüz hatları cevap vermeden önce bir an için şoka girer.

"Özür dilerim. Olan biten onca şeyden sonra etrafınızdaki canavarları azaltmak aklımın ucundan bile geçmedi," diyor.

Şimdi hem itirafı hem de özrü karşısında şok olma sırası bende. İkimiz de ne söyleyeceğimizden emin olmadığımız için aramızda sessizlik geçiyor. Ve sessizliği bozan Cyrus oldu.

"Bugün başkentin kıyısında bir projeyi denetliyorum. Neden bana katılıyorsun?" diye soruyor.

Bir nefes veriyorum, bir bahane bulmak için beynimi zorluyorum ama ben bir bahane bulamadan Cyrus fark ediyor.

"Saraydan çıkmak senin için iyi olacak," diyor. Her ne kadar onu reddedip günün geri kalanında odamda saklanmak istesem de, bir yanımda onun haklı olduğunu biliyor. Güneşi, temiz havayı özledim. Havada ölüm kokusu olmadan ya da Elias tepemde, bir hata yaparsam hayatımı sonlandırmaya hazır bir şekilde asılı durmadan bu işlerle uğraşmak güzel olurdu.

"Tamam."

Canavar Krallığı muhteşemdir. Elias'ın onu kendi gözleriyle gördüğünde varlığını kıskanmasına şaşmamalı. Elias'ın krallığı kıyaslanamaz bile. Sokaklar asfalt ve temiz, binalar daha da öyle. İhtişamla çınlayan mimarileriyle tertemizler. Buradaki canavarların durumu çok iyi ve krallarını uzaktan izlerken bunun nedenini anlıyorum.

Elias'tan farklı bir şekilde yönetiyor. Ne yanıt bekliyor ne de kendine güveni var. Ayağa kalkmış, askerlerini haritalar üzerinde farklı yerlere yönlendirirken, Elias'ın bahsettiği kibri görüyorum. Bu canavar gerçek bir kral. Elias'ın yaptığı gibi bunu kanıtlamak zorunda değil. Bu canavarlar onun her sözüne yapışıyor. Hiçbir şey için çaresiz değil. İhtiyacı olan her şeye sahip.

"Ve böylece ortaya çıkıyor." Felix yanıma geldiğinde başımı kaldırıp bakıyorum, beni süzerken dudaklarında bir sırıtma beliriyor. Bir an için beni inceliyor ve ben daha söyleyemeden zihinsel durumum hakkında kendi sonucuna varıyor.

"Zar zor sağlam görünüyor," diyor sırtarak.

"Sana hiç teşekkür etmedim... benim ve Ciel'in hayatını kurtardığın için," diyorum usulca. "Bana teşekkür etmenize gerek yok. Önemli olan şeyleri korumak benim görevim.

Kral'a," diyor küçümseyerek.

Başımı sallıyorum.

"Bizim güvenliğimizi Dimitri'ninkinden üstün tuttun... ve yüzden neredeyse ölüyordun," diyorum. Ama Felix bundan etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Dimitri de benim gibi krala bağlı. Neyin tehlikede olduğunu anladı," diyor ve onunla ilişkilendirmeye başladığım metanetli imajını yeniden onaylıyor. Kendime engel olamıyorum. Gülüyorum.

"Benden çok kendini ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi konuşuyorsun." Dimitri'nin hatırı için Felix'e bakma cesaretini buluyorum. "Aranızdaki ilişkiyi anladığımı iddia etmeyeceğim. Ama Dimitri artık işe yaramadığında atılacak bir kılıçtan daha fazlasıdır. Ama bunu sana söylememe gerek yok, değil mi?" Söylüyorum.

Felix'in bakışları kararıyor ama bir şey söylemiyor. Ve bir kez olsun, Cyrus'un varlığı için minnettarım.

"Felix!" diye sesleniyor canavara, dikkatini benden uzaklaştırarak. Ve kralına yaklaşmak için ayrılırken bana hiçbir veda sözü söylemiyor.

Gün, krallıkta dolaşmak ve belirli bölgelere asker yerleştirirken diğerlerini teftiş etmekle geçiyor. Cyrus'un kral olduğunu bildiğim için bunun amacını anlamaya çalışmıyorum. Ama temiz hava almak ve manzara değişikliği yapmak benim için güzel. Cyrus bütün gün meşgul, benimle nadiren konuşuyor, bu da bana bir kez olsun etrafımın tadını çıkarmak için bolca zaman bırakıyor. Ve güneş nihayet alçalmaya başladığında, Cyrus tüm dikkatini bana veriyor.

"Günün tadını çıkardınız mı?" Cyrus son asker grubunu da gönderirken soruyor.

Cevap vermeden önce sessizce onları izliyorum. "Tüm bunları yapmanın amacı neydi?" diye soruyorum.

"Kral olarak yerine getirmem gereken pek çok görevden sadece biri," diyor.

Başımı sallayıp yüzümü sarayın olduğu yöne dönüyorum. Ondan kilometrelerce uzakta olmamıza rağmen, dağın içinde oturuyor, uzaktaki bir şelale arka planını boyuyor. Bu açıdan nefes kesici. Elias'ın böylesine görkemli bir saraya saldırabileceğini nasıl düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Sanırım artık geri dönmeliyiz?" diye sordum. Sesimdeki yenilgiyi ben bile duyabiliyorum. Burası muhteşem olabilir ama bir hapisane gibi de hissettiriyor. Eski Annalise'lerini geri alana kadar beni içinde tutmak istedikleri bir hapisane. Aynı Elias gibi.

Cyrus'un elini elimde hissettiğimde geriliyorum. Avucumu dudaklarına götürürken gözleri beni eğlenerek inceliyor.

"Aslında size göstermek istediğim bir yer var."

Bu yeni yere giderken Cyrus'un taktiklerini hemen anladım. İki at almak yerine, birini paylaşıyoruz. Ve beni sarayın çok ötesine, ormanlık bir alana götürüyor. Güneş henüz batmadığı için mutluyum, böylece nerede olduğumu bilmem gerekirse etrafımı görebiliyorum. Ama ormanlık alanın derinliklerine doğru ilerledikçe yolumuz açılıyor.

Nihayet hedefimize vardığımızda, güneş ışınları hâlâ toprağın üzerinden süzülüyor ve biz içeri girerken açıklığın üzerine sıcak bir parıltı yayıyor. Açıklığın ortasında duran özenle yapılmış evi gördüğümde gözlerim hafifçe açılıyor. Çok büyük, birinci katı taştan, ikinci katı ise ahşap kütüklerden yapılmış. Kemerin altındaki aplikler gelişimiz için yakılmış ve Cyrus beni attan indirirken, hayvanlar evden çıkıyor.

Canavarlardan biri Cyrus'un önünde eğilerek, "Majesteleri, gelişiniz için her şey hazırlandı," diye konuştu.

Cyrus elimden tutup konuşurken beni hizmetkârların yanından geçirdiğinde geriliyorum.

"Bu gece hizmetinize ihtiyacımız olmayacak. Emekli olabilirsiniz," diyor onlara bir bakış bile atmadan.

Cyrus beni çeğiştirerek evin önüne doğru götürürken sessiz kalıyorum. İçerisi de en az dışarısı kadar görkemli; oturma odasına girdiğimizde şöminedeki büyük ateş geniş alanı aydınlatıyor. Şunu fark ediyorum ki

Hayretle odaya bakarken Cyrus beni izliyor, gözlerim sonunda şöminenin üzerindeki büyük canavar portresine takılıyor.

"Aramız bozulmadan önce benim hakkımda daha fazla şey bilmek istiyordun," diyor. "Burası babamın av kulübesiydi. Artık buraya nadiren geliyorum. Bir ava ev sahipliği yaparken bile burada kalmak yerine genellikle saraya dönüyorum."

Cyrus bir kez daha elimi tutup beni yüzüne doğru çekince geriliyorum.

"Sarayın, Ciel'in, her şeyin... boğucu ve bunaltıcı olduğunu biliyorum. Sen hafızanı geri kazanmaya çalışırken şimdilik yapabileceğim en iyi şey bu," diyor bana dikkatle bakarak.

Elimi onun elinden çekip bir adım geri atıyorum.

"Sana zaten söyledim. Hafızamı istemiyorum," diyorum. Cyrus'un gözleri kararıyor ama tepki vermiyor.

"Anna, sonsuza kadar bu kadar inatçı olamazsın. Eninde sonunda bir şekilde çaba göstermelisin" diyor.

"Gitmeyeceğim. Size beni bırakmanızı söylemiştim, Majesteleri. Artık burada olmayan birine tutunuyorsunuz," diyorum.

Sözlerimin onu kışkırttığını görebiliyorum ama umurumda değil. Benim kendi versiyonumu bir daha asla göremeyeceğini anlaması gerekiyor.

Cyrus inanamayarak başını sallıyor. "Eğer kendini duyabilseydin-"

"Kendimi duyabiliyorum. Ve ne yaptığınızı anlıyorum. Saf değilim. Beni saraydan bu dünyayı görmem ve gitme isteğimi bastırmam için çıkardığını biliyorum. Beni buraya izole etmek için getirdiğini biliyorum, böylece kaybettiklerimi geri kazanmaya zorlayabilirsin. Ama geride bıraktığım dünyayı çok net görüyorum. Ve bunun bir parçası olmak istemiyorum... Ciel'i bile," diye bitiriyorum.

Sessizlik havayı dolduruyor. Boğucu bir sessizlik. Cyrus'un kararlılığını ve kaybını kabul etmesini beklerken tutarlı bir düşünce bile oluşturamıyorum. Benden uzaklaşıp alevlere bakarken sessizleşiyor. Formunun hafifçe titremesini izliyorum, formundan sızan siyah dumanı fark gözlerim açılıyor.

Kaburgalarındaki mühür canlanırken haykırıyorum, sıcaklık beni ürkütüyor.

Cyrus derin bir kahkaha atıyor, daha fazla duman Elias'inkinden çok daha korkunç bir şekilde bedenini kaplarken sesi bir ürperti yaratıyor. Ve sonunda Cyrus bana dönüyor, vücudunu kaplayan duman derisinden akarken duygusuz bakışlarını bana dikeyyor.

"Haklısın. Sen benim sevdiğim Annalise değilsin."

Gözlerim açılıyor ve bir adım geri atıyorum, o ileri doğru adım atarken ayağım takılıyor. Dumanın yoğunluğu havada tüyler ürpertici bir sis bırakıyor. Cyrus'un vücudu yavaşça çözemediğim bir yaratığa dönüşürken, gözleri kararırken siyah duman onu tüketirken şok içinde ona bakıyorum.

"Ama onu geri alacağım. Öyle ya da böyle."

Chapter Twenty-Three

ANNALISE

I Kralı unutmuş olabilirim ama bedenim unutmadı. Elias'a hiç duymadığı bir şekilde onun dokunuşunu arzuluyor. Elleri bilerek üzerimde dolaşıyor, göğüslerim, karnım ve bacaklarım boyunca kavurucu bir sıcaklık izi bırakıyor.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor ve saran dumanı gören gözlerim kocaman açılıyor. Ama Elias'ın aksine, bana zarar vermiyor. Sadece Etrafımızı saran havada sürükleniyor, uçlarda bir sis halinde dağılıyor.

Beni Cyrus'un dokunuşuna bu kadar açık hale getiren uyarılmışlığımınla karışan adrenalin mi bilmiyorum ama dudakları boğazıma indiğinde tüm kararlılığım pencereden uçup gidiyor. Başımı geriye atıyorum ve hassas etimi yalayıp emerken vücuduma tam erişimini sağlıyorum. Kaburgalarımındaki mühür ısınırken, üzerimdeki canavarla uyum içinde nabız atarken bile acımıyor.

Eli göğsümü kavrarken, başparmağı meme ucuma dokunarak uyarılmamı daha da artırırken, amım onun dokunuşu için ağrıyor. Hiçbir şey düşünemiyorum. Ne öfkemi, ne kızgınlığımı, hatta ne de onun istediği gibi gitme isteğimi.

Görümde olduğum gibi onunum. Bana mührünü verdiği gece. "Ah!" diye inliyorum elbisemden geriye kalanları yırtıp beni ona gösterirken ve formumu incelemek için geri çekildiğinde, kendimi onun bakışlarıyla büyülenmiş buluyorum. Gözleri vücudumun üzerinde gezinirken şehvetle kaplanmış, boncuklu meme uçlarımda oyalanıyor. Eli karnıma doğru kayarken üzerimde kalıyor, avucunu bilerek üzerimde gezdiriyor, dokunuşu kaburgalarımında kalıyor.

"Sen benimsin, Annalise. Her zaman benim oldun." Başparmağı mührün üzerinde geziniyor ve onun dokunuşuyla daha da yoğunlaşan gözlerim açılıyor. "Bu...

Şu anda olduğunu iddia ettiğin kadının hiçbir önemi yok. Çünkü sen benimsin, zihnin ne durumda olursa olsun. Ve bundan kurtulmana asla izin vermeyeceğim."

Dokunuşunu alçaltırken eli tenimle aynı hizada kalıyor, bacaklarımın arasına geçmeden önce uyluğumun üzerinde geziniyor. Kıvrımlarımı geçerken nefesim kesiliyor, beni ihtiyaçla ıslanmış bulduğunda göğsünden bir onay hırıltısı yükseliyor, dokunuşuyla klitorisimi okşarken bacaklarım titriyor. İç duvarlarım hafifçe kasılıyor ve nihayet bir parmağını içime sokup dudaklarımdan titrek bir inilti çıkarmaya zorladığında kalçalarım daha iyi karar vermeme karşı çıkıyor.

"Gördün mü? Beni *tanıyorsun*. Bir kral için o zavallı bahaneyi becerdiğini o kadar cesurca ilan ettin, ama sadece onun elinden böyle parçalandın mı?" diye mırıldanıyor, beni incelemeye devam ediyor. Bir parmağını daha sokarak iddiasını vurguluyor, ona uyum sağlamam için beni daha da geriyor. Titriyorum, bacaklarımın arasındaki sıcaklık artıyor. Gözlerinde kontrolün zerresi yokken beni izlemesi sinir bozucu ama aynı zamanda beni okşaması, parmaklarını içimde kıvrırarak zevkimi derinleştirmesi büyüleyici.

İnlemelerim kontrol edilemez hale gelirken iç duvarlarımın parmaklarını sıkmaya devam ettiğini hissediyorum. O haklı. Elias'la hissettiklerim hiç böyle değildi. Sanki bedenimin kendi aklı varmış gibi. Orgazmımın saniyeler içinde üzerimden geçtiğini hissediyorum ve Cyrus da parmaklarını içimden çekerken bunu hissediyor. Gözlerimi tam zamanında açıyorum ve parmaklarını hâlâ uyarılmışlığımın parlayan dudaklarının arasına yerleştirdiğini, beni tadarken gözlerinin kaydığını görüyorum.

Üzerime eğiliyor, bedenimi kendi bedeniyle kaplıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Siyah dumanın hafifçe azaldığını fark ediyorum, ama bana dokunurken bile - kişisel alanımın üzerinde sürüklenirken, etimi yalarken bile, bana zarar vermiyor. Tenimi okşayan tüy kadar hafif bir dokunuş bu.

Cyrus'un gözleri beni büyülüyor, kendini girişime yerleştirirken, horozunun ucu bana hafifçe sürtünüyor. Beni ittirdiğinde gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum.

"Gözlerini aç, Anna. Bana bak," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi zorla açıyorum, girişimi yavaş bir hızda iterken ağzım genişliyor. Kendini içime iterken her santimini hissediyorum, siki beni parmaklarının yaptığından çok daha fazla geriyor. Hafifçe acıyor, ama kollarında titrerken acı zevkten daha ağır basıyor. Yanımdaki mühür canlanıyor, ısı kaburgalarımdan tüm vücuduma yayılıyor, ta ki tamamen içime girene kadar, kasık kemiği benimkine bastırıyor.

"Keşke kendini görebilseydin. Sadece benim sikim yüzünden darmadağın olmuşsun. Artık bir parçası olmak istemediğini iddia ettiğin bir alet." Sesinin tonu kollarında titrememe neden olurken, eli belimi sarıyor ve beni içine çekiyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan tekrar sokmak için çekiliyor. Bir zamanlar bana dokunduğunda hissettiğim ürkütücü sıcaklık, tekrar itip dudaklarını dudaklarıma indirirken vücudundan yayılıyor gibi görünüyor.

Onu uzaklaştıracak gücü kendimde bulamıyorum.

Anılarım birbirine karışıyor, bana birlikte geçirdiğimiz zamanlardan kesitler gösteriyor, o ve benim bu eylemi tekrar tekrar yaptığımız anlardan kesitler. Ve her seferinde, onun kollarında parçalanıyorum. Tenine yapışıyorum, o içime girerken tırnaklarım etine batıyor. Tıpkı şimdi olduğu gibi inliyorum, zevkimi haykırıyorum ve Cyrus'a serbest bırakılması için yalvarıyorum.

Cyrus, köyümü katleden canavarların kralı. Bana Ciel'i ve ikimizin de dünyanın ayrı yerlerinde kaybettiğimiz ve yasını tuttuğumuz çocuğu veren canavar. Cyrus, beni sürgün ettikten sonra bile dönmek istediğim canavar.

Cyrus dilini dudaklarımın arasından geçiriyor, itişleri daha da çaresizleşirken benimkini yakalıyor. Aleti beni hayal edilebilecek her şekilde dolduruyor, beni serbest bırakmaya ikna etmek için bana karşı okşuyor ve her zaman yaptığım gibi ona sarılmaktan başka bir şey yapamıyorum, zevk aklımı bulanıklaştırıyor.

İçimde, beni çevreliyor, itişleri devam ederken her parçamı büyülüyor ve sonunda vücudum kollarında parçalanıyor. İç duvarlarım kasılırken inlemelerimi yutuyor, ben serbest kalırken sikini ritmik bir şekilde kavırıyor. Yine de vazgeçmiyor, kaslarımın kontrolsüzce kasılmasına neden olan bir yoğunlukla orgazmım boyunca beni beceriyor.

Sonunda dudaklarımı serbest bırakıyor ve ben de ağzımı açarak içimden gelen iniltilerin duvarlarda yankılanmasına izin veriyorum. Kendimi ona karşı seğirtirken ve öğütürken coşku üzerime yıkılıyor, beni serbest bırakılmam için yalvarmaya zorlamadığı için minnettarım, bana özgürce veriyor.

Sonunda zevkten indiğimde Cyrus'un dokunuşu üzerimde kalıyor, zihnim onu çevreleyen şehvet dolu bulanıklıktan yavaşça arınıyor. Ve bunu yaparken, kendimi gözlerimi açmaya ve şu anda bana sahip olduğunu bilen canavara bakmaya zorluyorum. Dudaklarımdan hangi kelimeler dökülürse dökülsün, bedenim ve hatta kilitlenmiş zihnim onu bir şekilde tanıyor. O da biliyor, ben de biliyorum. O haklı.

Ben onunum.

"Zihnini her zaman sevmişimdir. Ve bunun bir tehdit olabileceğini fark ettiğim an, zamanımı onu öğrenmeye adadım. Böylece vereceğin her kararı önceden tahmin edebilecektim. Geçmişinin bir parçasını istemiyor olabilirsin ama onsuz asla huzurlu bir hayat sürmeyeceğinden emin olacağım. Ayrı kaldığımız süre içinde dönüştüğünü düşündüğün bu kişi umurumda değil" diyor.

Cyrus aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerim açılıyor, dili köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor, sonra kulağımın dibinde durup dişleriyle hafifçe lobumu ısıyor. Kulağıma doğru konuşurken ses tonu bedenimde ürpertiler oluşmasına neden oluyor.

"Buradan sadece benim Annalise'im olarak ayrılacaksın. Ya da hiç gitmeyeceksin."

Yanlış hesaplamışım. Cyrus'un ne yaptığını anladığında benden iğrenecek bir canavar olduğunu düşünmüştüm. Ona bunu istemediğimi söylediğimde, gözlerindeki şehvet ve sahiplenme duygusunun azalacağını ve beni sadece çocuğunun annesi olarak değil, bir zamanlar kraliçesi olması gereken bir kadın olarak bu hayattan başka bir hayat yaşamam için serbest bırakacağını düşünmüştüm. Ama yanlış hesaplamışım. Gördüğümü sandığım sahiplenme duygusu geçici ya da benim ruhsal durumuma bağlı değildi. Bu onun aşk olarak gördüğü şeydi. Ve buna sıkı sıkıya tutunuyor.

Cyrus büyük küvette arkama otururken sessiz. Ereksiyonunun sert baskısı kıkırmı zorluyor ve ben bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Bu gece beni kaç kez becerdikten sonra hâlâ tahrik olduğuna inanamıyorum. Ama bu konuda bir yorum yapmaya cesaret edemiyorum. Vücudum bunu kaldırabilir mi bilmiyorum.

Parmakları saçlarımda gezinirken geriliyorum, alıştığım sıcaklık içime sızıyor. Başımı ağrıttığını fark ediyorum bu sefer. Ama bir kez daha hiçbir şey söylemiyorum.

"Dişlerimi gösterdiğim için mi çabalarından bu kadar çabuk vazgeçtin?" diye soruyor. Parmaklarını saçlarımda ritmik bir şekilde gezdirmeye devam ederken ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Bununla savaşımaya devam edersem niyetini açıkça ortaya koymuş olacaksın," diyorum usulca.

Cyrus kıkırdar. "Her zaman çok zekiydin. Sanırım şu anki durumunda da bu değişmemiş. Yenilmiş gibi yaparken tasarladığın planı kilit altında tutmanı tavsiye ederim," diyor.

Suyun içinde hafifçe kayıyorum, ağrıyan kaslarıma değen sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Cyrus benimle birlikte hareket ediyor, elleri kafa derimden şakaklarıma doğru ilerlerken beni göğsüne doğru çekiyor. Parmak uçlarını şakaklarıma bastırduğunda sıcaklık daha da artıyor. Acıdan hafifçe irkiliyorum ve o yorum yapamadan konuşuyorum.

"Hiçbir şey planlamıyorum," diye mırıldandım.

Cyrus bir kez daha güler. "Buna inanmak için sana çok kez av oldum," der.

"Ve yine de sana ihanet ettiğimden şüphelensen bile beni burada tutacak mısın?" diye sordum.

"Elbette. Elias'ın topraklarına kadar onca yolu, kafanın içinde dönüp duran anılar karmaşasına içerleyen bir versiyonunla karşılaşınca pes etmek için mi geldiğimi sanıyorsun?" diye soruyor.

Sözleri bana Elias'ı düşündürürken sessiz kalıyorum. Gözlerim kararmış derinin kaldığı bacağıma kayıyor. Elias, saçlarımı sevgiyle okşayan ve şakaklarıma masaj yapan bu canavar yüzünden beni öldürmeye çalıştı. Ve şimdiye kadar bunun nedenini tam olarak çözmemiştim.

"Elias topraklarındaki her şeyi yok ettiğini söyledi," diye fısıldıyorum, gözlerim suda kalarak.

Cyrus'un parmakları hareketsizdi. "Evet. Yaptım."

Dokunuşu giderek rahatsız edici hale geldikçe titrek nefesler alıyorum ama bir kez daha bunun beni nasıl etkilediğini bilmesine izin vermiyorum.

"Bunu benim yüzümden mi yaptın?" Ben soruyorum.

Cyrus bir an sessiz kalır ve konuşmadan önce ellerini suya indirir.

"Elias krallığıma geldiğinde, bu barışçıl bir yolculuk değildi. Her ne şekilde olursa olsun seni ele geçirme niyetiyle geldi. Aceleci ve aptalca davrandım ve gardımı düşürdüm. Duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. O zamanki sözlerinin beni ateşlemesine izin verdim." Cyrus saçlarımı nazikçe omzumun üzerinden itiyor, konuşmadan önce dudakları kısa bir süreliğine omzuma iniyor. "Canavarlar insan değildir. Sizin türünüzle aynı kurallara bağlı değiliz. Ve Elias, seni kaçırıp o malikânedeki herkesi katlettiğinde benim öfkemi kışkırttı. Ve şimdi bunun bedelini sahip olduğu her şeyle ödedi."

Banyo sıcak olmasına rağmen Cyrus'un sözlerinden ürperiyorum. Sanki masumlardan oluşan koca bir kara parçası kralları yüzünden onun gazabını hak ediyormuş gibi acımasız ve vicdansızca. Ama benden daha fazlasını sakladığını biliyorum. O

Sözlerine çok dikkat ediyor, şu anda bilmeme gerek olmayan bir şeyi açığa vurmadığından emin oluyor.

"Bunu rahatsız edici mi buluyorsun?" Cyrus soruyor.

"Elbette Majesteleri," diye mırıldanıyorum ve elleri bacaklarımın arasında gezinirken Cyrus'tan daha fazla kahkaha geliyor.

"Bu, senin için ne kadar ileri gidebileceğime dair buzdağının sadece görünen kısmı, Anna. Sana karşı hissettiklerimi hafife almıyorum," diyor.

"Yine de beni sürgün ettin, oğlumdan ayırdın... tüm bunlara neden oldun," diyorum.

Cyrus'un elleri hareketsiz.

"Buna ben sebep olmadım. Sen sebep oldun. Elias daha çıkmadan önce bana ihanet ettin. Benden , çocuğumu da alıp denizi geçtin, krallığıma bir düşmanın dikkatini çektin. Bunun için seni asla suçlamadım. Yine de, bir taraf seçme kararıyla karşı karşıya kaldığında, yanlış seçtin. Bana bir kez daha ihanet ettin. Bu yüzden seni gönderdim" diyor.

Cyrus derin bir nefes veriyor, eli suyun altındaki mührü buluyor. Dokunuşuyla canlanıp nabız gibi atmaya başlayınca bir nefes veriyorum. Ve parmaklarıyla izini sürerken, Elias'la geçirdiğim süre boyunca yardımına koştuğu tüm anları düşünüyorum. En zor günlerimde ben istemeden bana eşlik eden o sıcaklığı ve bir parçamın Cyrus'un "hislerini" şimdi daha iyi anladığını hissediyorum.

"Ama ben bu hatadan ders aldım. Seni bir daha göndermeyeceğim. Aramızda ne olursa olsun. Ve ne istediğini düşünürsen düşün. Bir daha asla."

Chapter Twenty-Four

CYRUS

S Tuhaf bir şeyler oluyor ve ben anlamak bir yana, ele almaya bile başlayamıyorum. Annalise kaçırıldığından beri hissetmediğim kadar sakın hissediyorum. Pencereden Anna'yı incelerken, içimdeki canavar üzerinde sahip olduğum kontrol eksikliğinin önemli ölçüde azaldığını fark ediyorum. Daha da şok edici olanı, canavar formum ona dokundu... ve hiçbir şey olmadı. Ölmedi, hayatı elinden alınmadı, siyah duman derisini kaplarken acıdan irkilmedi bile. Kollarımda , hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğundan habersizdi. Ve burada, hiç etkilenmeden öylece duruyor. onu öldürmesi gereken şey tarafından.

Onun hakkında bildiklerime göre, biblolar kullanılarak yetiştirilmiş. Avcılar, canavar DNA'sının karışmış formlarının yeni nesillerin kan dolaşımına girmesine izin vermek için aktive edilmiş biblolar kullanarak ürerlerdi, bu da onun gibi insanların babam gibi birinin gücüne sahip bir bibloya dayanmasını mümkün kılırdı.

Tam kanlı bir canavarın gücüne dayanacak şekilde yetiştirildi.

Ancak hiçbir zaman bu potansiyele ulaşamadı ve vücudunun son zamanlarda yaşadıklarını göz önüne alırsak, asla ulaşamayacak. Yakınlaştığımız süre boyunca, onun zayıflığını sürekli hissedebiliyordum. Yine de bir şekilde dokunuşumdan kurtuldu.

Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Onu rahatsız etmek için dışarı çıkarken nefesimi bırakıyorum. Bunu sık sık yapıyor; ağaçların kenarına oturup uzaklara bakıyor. Onu bunu yaparken gördüğümde bir şeyler planladığını düşünmeden edemiyorum. Paylaştığımız geçmiş gibi anlarla dolu. Ben onu izlerken

Sadece daha sonra hayal edilebilecek en kötü şekilde terk edilmek için masumiyet. Bana onu bırakmamı söylediğinde kararlı görünüyordu. Onu biraz tehdit ettiğim için aniden vazgeçtiğine inanmakta zorlanıyorum.

Arkasında dururken sessiz kalıyorum, onu bu şekilde izlemekten memnunum. Derin nefes alıyor. Düşüncelere dalmış, varlığımdan habersiz. Tanıştığımız günden bugüne kadar çok şey yaşadı. Yaptıklarımın sonuçlarıyla hiç yüzleşmek zorunda kalmadım çünkü birlikte geçirdiğimiz ilk günlerde Anna benim için hiç önemli değildi. Yaşananlardan dolayı pişmanlık duymam için hiçbir sebep yoktu ve o da kralın merhametine kalmış, hayatta kalmak için elinden geleni yapıyordu. Ama şimdi anılarının paramparça olmuş parçalarıyla bana geri döndü, aslında bu savaşta kaybettiklerinin yasını tutabiliyor ve bu sayede kazandıklarına kızabiliyor.

Bir insan uğruna neler yaptığımı bilse tarih ağlardı. "Gecenin karanlığında kaçmayı , değil mi?" Soruyorum, onun nasıl Şaşkın bir ifadeyle bana bakarken gözleri açılıyor.

Konuşurken hızla başka yöne bakıyor ve ormana odaklanıyor.

"Sana kaçmayı düşünmediğimi zaten söyledim," diyor. Sözlerinde doğruluk hissediyorum ama konu o olunca içgüdülerime güvenemiyorum.

Bu yüzden onun yanında otururken sessiz kalıyorum.

"O zaman neden ağaçlara bu kadar takılıp kaldın?" Tepkisini inceleyerek soruyorum.

Gözlerini indirerek usulca gülümsüyor. "Onların içinde büyüdüm," diye fısıldıyor.

Bir süre sonra bana bakıyor ve gördüğüm acı yüzünden göğsüm ağrıyor.

"Geçen gün benim sevdiğin Anna olmadığımı söylemiştin... biliyor muydun ona olan şehvetinin ötesinde?" diye soruyor.

Başımı sallayarak gülüyorum. "Buna gerek yoktu. Anna'mın hayatı benimle tanışana kadar gerçek anlamda başlamadı," diyorum.

Öfkeyle tepki vermek yerine güler.

"Ama o senden önce de vardı, biliyorsun. Onun bir hayatı, bir evi, bir köyü vardı" diyor.

Sinirimi dizginlemeye çalışırken derin bir nefes alıyorum. Bana meydan okuyor ama daha önce yaptığı gibi değil. Onun için hissettiklerime meydan okuyor. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi görmemi sağlayarak sevgimi geçersiz kılmaya çalışıyor.

Sonunda ona bakarak güldüm.

"Tamam, Annalise. Bana şu yas tuttuğun hayattan bahset," diyorum.

Seçtiğim kelimelerden irkildiğini, gülümsemesinin hafifçe düştüğünü fark ediyorum. Dikkatini tekrar ağaçlara yöneltiyor, derin bir nefes alıyor ve sonunda sakinleşiyor.

"Babam fırıncıydı. Dükkânımız, deyim yerindeyse, topluluğumuzun temel direği idi. Bu yüzden köydeki herkesi tanırdım. Herkesin doğum gününü ve yıl dönümünü bilirdim. Herkesin yüzünü tanırdım. Babam köyün kurulmasına yardım etti, ormanın derinliklerinde olmasını sağladı, böylece canavarlar bize asla rastlamayacaktı. Savaş olmasaydı, eminim bizi asla bulamazdınız," diyor.

Dilimi ısııyorum.

Doğrusu, o olmasaydı onları asla bulamazdım. Babası köyünü saklayarak etkileyici bir iş çıkarmıştı. Ne de olsa o bir avcıydı ve benim türümden nasıl uzak durulacağını biliyordu. Köyleri krallığının sınırlarının çok dışındaydı ve kilometrelerce uzanan ormanlarla korunuyordu. Köylerinden kilometrelerce uzakta bulunan nehir, kokuyu tamamen maskeliyordu. Suyun karşısında duran Anna'yı görünce şok oldum, hem de bir insan. Ama bunların hiçbirini ona söylemeyeceğim. Asıl duygularına geri dönüp köyünün yasını tutarken olmaz. Ve şu anki anıları babasına olan düşkünlüğüken, ondan sakladığı ve dünyasını bir kez daha sarsacak olan gerçeği değil.

"Pişirmeyi hiç öğrendin mi?" Dikkatini çekerek soruyorum. "Ne?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Merakımdan kafam karıştı. Ama onun meydan okuması beni kızdırdı. Kaçırılmadan önce bana sorular soruyor, beni daha derin bir seviyede tanımak istiyordu. Benim de aynısını yapacağım hiç aklıma gelmemişti. Ama şimdi birlikte yaşadığımız hayatın temelini ne kadar kanla lekelenmiş olduğunu görünce, kendimi bir bağ kurmak ve ona bana ve Ciel'e geri dönmek istemesi için bir sebep vermek isterken buluyorum.

Bu yüzden, kendim için tamamen karakter dışı olarak, sorumu tekrarlıyorum.

"Dükkânımız' dediniz. Sanırım babanızın işletmesine yardım ettiniz?" Dedim, o da güldü.

Dudaklarında gerçek bir gülümseme belirirken yanaklarının gerginlikten kalkışını izlerken kalbim göğsümde ağır ağır atıyor.

"Onun için işleri daha da zorlaştırdım desem daha olur" diyor. "Her zaman hayallere dalar, bir şeyleri yakmayı başarır ve onu çılgınca pisliğini temizlemeye çalışırken bırakırdım."

Bir şey hatırlayınca gülümsemesi kayboluyor. "Geldiğin gün suyu yaktım. Bu yüzden nehirdeydim.

su."

Aramızda sessizlik geçti.

"Yine de nasıl pasta yapılacağını biliyordum. İlk doğum gününde Ciel için bir tane yapmayı planlıyordum," diyerek sessizliği bozuyor.

Gözlerim açılıyor ve heyecanımı yatıştırmaya çalışarak şok içinde ona bakıyorum. "Onu hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Cevap vermeden önce bana garip bir bakış attı.

"Hayır. Burada her şey bölük pörçük. Adınızı biliyorum, köyüme ne yaptığınızı biliyorum ve yüzünüzle birlikte gelen duyguları biliyorum. Ama şu anda seni tanıyamıyorum. Çocukken öğrendiğin bilgiler gibi. Öğrendiğinizi hatırlamazsınız ama bilirsiniz" diye açıklıyor.

Hiçbir gelişme olmadığını iddia etse de yalan söylediğini biliyorum. Günlerdir, bulduğum her fırsatta zihnini iyileştirmeye çalışıyorum. Şimdiye kadar parmaklarımı saçlarının arasına sokup şakaklarını ovduğumu fark etti mi bilmiyorum. Bunu her yaptığımda, zihnini düzgün bir şekilde iyileştirmeye çalışıyorum. Az önce Ciel hakkında açıkladığı bilginin yeni olduğunu biliyorum. O ana kadar onu hiç hatırlamadığını, hatta onunla etkileşime bile girmediğini iddia ediyordu. Ama böyle bir şeyden bahsetmesi, kafasında söylediğinden daha fazla şey olduğunu gösteriyor.

Ormanın derinliklerine bakarak kendi kendime gülümsüyorum.

"Onu sevdin. Bu dünyadaki her şeyden daha çok. Şimdi ona karşı bu duyguları, onunla kaçtıktan sonra seni ararken bekliyordum. Onun varlığını öğrendiğimde şok oldum - onu gerçekten sakladığını ve büyüttüğünü," diyorum.

Hafife aldığım günleri düşündükçe göğsüm her kelimedede daha da sıkışıyor. Öfkem gözümü kör etmişti, Anna'ya hiçbir şekilde güvenmeyi öğrenemedim, oysa sadece Ciel'e sahip olmakla bile onun hayatını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağı çok açıktı. Onu hafife aldım.

"Ona nefret ya da kızgınlık duymadan nasıl bakabildiğini sorduğumda çok şaşırmıştın. O senin her şeyindi," diyorum.

Anna yanımda sessiz.

"Onun için olman gereken her şey oldun. Onu benden korktuğundan daha çok sevdin. Bu durumda bile, kontrol edemediği bir şey için onu mahkum edecek kadar acımasız olmadığını biliyorum. Peki neden geri dönmekten bu kadar korkuyorsun? Seni bekleyen hayatı görmüyor musun?" Arzumu artık dizginleyemediğim için soruyorum.

Bana bakarken dizlerini göğsüne çekerek alay ediyor.

"Peki bu nasıl bir hayat Majesteleri?" diye soruyor.

Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor, ben de yer değiştirip parmaklarımı yüzüne doğru kaldırıyorum. Başparmağımın altında yanağının yumuşaklığını hissetmek için yüzündeki dağınık saçları nazikçe iterken gözleri hareketimi takip ediyor. Derin bir nefes alıyorum, onunla fiziksel temas halinde kaldığım için içimdeki canavar anında bastırılıyor.

"Kralın kalbine sahip olduğunuz bir hayat," diyorum.

Gözleri hafifçe açılıyor ve benden uzaklaşırken kalp atışları hızlanıyor. Hızla ayağa kalkıyor, etrafına bakınırken nefes alış veriş i düzensizleşiyor. Bunun zihninde dönüp duran ve yüzeye çıkmaya çalışan anıları olduğunu biliyorum. Ben de onunla birlikte duruyorum, onu sabitlemeye çalışırken kollarını nazikçe tutuyorum.

"Sadece nefes al, Anna," diye mırıldanıyorum.

Kocaman gözlerini bana dikeyor ve başını sallıyor.

"Neden? Neden bana karşı hissettiklerinin sadece sapkın şehvetin değil de aşk olduğunu düşünüyorsun? Bana yaşattığın her şeyi hatırlamıyor musun?" soruyor titreyerek.

Onu yoğun bir şekilde inceliyorum, küçük nüansları yakalıyorum. Anılarına dönmeye çok yakın. Ama o son adımı atmıyor. Ve görünüşe göre sebebi benim. Eskiden nasıl olduğumu görüyor, şimdiki halimi değil.

Onu kendime doğru çekiyorum, gözlerinin derinliklerine bakarken yüzünü ellerimin arasında tutuyorum.

"Seni sayamayacağım kadar çok kez bağışladım Annalise. Senin için türümün kanunlarını çiğnedim. Sana krallığımı teklif ettim ve senden doğan çocuğu kabul ettim. Senin için okyanusu aştım ve şimdi bile..." Canavar formumun yüzeye çıkmasına izin verirken gözlerimi kapatıyorum. Siyah duman tenimden dökölüp etrafımızı sararken Anna'nın korku dolu iniltisini duyuyorum. Alıştığım buz gibi soğuk bedenimi kaplıyor ve gözlerimi açtığımda, karanlıkla örtölmüş olmama rağmen, Anna gözlerinde dehşetle yanımda duruyor. Ama o burada. Zarar görmemiş.

"de seni öldüremem," diye bitiriyorum.

Duman etini yalayıp geçerken Anna'nın gözleri kocaman, ama hiçbir zarar vermiyor. Bacakları yavaşça pes ediyor ve beni de kendisiyle birlikte çekerek yere çöküyor. Canavar formumu yavaşça geri çekiyorum ve gün ışığı dumanı yarararak tekrar açıklığa çıktığında, çevredeki otların öldüğünü fark ediyorum, tıpkı canavar formumda dokunduğum her şeyin ölmesi gerektiği gibi. Anna'nın gözleri benimkileri takip ediyor, bana bakmadan önce hasara odaklanıyor.

"Bu yüzden hissettiklerimin şehvetten fazlası olduğunu *biliyorum*."

Chapter Twenty-Five

ANNALISE

Meçmişim acı ve ıstırapla dolu. Geçmişimde her ne olduysa, bugün yaşadığım her şeyde o kadar ağır bir rol oynadı ki, onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Ama şimdi görüyorum ki artık böyle bir seçeneğim yok. Her ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışsam da, geçmişim yüzleşmem için.

Öyle de yapacağım.

Cyrus'un duyguları şehvetin ötesinde. Bu çok açık. Gözlerimi her kapattığımda etrafımı saran canavar formunun ürkütücü soğukluğunu hâlâ hissedebiliyorum. O kalın, siyah dumanın neler yapabileceğini hissettim. Elias'ın izniyle bacağımda oluşan donuk baskı, ona dokunursam başıma neler gelebileceğini sürekli hatırlatıyor. Ama bir şekilde o dokunuşa, daha doğrusu Cyrus'unkine karşı bağışıklık kazandım. Bunun ne anlama geldiğini ya da nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Ama bu, onun dürtüsünün ardındaki mantığı güçlendiriyor.

Kapımın önünden ayak sesleri geçerken düşüncelerimden sıyrılıyorum. Bunun Cyrus olduğunu ve hizmetkârları tarafından takip edildiğini biliyorum. Öğleden sonra beni düşüncelerimle baş başa bıraktı ve bir yanım keşke bırakmasaydı diyor. Aklımdan geçen anılar yüzünden başım ağrıyor. Hiçbiri bir anlam ifade etmiyor ve hiçbiri belirli bir sırayla gelmiyor. Daha önce, Ciel'in doğum günü için ne yapmayı planladığımı bildiğimi ağzımdan kaçırmıştım. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum. Nereden geldiğini bile bilmiyorum.

Ama içimden bir ses beni buraya hapseden canavarın o.

Derin bir nefes alıyorum ve kapıya doğru ilerlerken ayağa kalkıyorum. Zihnim bir kez daha benzer bir durumu hatırlarken ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum.

"Çağrılmadan bana geldin," diyor Cyrus, masaya geri dönerken.

Oturur oturmaz, gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor.

"Bu cesareti neye borçluyum?" diye sorarak şarabından bir yudum aldı.

Hayatında ilk kez kendimi ortaya koymuştum ve Joan'ın beni ikna etmesi sayesinde olmuştu. O zamana kadar kendimi hep gördüğüm gibi görüyordum: bir köle. Ama o zaman bundan çok daha fazlası olduğumu görmeme yardımcı oldu. Cyrus da bugün erken saatlerde bunu itiraf etti.

Ben onun sevgi objesiyim.

Koridorda sessizce Cyrus'un odasına doğru ilerliyorum. Kapıları iterek açtığımda hiç muhafız yoktu. Ama hizmetkârlar banyoya açılan kapıların önünde duruyorlar. Dikkatleri bana doğru kayıyor ve anılarımdaki hizmetkârların yaptığı gibi beni azarlamak ya da dövmek yerine eğilip emrimi bekliyorlar.

İnançsız gülüşümü geri çekiyorum. Cyrus bana krallığını teklif ettiğini söylerken yalan söylemiyordu.

Yavaşça kapılara yaklaşıyorum, bunu yaparken canavarlara bakıyorum.

"Bizi yalnız bırakın," diye mırıldanıyorum, Cyrus'un yaptığını duyduğum gibi. Ve beni şaşırtarak, odadan çıkmadan önce selam veriyorlar.

Açmak için güç bulurken gözlerim kapıdan ayrılmıyor. Bunu yaparak neyi başarmayı umduğumu bilmiyorum. Bu işin sonu nereye varırsa beni nasıl bir hayat bekliyor bilmiyorum. Ama içimden bir ses buna bir son vermem için beni zorluyor, sadece kendi iyiliğim için değil, beni gördüğünde gözleri parlayan o masum çocuk için de. Ve ne kaybettiğimi bilerek etrafımı saran canavarların üzgün gözleri için.

Derin bir nefes alıp kapıları açtım.

Tertemiz odaya bakınca gözlerim açılıyor. Gözlerim Cyrus'a takıldığında buhar havayı kaplıyor. Büyük küvetin içinde, sırtı bana dönük, beyaz saçları kenarından sarkıyor, başı arkaya eğik. Geçmişindeki korkunç bir şeyden dolayı vücudunu saran yara izlerine sessizce bakıyorum. Ben bir kelime bile edemeden o konuşuyor.

"Anna... bana geldin," diyor, ses tonuna eğlence karışıyor. "I..."

Aramızdaki sessizliğin geçmesine izin veriyorum.

Cyrus kıkırdar ama hareket etmez.

Yavaşça bacaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum, büyük küvetin etrafında dönerken parmaklarım titriyor ve bu yarattığın gözlerinin içine bakıyorum. Bakışları üzerimde geziniyor, yüzüme dönmeden önce bildiği yerlerde oyalanıyor. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim olmadığı için yüz ifadesi beni titretiyor. Temizleme işleminden beri sessiz ve sevdiği kadın olmadığım için benden nefret mi ediyor yoksa onun yüzüne sahip olduğum için beni arzuluyor mu hiçbir fikrim yok.

"Peki bu cesareti neye borçluyum?" diye sorar.

Sözleri içimde bir tanıdıklık hissi uyandırırken geriliyorum. Dudaklarındaki sırıtışa bakılırsa o da biliyor.

Bornozumu çıkarırken parmaklarım titremeye devam ediyor, geceliğimin de onu takip etmesine izin vermeden önce bir yığın halinde ayaklarıma düşmesine izin veriyorum. Banyonun kenarına gelene kadar sessizce bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum, Cyrus'un gözleri tüm bu süre boyunca beni takip ediyor.

"Zihnim beni deliliğin eşiğine sürüklüyor. Daha fazla neye tutunmaya çalıştığımı bilmiyorum. Çok geç olmadan anılarımı geri kazanmamı sağlayacağını söylemiştin..." Cyrus beni sessizce izlerken kendimi aptal gibi hissederek bir kez daha sözümü kesiyorum.

Ama sonunda bana merhamet etti, elini bana uzattı. Emrini dile getirmiyor ama ne istediğini biliyorum. Elimi onun elinin içine koyup banyoda ona katılıyorum. Su ılık ve beni göğüslerime kadar örtüyor. Cyrus sessizliğini koruyor ve yüzümü inceliyor.

İki elini kaldırıp parmaklarını şakaklarıma üzerine koyarken yavaşça hareket ediyor. Konuşurken yüz ifadesi ciddiye.

"Gözlerini kapat. Benimle mücadele etme," diyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda karşımdaki bu canavarın zihnimde parlayan bir ışık olmasını umarak yüz hatlarını son bir kez daha inceliyorum. Elias bu canavara dönmek istediğim için beni sürekli azarlardı. İster oğlum için ister Cyrus için olsun, umarım geri dönüşüm son birkaç aydır yaşadığım kargaşa değil de huzur içinde olur.

Titreyen bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum.

Cyrus'un ellerinin sıcaklığı yavaş yavaş artıyor, başımdaki çarpıntı da öyle. Ama çarpıntı kulaklarımda gürültülü bir çınlamaya dönüşene kadar üzerimden geçmesine izin veriyorum. Acı yoğunlaştıkça Cyrus'un kollarını kavrayarak haykırıyorum ve nefes alışlarım iniltiye dönüşüyor.

"Benimle savaşmayı bırak, Anna... Bırak çıksın." Cyrus'un sesi acıyı bastırıyor ve acı şiddetlenirken çığlık atıyorum.

Ama onunla birlikte her şey gelir.

Sadece villamın yıkılması değil, sonrasında olanlar da. Dimitri ve ben ayrıldık. Akrabamın biblomu benden alması ve sarayın dehşeti. Bir hata yaptığım için bizzat kin4 tarafından yere bağlandığım gece, ama saatler sonra beni iyileştirmek için geri dönüşü. Beni günün ve gecenin her saati yanına taşımadan önce bana gösterdiği ilgi, diğer canavarları becerirken izlememi istemesi. Ta ki sonunda ilgisini bana yöneltene, hayatımı tehlikeye atan canavarları öldürene ve beni tekrar tekrar kendine ait kılana kadar.

Nişanlısı kıskandığı için yediğim dayak ve beni saraydan kaçıtırken bir kez daha bana gösterdiği iyilik. Malikanede günler geçirdikçe ilgisi daha da yakınlaştı ve Elias'la birlikteyken bana saldıran anıları nihayet anlam kazandı. Akrabanın kendisi beni eğitmeye çalıştı ve yeteneksizliğimi fark ettiğinde bana mührünü verdi. Ve istemeden de olsa, aynı gece çocuğunu.

Beni babası için avcıların kampına gönderdi, ama ben kendi babamla tanışmaktan ve geldiğim kötülüğü görmekten hoşnutsuzluk duydum. Cyrus'un hepimizden nefret etmesinin nedenini ilk elden gördüm. Ve insan soyunun Cyrus'un babasını öldürerek bu nefreti pekiştirmesini izledim, Cyrus'un beni affetmek için göremediği bir şeydi bu.

Uzun bir ihanet serisinin ilkini görüyorum, kaçıyor çünkü babasını öldüren silahın ona da aynısını yapacağını düşünüyorum. Gitmesine izin verdim, kurtuluşları olacak avcıların sırrını sakladım. Kendim ve oğlum için okyanusun ötesinde bir hayat kurdum - Elias'ın akrabalarının ortasında bir hayat.

Duygularım kabarırken yumuşak bir nefes veriyorum.

Benim oğlum. Benim Ciel'im. Dünyaya karşı sadece ben ve o. Her zaman Dimitri'nin çocuklarına sahip olmayı hayal etmiştim ama Cyrus'un bana bıraktığı çocuk benim hayatım oldu. Onu dış dünyadan mükemmel bir şekilde sakladım ve ona bir hayat sağladım. Onu her şeyden çok sevdim ve babası ikimiz için geri dönene kadar tamamen benim oldu.

İşte o zaman babasının güvenini tekrar kazanmam gerektiğini öğrendim. Oğlum için olmam gereken kişi olmalıydım. Ve bunu yapıyordum. Cyrus'un güvenini kazanıyordum ve oğlumla anlar yaşıyordum. Cyrus'un yanında hüküm sürmek için 4oin4 yapıyordum. Yaptığımız konuşmaları, Cyrus'un hayat hikayesini, ailesini, çektiği acıları, görüyorum. Onun nasıl değiştiğini görüyorum.

Elias bizi ayırana kadar beni olabileceğim kişi olarak kabul etmeye çalışıyordu.

Gözlerim yaşlarla doluyor, panik göğsüme yerleşiyor.

"Hayır!" Nefes nefese kaldım. Ama Cyrus beni sabit tutuyor, avuçlarının sıcaklığı daha da artıyor.

Mülkü, kanı, Joan'ı görüyorum. Hepsi Elias'ın sayesinde. Ama kan dökme burada bitmiyor.

"Lütfen, hayır!" Sadece Elias'ın sözleri değil, kaybımın anısı da gözümün önüne geldiğinde çığlık atıyorum: acı, farkındalık, kan.

Tanrım, kan.

"Hayır! Oh, Tanrım, hayır! Hayır, lütfen!" Hıçkırarak ağlıyorum.

Elias ve benim aramda yaşananların şiddeti, vahşeti. Beni pencereye çekti ve ölüme bıraktı. Şimdi hepsi mantıklı geliyor. Bana her sahip olduğunda yaptığı alaylar. Her seferinde, başardığımı sandığım şey yüzünden isteyerek onun yatağına tırmandım, oysa o sırada her şeyi kirletiyordum.

Everything4.

Cyrus'tan uzaklaşıyorum, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Gözleri beni inceliyor, şu anki ruh halimi çözmeye çalışıyor. Ama gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya devam ediyor. Yine de yeterli gelmiyorlar. Asla yeterli olmayacaklar. Hiçbir şey asla yeterli olmayacak.

"Anna..." Cyrus'un sesi beni izlerken sakinleştirici geliyor ve ben kendi nefesimi keserek yavaşça başımı sallıyorum.

"Hayır... hayır... hayır, hayır, hayır!" Çığlık atıyorum.

Kendimi kontrol etmeye çalışırken ellerim ağzımın üzerinde uçuşuyor ama yapamıyorum. Bu çok fazla. Her şey çok fazla. Başımı arkaya atıp çığlıklarımın duvarlarda yankılanmasına izin veriyorum. Boğazım yanıyor ve gözlerim ağrıyor ama umurumda değil.

Tek yapabildiğim çığlık atmak.

"Ahhhh!" Derin bir nefes alıyorum ve çığlığımı bir önceki kadar yoğun bir şekilde dışarı atıyorum. Duramıyorum. Duramıyorum, Cyrus'un kollarını etrafımda hissettiğimde bile. Bana seslendiğini, sakinleşmem için yalvardığını duyuyorum ama yapamıyorum. Kendimi kontrol edemiyorum, tüm bunlardan sonra olmaz.

Kollarında çığlık atıyorum, her şey yerine oturdukça acı daha da artıyor.

Chapter Twenty-Six

ANNALISE

I Neden dönmek istemediğimi şimdi daha iyi anlıyorum. Şimdi kim olduğumu anladığım için, hararetle yaptığım her şeyin ciddiyetini anlıyorum.

Kralımın düşmanına yardım ettim. Sadece onu Kyros'un krallığına götürerek değil, düşmanını toplayarak, onlarla eğitim yaparak ve neyle karşı karşıya olduğunu daha yakından görmesini sağlayarak. Geceler boyu onun yatağında yattım, bedenimi kendisininmiş gibi kullanmasına izin verdim. Ve daha da kötüsü, Elias'ın o anlarda benimle konuştuğu tüm alaylar şimdi anlam kazanıyor. Özellikle de çocuğumun ölümüne sebep olduktan sonra bana dokunmasına izin verdiğim için. Ayaklarımın altında bir kan birikintisi olana kadar varlığından haberdar olma zevkine asla erişemediğim bir çocuğun.

Bedenim sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da onarılamayacak kadar kırıldı. Eskiden kim olduğum, kim olduğum ve şimdi kim olduğum arasında kaldım. Tüm bunlar Cyrus'un önünde sinmişken, yaptığım şeyin ciddiyeti ilk etapta bana saldırmaya devam ediyor. Bir parçamın Cyrus'un elinde olduğum için rahatlaması gerektiğini biliyorum. Ama Elias'ın en başta beni neden ele geçirebildiğini çok iyi hatırlıyorum; çünkü Cyrus beni sürgün etmiş ve bir insanı korumaya çalıştığım için ceza olarak Ciel' ayırmıştı.

O gece bana ne olduğunu çok net hatırlıyorum, alnımdaki hafif yara izi Cyrus'un gazabının tek fiziksel kalıntısı.

Ne yazık ki Kyros'un gazabı burada bitmedi ve benim yakalanmam yüzünden gazabının ne kadar yıkıcı hale geldiğini düşünmek tüylerimi diken diken ediyor. Şimdi, Elias'ın krallığında kaç masumun yaşadığını hatırladıkça Cyrus'un yıkıcı öfkesinin derinliği beni etkiliyor. Bir noktada, ben yaşadım

, hepimizi bekleyen gelecekte tamamen habersizdim. Cyrus'un bana bir canavar olmanın ne demek olduğunu gösterdiği açıklıktaki günü düşünüyorum. Dönüştüğü yaratığın ölümün saf karanlığı zihnimi sonsuza dek bir dehşet yeri olarak lekeleyecek. Ölümün soğuk vaadi sizi aşmadan önce bunu son kez gördüğünüzü hayal bile edemiyorum. Yine de, duygularını itiraf ettiğinde bana gösterdiği gibi, aniden bağışıklık kazandım.

Cyrus ve benim aramda çok zaman geçti, birbirimiz olmadan dünyanın iki ucunda geziniyorduk. İkimiz de büyük ölçüde değiştik. Bu çok açık. Ancak şu anda olduğum gibi, bu değişikliklerin daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değilim.

Titrek bir nefes alıyorum ve gözlerim derin bir uykuya dalmış olan Ciel'e odaklanıyor. Ağzının kenarından salyalar sızarken dudakları aralanmış, uykusunda dönüp durmaktan beyaz saç telleri yabanileşmiş. Oğlumun sıcaklığının tadını çıkararak saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırıyorum. İç sıcaklığının yükselmeye başladığını, bir insandan çok daha sıcak olduğunu fark ediyorum. Ama o insan değil. O yarı canavar ve bunu çoktan göstermeye başladı.

Hem Cyrus hem de Elias yüzünden kaçırdığım çok şey var. Ben yokken Ciel'in birkaç dişi daha çıkmış. Ayrıca biraz daha büyüdü ve daha güçlü bir şekilde yürüyebiliyor, konuşması yavaş yavaş gevezelikten ara sıra kullandığı kelimelere dönüşüyor. O büyüdü ve ben de tam Cyrus'un beni sürgüne gönderirken amaçladığı gibi onu özledim.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, bunu yaparken gözlerimi siliyorum. Onun yüzüne her baktığımda, kaybettiklerimin ağırlığı beni tüketmekle tehdit ediyor. Ama aynı zamanda ayaklarımın yere basmasına da yardımcı oluyor, şu anda her şeyden çok ihtiyacım olan şeyin fiziksel bir hatırlatıcısı.

İntikam.

Cyrus bu kırık halimde benden çok şey sakladı. Nedenini şimdi daha iyi anlıyorum ama aynı zamanda Cyrus'un Elias'ın akıbetiyle ilgili gerçeği benden sakladığından da eminim, böylece hafızamı geri kazanmamı engelleyebilecek başka bir meseleyi aklımdan uzak tutmayı umuyordu. Ama henüz Cyrus'la bu konu hakkında konuşmadım. Onu görmeye bile zor dayanıyorum. Saraya dönmemiz ve Ciel'in nihayet uykuya dalmasıyla birlikte, artık ondan ve varlığının gerektirdiği her şeyden kaçamıyorum.

Tek yapabileceğim kızgınlığıma tutunmak ve bu gece onun yanında olmanın getireceği her ne olursa olsun beni taşımasını ummak.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, onu tekrar terk edecek gücü bulurken gözlerim Ciel'in uyuyan formunda kalıyor. Joan haklıydı; bu düşünceler beni hasta ediyor.

Ciel hakkında. Ona karşı hiç bu kadar mesafeli davranmamıştım ve onun da bunu anladığını biliyorum. Biliyorum çünkü bana hiç birlikte geçirdiğimiz son günlerdeki kadar tereddütle bakmamıştı. Bugün bile kollarıma atlamakta tereddüt ediyordu.

Titrek bir nefes alarak odasından çıkıyorum. Her ne kadar kalmak istesem de, bu görüntüyü ancak bir yere kadar koruyabilirim. Etrafımdakiler için güçlü kalmaya çalışırken her saniye acı çekiyorum. Ama koridora çıkıp hizmetkârları takip ederek Cyrus'la paylaşacağımız odalara doğru ilerlerken midem rahatsızlıkla düğümleniyor.

Paylaştığımız odaların kapılarını açarken acı hissediyorum. Cyrus'un bunu benimle paylaşma heyecanına dair anılar beni bombardımana tutuyor ve yalanına kızmama neden oluyor.

"Kalbim sende."

Yine de tüm bunları harekete geçirerek beni sürgüne gönderdi. Odaya girdiğimde kapıları hızla arkamdan kapatıyorum ve son gücüm de tükenirken yere yığılıyorum. İçimde kabaran acıyı bastırmak için gözyaşlarımı geri kırpmaya çalışırken nefesim hızlıca kesiliyor.

"Anna?" Cyrus'un sesine nazik dokunuşu eşlik edince geriliyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Kargaşa içinde onun odada olduğunu bile fark etmemiştim. Bedenim onu görmezden gelmemem gerektiğini ne kadar bilse de, nefesimi sabit tutmak için elimden gelen tek şey bu. Ona bakamıyorum. Gözlerinin içine baktığımda yaptığım her hata beni sürekli rahatsız ediyor. Ve sadece yüzüne bakmak bile bana kaybettiğimiz çocuğu düşündürüyor.

Gözlerimi yere indirerek hıçkırıklara

boğuluyorum. "Sen-"

"Bana... dokunma," diye çıkışıyorum, elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

Cyrus'un gözleri varlığımın üzerinde geziniyor, insanlıktan yoksun olduğu için ürpermek istiyorum ama yapmıyorum. Onunla bu şekilde konuşmanın bir hata olduğunu biliyorum. Bu onun doğal olarak baskın olan tarafını kışkırtıyor. Ama umurumda değil.

Dikkatimi çevreme veriyorum, öfkem beni körüklerken acı bir kıkırdama kaçıyor içimden. Kızgınlık ve korku arasında sıkışıp kaldım, her iki tarafım da birini diğerine tercih etmeyi reddediyor.

"Acımanı istemiyorum," diye mırıldanıyorum.

Cyrus diz çökerek alaycı bir ses çıkardı. "Bu acıma değil. Bu-"

"Aşk mı?" Ona bakarak sözümü bitiriyorum. İfadesini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, yüzü beni bir kez daha kaybettiğimiz çocuğun zihnine sokuyor. Devam etmeden önce derin bir nefes alarak aceleyle gözlerimi kaçırıyorum.

"Ciel'in annesi olmama aldırmadan beni sürgüne gönderen aynı aşk mı? Bana kalbinin bende olduğunu söylememiş miydin? Senin olduğumu? Ve sen... onu benden aldın ve tüm bunlara sebep oldun," diyorum.

Nefretimi dışa vurarak Cyrus'a bakarken nefesim titriyor.

"Bunların hepsi senin suçun... hepsi," diye fısıldıyorum, kollarımı kendime sararak. Cyrus bir şey hissediyorsa bile bunu belli etmiyor. Beni izlerken ne düşündüğünü bilmiyorum.

"Haklısın, hepsi benim hatam. Ve şu anda bu konuda hiçbir şey yapamam. Sadece işleri daha da berbat etmemeye çalışıyorum," diyor Cyrus.

"Daha ileri mi?" Yüzümü ona dönerek fısıldıyorum.

"Bundan daha fazlasını beceremezsin. Bana bir hayata mal oldun... bir çocuğa. Bundan geri dönebileceğini mi sanıyorsun? Kibrin yüzünden bana acımanın ellerindeki kanı temizleyebileceğini mi sanıyorsun seni lanet canavar?" Sesim giderek güçleniyor.

Konuşurken Cyrus'un gözleri

kararıyor. "Dikkat et, Annalise-"

"Yoksa ne olur? Beni dövecek misin? Belki de bana işkence edersin?" Acı bir kıkırdama salıyorum. "Bana bakın, Majesteleri. İkiniz de göz diktiğiniz tek şeyi yok ettiniz, açgözlülüğünüz benim olduğum her şeyi yok etti-Ah!"

Cyrus hareket ederken haykırıyorum, kolumu kavrarken vücudu bulanıklaşıyor. Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, bakışları yüzümü ararken daralıyor, kendisiyle savaşıyor. Beni incelerken nefes alış veriş titriyor, tutuşu boğucu.

"Benim de yas tuttuğumu düşünmeyecek kadar saf mısın?" diyor bir süre sonra.

"Tüm bunların benim yüzümden olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Çocuğumuzun ölümünün sebebinin ben olduğumu? Çektiğin acıların sebebi ben miyim? Başına gelen her trajik olayı hatırlarken banyoda attığın çığlıkların beni etkilemediğini mi sanıyorsun? Vücudundaki yara izlerini görmediğimi mi sanıyorsun? Karnın dümdüz, yas tutacak hiçbir şey hatırlamadan bana döndüğünde yas tutmak istemediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor.

Elimi tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama o çok güçlü, elimi hiç bırakmıyor.

"Ciel'in varlığını öğrendiğim andan itibaren yaptığım her şey onu korumak içindi. Eğer geri dönüp sebep olduğum bu acıyı engelleyebilseydim, engellerdim."

"! Sen... ," diye fısıldıyorum.

Cyrus ve ben ne diyeceğimizi bilemez halde birbirimize bakıyoruz. İkimiz de çok fazla öfke ve umutsuzluk hissediyoruz, ancak ikimiz de bunu nasıl doğru bir şekilde yönlendireceğimizi bilmiyoruz. Cyrus sonunda kolumu bırakıyor ve ben de bir kez daha onun bakışlarından kaçınırken kolumu nazikçe kavriyorum.

Cyrus'un bu kayıptan incineceği hiç aklıma gelmemişti. Elias'ın bana her gece söylediği sözler zihnimin derinliklerine yerleşiyor, Cyrus'un kaybı öğrendiğinde ne kadar kızacağını ve sonrasında yaptıklarını hatırlatıyordu - Elias'ın bedenime sahip olmasına nasıl izin verdiğimi, her seferinde sözleri bana Cyrus'un beni gördüğünde ne kadar kızacağını söylüyordu.

"Nerede o? Gerçekten mi?" Soruyorum.

Cyrus'un gözleri hafifçe açıldı. Elias'tan bahsettiğimi anladı.

"Bana yalan söylediğini biliyorum. Nerede o?" Fısıldıyorum.

"Şimdi zamanı değil-"

"Durun! Dur artık! Beni koruyacak neyin kaldı ki? Hayatımdaki her acıya ve sıkıntıya sen sebep oldun, Cyrus. Çektiğim acılar senin için hâlâ yeterli değil mi? Sırf bana inat olsun diye bunu daha da uzatmak ve henüz gelmemiş olanlardan korkmamı sağlamak zorunda mısın? Kendimi daha fazla savunamayacak mıyım?" Bağırıyorum.

Cyrus'a bakarken hıçkırıklara boğuluyorum, iç düşüncelerim ve duygularım çarpışıyor.

"Senin merhametini istemiyorum. İntikamımı almak istiyorum."

Chapter Twenty-Seven

ANNALISE

I Korkudan arınmak için deliliğin eşiğine gerektiği hiç aklıma gelmemişti. Her şeyimi alan canavarın gözlerinin içine bakarken hissettiğim dehşet dolu yılların hepsi silinip gitti. Var olabileceğini düşünmediğim yeni bir parçamı buldum. Cehennemi yaşayıp geri dönen ve artık bu yaratıkların yaptıklarından korkmayan dirençli bir yan.

Yapabilirsin.

Bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlamak için yalnızca kendimi güçlendirebilirim. Sadece kendime güvenebilirim.

Dişlerimi sıkarak Cyrus'un kılıcına indirdiği darbeyi emiyorum. Tırnakları metalle temas ettiğinde küçük kıvılcımların çeliğe çarptığını fark ediyorum. Mührünün gücünü damarlarımdan beslerken vücudum yanıyor ve Elias'la geçirdiğim günlerde olduğu gibi beni güçlendirmesine izin veriyorum. Ancak şimdi, zihnim nihayet bunun ne olduğunu anladığı için bedenim buna biraz alıştı.

Acı üzerimde dalgalanırken irkiliyorum, bir dizimin üzerine düşüyorum.

"Anna!" Cyrus bir anda yanımda beliriyor, hasarın kaynağını bulmaya çalışırken ellerinden sıcaklık yayılıyor ama ben onu itiyorum, zayıflamış halime duyduğum öfke alevleniyor. Elias'ın işkencesi ve canavarının iyileştirme sanatındaki bilgisizliği beni darmadağın etti. Mührü kullanarak savaşmaya ancak bu kadar devam edebilirim, bedenim içimden akan gücün altında bozuluyor.

Ancak her geçen gün daha da uzun gitmeye kararlıyım ve dayanıklılığımı artırmanın işleri kolaylaştırması için dua ediyorum.

"Kendini zorlamayı bırakmalısın Annalise," diye mırıldanıyor Cyrus yanımda.

Sinirle bir nefes çekip ayağa kalkıyorum ve o da benimle birlikte kalkıyor. Öfkesini kontrol etmeyi öğrenirken gözleri değişiyor. Saygısızlık ettiğim için bana saldırıp cezalandırmak yerine, bıçağı kavrayıp elimden çekerken gözleri beni uyarıyor.

"Bu kadar yeter," diye homurdanıyor.

İkimiz de diğerinin aklından ne geçtiğini bilmeden birbirimize bakıyoruz. İntikam uğruna bir araya gelme konusunda duyulmaz bir şekilde anlaşmış olsak da, henüz başka bir şey konuşmadık ve bu da bizi bir belirsizlik içinde bıraktı. Korkudan kurtulmuş olabilirim ama yine de bu canavarı kararını verdikten sonra zorlamamam gerektiğini biliyorum.

Acı bir kıkırdama çıkarıyorum, gitmek için ondan uzaklaşırken kolumu kabaca kavıyor ve beni kendine çekiyor. Korkunun tanıdık ürpertisi üzerime çökerken kalbim göğsümde hafifçe çırpınıyor ama eskisi kadar güçlü değil. Daha kötülerine katlanmışken değil.

"Zamanı gelirse kendini koruyabilmen için seni eğitmeyi kabul ettim ama bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa Elias'la yüzleşmeyeceksin. Yapacakmışsın gibi kendini zorlamayı bırak." Gözleri benimkilerde bir itaat belirtisi arıyor ama bakışlarını tutarak kolumu onun elinden çekiyorum.

Ayrı kaldığımız süre içinde ikimiz de değiştik. Cyrus'un değişimi onun eskisi gibi kalmasını zorlaştırdı, suçluluk duygusu onu beni farklı bir ışık altında görmeye zorladı. Artık beni kendisinden aşağı, güvenemeyeceği bir insan olarak görmüyor. Ama beni tam olarak nasıl gördüğünü bilmiyorum, hafızam yokken söylediği sözler kafamı karıştırıyor. Aşk, Cyrus'un yapamayacağını her zaman bildiğim bir şey. Değişebileceğini düşünerek kendimi kandırmayacağım, geçen sefer beni göndermeden önce yaptığım gibi.

"Bunu bana borçlusun," diye tısladım.

Bıçağı uzanıyorum, ama Cyrus benden çok daha hızlı davranıyor ve onu yakalayamayacağım şekilde uzaklaştırıyor. Hayal kırıklığı gözlerimi yakıyor ve nefes almaya çalışırken ellerimi başımın üzerine çekerek ondan uzaklaşıyorum.

"Anna, bir an için nefes al ve mantıklı ol." Cyrus'la yüzleşmek için döndüğümde acı bir kıkırdama duyuyorum.

"Bunu söylemek senin için kolay. Sen sadece sonrasını görüyorsun. Bunu yaşamadın. Beni nelerden mahrum bıraktığını bilmiyorsun," diye homurdanıyorum.

"Seni güvende tutuyorum. Felix'in evinde neredeyse olan şeyin tekrar olmasına izin veremem. Yakınından bile geçemez," diye karşılık verir.

Bakışlarımı kısarak avluya bakıyorum. Bugünlerde sarayın çoğu gibi da boş görünüyor. Ama bunun nedeninin Cyrus'un hizmetkârlara ben döndüğüm için ortalıkta görünmemelerini söylemesi ve bir kez daha güvenmek istemediğim bir yönünü göstermesi olduğunu biliyorum.

"Ama bana bunu borçlusun, Cyrus," diye fısıldıyorum.

Cyrus'un yüz ifadesi hafifçe değişir ve acıma ifadesi yüz hatlarından geçer. Bu sefer, bunu örtbas etme zahmetine girmiyor. Derin bir nefes alıyor ve kılıcını bırakarak üzerimde duruyor. Gözlerim göğsünde kalıyor ve bir süre sonra parmağını çenemin altına koyarak gözlerimi kendisiyle buluşturuyor.

"Sana bundan daha fazlasını borçluyum. Kendin söyledin, bundan asla kurtulamayacağım. Yaptığım hiçbir şey bunu yapamaz. Bu yüzden hayatını riske atarak denememi bekleme. Yapamam... Bunu bir daha yaşamayacağım," diyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, yaşlar gözlerimi yakıyor, ama göz kırparak uzaklaştırıyorum, onun huzurunda düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Kolları belimi sararken Cyrus'un kıkırdaması beni sinirimden uzaklaştırıyor.

"Elias yaptıklarının bedelini hayatıyla ödeyecek," diyor.

"Ölüm onun için çok kolay olurdu," diyorum usulca.

Cyrus bir an sessiz kalır. "Haklısın. Ama bunun uğruna başladığı işi bitirmek için kaçma riskini göze alamam. Sen ve Ciel'in hayatı çok değerli."

Cyrus'u nazikçe itiyorum ve şaşkınlığıma rağmen bana izin veriyor. Bakışlarımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum, midemdeki rahatsızlık oradaki insanlık eksikliğiyle yüzleştikçe artıyor. Etrafım sırf yapabildikleri için hak iddia eden yaratıklarla çevrili.

"Ölüm çok kolay, Majesteleri."

Ben avludan çıkarken, adını kullanmama kararımdan rahatsız olan Cyrus gözle görülür bir şekilde irkiliyor.

Kyros'un krallığı çok büyüktür. Kıyıda dağların derinliklerine kadar her yöne uzanır. Elias'ınkinden çok daha büyük. Elias'ın neden benden daha fazlasına göz diktiğini ve onu daha fazlasını istemeye ikna etmenin neden bu kadar kolay olduğunu anlıyorum. Elias'ın krallığı belki de Cyrus'un en büyük birini oluşturuyor. Elias'ın krallığının her tarafı okyanusla çevrili, bu da genişlemeyi çok sınırlı kılıyor.

Ve de, Cyrus tek başına onu varoluştan sildi. Bunu düşününce bile tüylerim diken diken oluyor. Beni kraliçesi olmaya hazırlarken Cyrus'un malikanesinde bulduğum metinleri düşünüyorum. Canavar savaşları sırasında tüm toprakların yok edildiğinden bahsediyordu. Ama bu savaştan değildi. Canavarların gerçek formlarında yaydıkları doğal ölüm dalgasından kaynaklanıyordu. Cyrus bana bunun neye benzediğini hemen gösterdi. Canavar olmanın ne demek olduğunu ilk kez görüyordum. Bu sadece güç ve hız değildi. İnsana öykünen ama ondan başka her şey olan bir yaratıktı.

Elimi sessizce önüme uzatıp inceliyorum.

Benim gibi insanların ortaya çıkmasına şaşmamalı. Ve şimdi Elias'ın onlarla dolu bir ordusu var, amaçlarını yerine getirmeye hazırlar. Ölümümde bile, kanlı babamın mirası bu dünyayı lekeledi.

Dikkatimi tekrar Cyrus'un çalışma odasının duvarına yayılmış büyük haritaya verirken kapının hafifçe vurulmasını ve ardından açılmasını duymazdan geliyorum. Daha önce ona hiç gerçekten bakmamıştım. Bakmak için bir nedenim olmamıştı. Cyrus bana eşlik etmeden sarayda dolaşmama asla izin verilmezdi ama bu kural da diğerleriyle birlikte ortadan kalktı.

"Majesteleri?" Joan'ın sesiyle haritadan başımı çeviriyorum. Çalışma odasına girip kapıyı arkasından kapatırken endişeli bir ifadeyle beni izliyor.

Büyürken hiç arkadaşım olmadı. Dimitri o zamanlar benim için yeterliydi ve hiçbir zaman derin bağlantılar kurmaya cesaret edemedim. Ama Joan'ı daha önce görmediğim bir ışıktaki görüyorum. Elias'ın saldırdığı gün ona ne söylediğimi bildiğim için ona baktığımda çok ağır bir suçluluk hissediyorum. Onunla o kadar acımasızca konuşmama rağmen, benim için hayatını tehlikeye attı. Felix'in emrine rağmen geri döndüğümde bana gerçeği söyleyen tek kişi oydu ve bu yüzden ona her zaman güveneceğim.

"Ciel nerede?" O yaklaşırken soruyorum.

"Hâlâ uyuyor. Eğitimi çok yorucu. Sizin ve kralın yokluğu da işleri zorlaştırdı."

"Anlıyorum," diyorum hemen, sözünü keserek.

Tüm bunlardan en çok zarar gören Ciel oldu. O, anlayamadığı duygular tarafından bombardımana tutulan, anlayamadığı nedenlerle annesi tarafından reddedilen, stres yüzünden olması gerekenden çok daha erken değişimler gösteren bir masum. Keşke tüm acısını dindirebilseydim. Ama bencil yanımda bunun sadece Ciel için olmadığını biliyor. Elias'ın çektiği acının benim acımı da dindirmesini istiyorum. Çünkü şu anda hiçbir şey bunu yapamayacakmış gibi geliyor.

"Onun ölmesini istiyorum... ama ölümün çok kolay olacağını biliyorum," diyorum usulca. "Kral mı?" Joan soruyor ve benden bir kıkırdama alıyor.

"Elias," diyorum.

Cyrus'un yanındaki hayatımla uzlaşmaya vardım. Onun mührüne ve varisine sahibim. Cyrus bensiz gelecek olmadığını kanıtladı. Benim için seçilen bu yolda savaşmak artık ne benim ne de Ciel'in yararına. Bu savaşın sonuçları, Cyrus gibi sadist bir canavarın dikkatini çekerek, doğmamış çocuğumun acı çekmesine neden olacak şekilde şiddetle başını kaldırdı.

"Yaptıklarının bedelini ödeyecek. Kral emin olacak-"

"Kralın bunu sağlamasını istemiyorum. Ben istiyorum. Ben yüzümde bir gülümsemeyle tepesinde dururken onun acı içinde çılgılık atmasını izlemek istiyorum," diyorum o anları hatırlayarak. "Ölüm çok merhametli. Ve Cyrus yaptıklarından sonra onun yaşamasına izin vermeyecektir."

Bir anlık sessizlikten sonra Joan konuşur.

"Haklısın. Ölüm onun gibi bir canavar için fazla merhametli olurdu. O acıyı hak ediyor. Ve yine de yeterli olmaz," diyor yanımda.

"Cyrus beni dövüşün yakınında bile istemiyor. Beni sevdiğini düşünüyor olabilir ama beni sadece bir mülk olarak gördüğünü biliyorum. Olanların tekrarlanmasını istemiyor," diyorum acı bir şekilde.

Joan başını sallar. "Yanıyorsunuz. O her zaman olduğu gibi aynı -Sana karşı son derece korumacı. Çocuğunuzun intikamını almak için şimdiden neler yaptığını bir düşünün," diyor Joan.

Joan başkalarının anlamsız ölümlerinde zafer görüyor, ama ben görmüyorum. Onun gözünde Cyrus'un yanlış yapamayacağını biliyorum. O onun kralı ve bana sadık olsa da, onun gözünde ben krala aidim çünkü o gözünü bana dikti.

Ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum.

"Biliyorum," diyorum usulca.

Joan cevabım karşısında kaşlarını çatıyor ve söyleyecek doğru şeyi bulmak için zihnini zorluyor.

"Sorun yok Joan. Ben korumakla görevlendirildiğin korkak kadın değilim. Yolumu biliyorum ve artık onunla savaşmayacağım. Kralla iyi geçinmemizin senin sorumluluğun olduğunu düşünme," diyorum nazikçe.

"Ama Anna... bu gerçek yüzünden çok sıkılmış görünüyorsun," diyor, gözleri yüzümü arıyor.

"Ayrı kaldığınız süre içinde ikiniz de değiştiniz, ancak birbirinizi hala karanlıkta tökezleyen insanlar olarak görüyorsunuz.

bir diğetine. Bana gerçekten artık bir mülk olmadığınızı kanıtlayacak bir değişiklik söyleyebilir misiniz?" diye soruyor.

Bana ne söylediğini düşünmeye çalışırken bir an sessiz kalıyorum. Elbette, Cyrus anlamadığım için beni bezdiren bir yönünü gösterdi. Av kulübesindeki günlerimizde bile, eski eğilimlerinin bir kısmı mevcut olsa da, benimle daha önce hiç konuşmadığı bir şekilde konuştu, benden aldığı hayatı sordu, ondan önce kim olduğumu merak etti.

Ben cevap veremeden Joan ellerimi avuçlarının içine aldı. Avuç içleri anormal derecede sıcak, bana ne olduğunu hatırlatıyor.

"Haddimi aşırıysam beni bağışlayın. Hayatım boyunca krala hayranlık duydum. Seni korumak için seçildiğimde onur duydum. Kaçtığın için kızgın olmasına rağmen güvenliğini her şeyin üstünde tutarak seni kendi ödülü olarak gördü. Ve bu göreve atandığım andan itibaren, kralın sana hiç kimseye göstermediği bir şekilde değer verdiğini biliyordum. Farkında olmayabilirsin ama sana ihtiyacı var. *Sana* ihtiyacı var Annalise. Tam tersi değil." Joan konuşmaya devam ederken gözlerim açılıyor, kalbim daha hızlı atıyor. "O bizim gibi değil. Hayatını bizim gibi yaşamıyor..." Joan benimle konuşmadan önce kapıya bakarak sözünü kesiyor.

"Kraliçe hakkında sizin huzurunuzda konuşmamız yasak çünkü tıpkı kral ve oğlunuz gibi onlar da bizim gibi değiller. Sana ihtiyacı olduğunu söylediğimde bana inan Annalise. Ve artık bunu ona kanıtlamak zorunda değilsin."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama nasıl yapacağımı bilemiyorum. Joan gülümseyerek beni serbest bıraktı.

"Kral, eğer istekliysen senin de gelmeni istedi."

Cyrus'un sarayı beni her zaman büyülemiştir. Uzakta şelalelerle çevrili, bozulmamış ve muhteşem bir yer. Köleyken gizli geçitlerden ve Kiros'un odalarından fazlasını göremedim. Ve kraliçe olacağım zaman, Cyrus beni korumak için kendi kanadına hapsetti. Yani böyle bir şeyin varlığından hiç haberim yoktu.

Burası başka bir avlu ve kemerden dışarı adım attığımda tuğla kaldırımdan geçen bir nehre benzeyen şeyi fark ediyorum. Çiçekler ve bitkiler de bir çardağa kadar uzanan alanı kaplamaktadır. Kaldırımdaki ışıklar

Cyrus'un oturduğu yere doğru ilerlerken loş ışıklar yanıyor ve durgun havuzlarda mumlar yüzüyor.

Kenarda oturmuş dolunaya bakarken sırtı bana dönük. Bu Elias'ın saldıracağı geceydi, gerçi şimdiye kadar planlarının değiştiğinden eminim. Cyrus yaklaştığını hissediyor ve yüzünü bana dönüyor. Ben yaklaşırken yüzünde temkinli bir ifade belirliyor, gözleri yüzümde geziniyor.

Eğitimimi mükemmel bir şekilde hatırlıyorum, selam veriyorum.

"Majesteleri," diye mırıldanıyorum. Cyrus nazikçe gülümseyerek elime uzanıyor.

"Neredeyse sakar Anna'yı özleyeceğim," diyor beni dere boyunca çekerken.

Sessizce yürüyoruz ama beni neden buraya çağırdığını sormuyorum. İyi şartlarda ayrılmamıştık ve ikimiz de aramızdaki gerginliğe nasıl yaklaşacağımızı bilmiyorduk. Joan'ın çalışma odasındaki sözlerini duyduktan sonra, Cyrus'un şehveti ve arzusu saplantıya ve ihtiyaca dönüştüğü için kendimi eskisinden daha az kontrol altında hissediyorum.

"Annem bu avluyu çok severdi. Başka bir çocuğun gelişini kutlamak için babamdan bir hediye idi. Ölümünden sonra kapatıldı ve yıllarca ihmal edildikten sonra bir daha hiç aklıma gelmedi. Ta ki Joan bana hamile olduğunu söyleyene kadar."

"Ciel'i ne kadar sevdiğini ve ona ne kadar değer verdiğini görüyorum. Hafızan gitmiş olarak döndükten ve onun varlığını reddettikten sonra, onun hakkında böyle hissettiğin için ne kadar şanslı olduğumu görüyorum. Ve biliyorum ki kaybettüğümüz kişiyi de aynı şekilde sevecektin," diyor.

Lotus şeklindeki kâğıttan bir kayığa yaklaştığımızda gözlerim açılıyor. Suyu yakın bir kenarda oturuyor.

Diz çöktüğümüzde Cyrus elini belime doluyor, aramızda küçük bir tekne var ve ortasında bir mum yanıyor. Dikkatimi Cyrus'a veriyorum, üzgün bir ifadeyle tekneye bakıyor.

Ortasından bir kâğıt ve bir kalem çıkarıyor, gözleri benimkilere kayıyor.

"Eğer bir erkek olsaydı, ona ne isim verirdiniz?" diye soruyor.

İçime attığım acı ön plana çıktıkça nefesim kesiliyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve sesimi çıkarabilmek için boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

"Cyrus, yapamam-"

"Sen ona ne derdin?" diye soruyor.

"Milo," diye fısıldıyorum.

Cyrus gülümsüyor, kâğıda ismi yazarken başını eğiyor. Sonunda konuşacak gücü buldum.

"Peki ya sen? Eğer bir kız olsaydı?" diye sordum.

Cyrus'un gülümsemesi bana bakarken hafifçe düşüyor.

"Marieva," diyor neredeyse anında.

Her iki ismi de yazıp küçük tekneye yerleştirirken başka bir şey söyleyemeden başımı sallıyorum.

"Acını paylaştığımı iddia edemem, Anna. Bir hayatı büyütüp sonra da onu almanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Annemin öldüğü gece, tanıdığım en güçlü canavarın mümkün olduğunu düşünmediğim bir şey yaptığını gördüm. Yalvardı. İçindeki hayatı bağışlamaları için onlara yalvardı. Saklandığım yerden bana bakarken gözlerindeki acıyı asla unutmayacağım, son anlarında bir nebze olsun teselli bulmaya çalışıyordu. Ama önceki ıstırabı, neyi kaybettiğini bilmek, sonsuza dek aklımdan çıkmayacak."

Cyrus elimi tutup gözleri benimkilerle buluştuğunda geriliyorum.

"Kayıplar insanları mantıksız yapar. Kendini avcılarının kralı ilan eden kişi babamın kafasını bir kazığa geçirerek neredeyse hayatıma mal olduğunda, olmamam gereken bir anda beni de mantıksızlaştırdı. Elias'ın ölümünden daha kötüsünü hak ettiğini biliyorum. Bunu bildiğime yemin ederim Annalise. Ama kaç kez istersen iste, hayatını riske atmayacağım. Benden istediğin kadar nefret edebilirsin; sen hayatta olduğun sürece bununla başa çıkabilirim. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamam için seni her açıdan kaybetmem gerekti," diyor.

Söylediklerine tutunmaya çalışırken kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarpıyor, ama acıdan şoka kadar her türlü duyguyu hissediyorum. Cyrus küçük kayığı yavaşça kaldırıp suya yerleştiriyor ve mumu bana doğru tutuyor.

"Şimdi gel. Veda etme zamanı. Ve bil ki çocuğumuz bizim aracılığımızla yaşamaya devam edecek. Ama bunun mümkün olabilmesi için senin hayatta olman gerekiyor Anna," diyor. Cyrus'tan mumu alarak gözyaşlarımı geri kırıyorum. isimlerin yazılı olduğu kâğıdı yakarken parmaklarım titriyor ve mumun kolayca tutuşmasını izliyorum.

Cyrus onu akıntıya bırakır.

Tekne akıntıyı takip ederken, "Bu nehir saraydan çıkıp şelalelere gidiyor," diye açıklıyor. Ama ben dikkatimi Cyrus'a veriyorum. Gözleri tekneye odaklanmış, ayakta dururken nefesi titriyor, acısını bastırıyor. Rahatlatmak için elimi nazikçe onunkine koyuyorum ve o da şaşkın bir ifadeyle bana bakıp kağıttan kayığın akıntıda süzülüşünü izlemeye koyuluyor. İkimiz de yasımızı tutarken aramızda konuşacak başka bir şey kalmadı.

Kendi yöntemlerimizle kaybetmek, hala yapabiliyorken birbirimizi teselli kaynağı olarak kullanmak.

Chapter Twenty-Eight

ANNALISE

T saray canlı, ama yaklaşan bir etkinliğin telaşıyla değil. İntikam vaadiyle nefes alıyor. Düşündüğümün aksine, Cyrus ordusunu Elias'ın ve onun yanında savaştacak haydut insanların peşinden gitmek için toplamadı. Felix'in planını genişletti, çevre eyaletleri ve başkenti korumak için daha fazla adamını gönderdi ve bir yandan da Elias'ın sonunu getirmek için yanında götürmek istediği elitler.

Bu seçkinler arasında Felix de var ve arzularıma rağmen saraya hapsedildim. Cyrus, Elias'ın yerini bulduğuna emin, planlarını harekete geçiriyor - benim içinde yer almamamı istediği planlar.

O gecedan beri fikrini değiştirmemekte kararlı. Benim geride ve güvende kalmamı, Elias'la kendisinin ilgilenmesini istiyor. Ama bu benim için yeterli değil. Ve bu kararından dolayı duyduğum nefreti yükleyebileceğini iddia etse de, buna izin vermeyeceğim. O benim öfkemi hak ediyor, Elias için ayırdığım nefreti değil.

Joan ve ben sabahın büyük bir bölümünde üst balkondan kral ve generallerinin yaklaşan savaşla ilgili planlarını izliyorduk. Bir kez daha bu canavarın şu anki ruh halini anlamaya çalışırken dikkatim Cyrus'a odaklanmış durumda. Dışarıdan bakıldığında eskisi gibi görünüyor. Emir verirkenki otoriter tavrı bile sarsılmamış. Ama geçen gece bana karşı gösterdiği açıklık, beni bilmemek istediğim şeyleri görmeye zorladı.

Cyrus'un varlığıma olan umutsuz ihtiyacı, bir canavar tarafından birkaç gün içinde haritadan silinen bütün bir krallığın ölümüyle ortaya çıktı. Cyrus'un

Öfkesi benim yüzümden diğerlerine de yayıldı ve hiçbir pişmanlık belirtisi göstermiyor, binlerce kişinin ölümü aklının ucundan bile geçmiyor. Cyrus bana zarar verecek herkesin varlığını tehdit eden tehlikeli bir silah. Elias'ın kendisi, ondan nefret etsem de, Cyrus'un türü hakkında haklıydı. Onlar tehlikeli ve var olmamalıdır. Ve Joan'ın geçen gece bana söylediği sözler bu gelişmenin ne olduğunu görmemi sağladı.

Ben Cyrus ve yıkım arasında duran şeyim. İçindeki canavarı sakinleştiren benim.

Onu incelemeye devam ederken midem bulanıyor, konuşurken hareketleri kıvrak ve yırtıcı ve bu bana Cyrus hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettiriyor. Bana kendini göstermeye karar verene kadar, bir canavarın gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annesi ve onun soyu hakkındaki sözleri en iyi ihtimalle şifreli, bu topraklardaki canavarlardan büyük ölçüde farklı olduklarını anlatıyor.

Onu tanımaya çalıştığım da, bana geçmişinden sadece ufak tefek şeyler anlattı ve kökenini her zaman sohbetten uzak tuttu. Ama şimdi, hayatımın geri kalanında onun yanında olmanın ve bunu muhtemelen Ciel'de görmenin neler getireceğini düşünürken, aklımda her şeyden çok bu köken var.

Kalp atışlarım yükselirken Cyrus'a dikkatle bakıyorum.

Onun kadar güçlü bir yaratık neden benim gibi birine aşık olsun ki? Ve eğer bana bir şey olursa ve kontrolden çıkarsa, onu durdurabilecek biri var mıydı?

Planlarımı harekete geçirirken kendimi aceleci ve çok daha tehlikeli hissetmeme neden oluyor. Eğer işler ters giderse ve bana bir şey olursa, Cyrus bununla başa çıkabilecek mi? Yoksa krallığı kederinin altında yok mu olacak?

"Majesteleri?" Joan'ın elini omzumda hissedince gerildim ve yüzümü ona döndüm.

"Evet?" Birden nefes nefese kaldım.

"Calista öğle yemeği davetinizi kabul etti," diyor.

Hızla kendimi toparlamaya çalışıyorum ama Joan ruh halimi çoktan fark etmiş, elini sırtıma koyarak beni rahatlatıyor.

"Anna... iyi misin?" diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, balkondan çıkarken zihnime girmeye başlayan yeni dehşeti hızla bastırıyorum.

"Evet, ben iyiyim."

Geçmişte canavar eğitimi almış olduğum için bir kez olsun minnettarım. Sarayda nasıl manevra yapacağımı biliyorum, çalıntı bakışlar olsa bile canavarların bakışlarını görmezden geliyorum. Cyrus'un bir zamanlar bana annesinin yaptığı gibi hükmetmemekle ilgili söylediklerini çok canlı bir şekilde hatırlasam da, davranışlarımla hâlâ saygı uyandırıyorum. Etrafımdaki canavarlara Cyrus'un neden beni seçtiğini gösterebilirim.

- eşsiz güçteki krallarının neden benim gibi birini seçtiğini merak ediyorum.

Benim için seçilen yolda daha fazla savaşmamaya karar verdiğimden beri, Kraliçe rolüne adım atmaya karar verdim. Cyrus'un krallığının güvenliğini sağlamakla meşgul olduğunu biliyorum ama ortalık yatıştığında ve tehditler ortadan kalktığında artık saklanamayacağım. Ciel yakında tanıtılacak ve ben de onun yanında olacağım.

Başka kimse yok.

Güneşlenme odasına girdiğimde Calista çoktan oturmuştu. Kucağındaki küçük bebeği nazikçe sallıyor, ona bakarken dudaklarında nazik bir gülümseme var. Gördüğüm manzara karşısında gözlerim hafifçe açılıyor. Cyrus ve benimle ilgili olup bitenler ve anılarımın geri gelmesiyle birlikte, Calista'nın Elias'ın Felix'in malikanesini yaktığı gün doğum yaptığı aklımdan çıkmıştı.

Dimitri'nin onun arkasında sessizce durduğunu hemen fark ediyorum; odaya girdiğimde verdiği selamın ötesinde varlığını kabul etmeyi reddederken gözleri dümdüz ileriye dikilmiş. Elias'ın saldırdığı günden beri onu görmemiştim ve o zamandan beri hakkında duyduğum tek şey hayatta kaldığı. Ama işte burada, bir kez daha bakışlarımdan kaçınırken gözleri Calista'nın kucağındaki çocuğa odaklanmış durumda.

Calista ben içeri girerken başını kaldırıyor, beni görünce gülümsemesi artıyor. Ben yaklaşırken ayağa kalkıyor, beni selamlıyor ve bu beni bir an için şaşırtıyor. Ama hatırladığım kadarıyla, hafızamı kaybettiğimde bile Calista bana Kraliçesi gibi davranmıştı.

"Majesteleri. İyi görünüyorsunuz," diyor. Onu incelerken şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum.

"Sen de öylesin," diyorum inanamayarak. Calista o yemekte yeniden bir araya geldiğimiz günkü kadar dirençli görünüyor. Yeni doğum yapmış ve birkaç hafta önce evini kaybetmiş gibi değil.

Kıkırdıyor, lacivert bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Görünüşümün sizi kandırmasına izin vermeyin. Ben bir canavarım, bu yüzden iyileşmem doğal. Ama önümüzdeki altı ay boyunca, korkarım ben de senin bir zamanlar olduğun kadar zayıfım" diyor.

geldiğinde gözlerim hafifçe açılıyor. "Onunla tanışmak ister misin?" diye soruyor.

Calista onu bana uzatırken yavaşça başımı sallıyorum, kalbim çarpıyor. Kollarımdaki küçük çocuğun temasıyla vücudum anında rahatlatıcı bir şekilde ısınıyor. Onu kucağıma aldığımda dudaklarımdan inançsız bir kıkırdama dökülüyor, gözlerim akmayan yaşlarla yanıyor.

"O çok güzel," diye fısıldıyorum.

Ve o da öyle. Gözleri kapalı, burnunu hafifçe kırıştırırken düzenli nefes alıyor. Felix'in ve önümdeki bu canavarın ürünü olması beni şaşırtıyor, Dimitri beş adımdan daha uzakta değilken durumun ne kadar berbat olduğunun farkına varmamı sağlıyor.

Calista, "Ona karşı daha doğal davranıyorsun," diyor.

Bana yaklaşıp merakla beni izlerken gülümsemesi saklı. "Pratik yaptım," diyorum ona gülümseyerek. "Buna alışacaksın," diyorum.

Onu Calista'ya geri vermek için hareket ettiğimde ekleyin. Ancak Calista başını sallıyor ve minderlere geri dönerken Dimitri'ye işaret ediyor.

"Anne olmak istediğim bir şey değildi. O geldiğinde duygularımın değişeceğini ummuştum ama değişmedi. Hâlâ bir görev gibi geliyor, daha fazlası değil," diyor Dimitri'nin çocuğunu benden almasını izlerken. Dimitri'yle bir şekilde alay ederken bakışlarında her zaman Felix'e ayırdığım eğlenceyi görüyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben anında Elias bizi keşfetmeden saniyeler önce yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum.

"Köyümüzün yok edilmesinden bu yana olanları hatırlamadığın için şanslısın. Hatırlamaya çalışma. Bu senin için şu anda yaşadıklarından çok daha acı verici olacaktır."

O haklıydı. Beni ele geçiren bu sürekli acıyı silebilmeyi her şeyden çok isterdim. Ama silemiyorum. Bu yüzden aptalca da olsa bu acıyı eylemlerimi desteklemek için kullanacağım.

Dimitri Rhea'yı nazikçe kucağına alıyor ve yüzündeki ifadeye bakarken bir kez daha kalbimin sızladığını hissediyorum. Ona hayranlıkla bakıyor - bir zamanlar çocuklarımız için ayrılmış olan hayranlıkla. Ama artık asla olmayacak. Eminim o da beni Cyrus'un çocuğuna yaltaklanırken izlerken aynı şekilde hissetmiştir.

Calista, "Biz tartışırken Rhea'yı al," diyor.

Dimitri bir kez daha başıyla selam verip odadan çıkmaya hazırlanırken sorumlu kişinin Calista değil ben olduğumu hatırlıyorum.

"Dimitri," diye sesleniyorum ona.

Adımları duraksıyor ve bana dönüyor, gözleri hâlâ aşağıya bakıyor.

"Bana bak," diyorum nazikçe.

Bakışlarını kaldırıyor ve ben de aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi nazikçe onun elinin üzerine koyuyorum. Ben söylemeden anlamasını umarak gözlerinin içine bakıyorum.

"Ben yokken yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Ve nazik sözlerin için. Ve beni ve Ciel'i korumak için hayatını riske attığın için..."

"Bu benim görevimdi-"

"Hayır, bundan daha fazlasıydı. Ve sana teşekkür ediyorum," diyorum. Dimitri'nin gözleri açılıyor ve beni incelerken hafifçe camsı bir hal alıyor. "Rica ederim, Majesteleri."

Calista' oturduğu yere gitmeden önce ona son bir kez gülümsüyorum, garip bir ifadeyle beni izliyor ama yaptığım şey için beni düzeltmeye cesaret edemiyor. Artık kontrol bende. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Otururken sessizce kendimi toparlıyorum. Canavar hiyerarşisinin nasıl işlediğini biliyorum. Yapmak üzere olduğum şey, sözlerini güçle destekleyebilen bir canavar için ayrılmıştır ve bende o yok.

"Bana hayatını borçlu olduğunu söyledin. Ve bana sadık olduğunu. Bu doğru mu?" diye sordum. Calista'nın gözleri beni incelerken hafifçe keskinleşiyor, bedenimin o anki durumunu onunla asla yapamayacağım bir şekilde öğreniyor.

"Böyle bir konuda asla yalan söylemem Majesteleri. Söylediğim her kelimedede ciddiydim. Ben sizin sadık kulunuzum" diyor.

"Benim. Cyrus'un değil mi?" Ben soruyorum.

Şok oldum, Calista gülümsedi ve bu tüyler ürperticiydi. Kızına bakarken kullandığı gülümsemeye hiç benzemiyor.

"Dikkatli olun, Majesteleri. Sanki benden vatana ihanet etmemi istiyorsunuz" diyor.

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "İhanet değil. Ama kralın ne yaptığımı öğrendiğinde memnun biliyorum."

Chapter Twenty-Nine

ANNALISE

Yıllar önce, Dimitri ve babamı baş başa bırakarak geleceğimi mühürlemeyi umarak o nehre gittiğimde, geleceğin beni bekleyen yaratığa aktarılacak.

Dimitri ile kurduğum her hayal Cyrus ile gerçekleşti. Oğlumun güvenliğinden başka hiçbir şeyden korkmayan bir kadına dönüştüm. Asla tanışamayacağım çocuğum ve bana hiç tahmin etmediğim bir bağlılık duyan babası Cyrus için yas tutuyorum.

Cyrus'un zalimliği insanların temsil ettiklerine duyduğu nefretten kaynaklanıyordu; vücudundaki geri dönüşü olmayan yaralar, annesini ve kardeşini kaybetmesi ve babasının kaçırılması, işkence görmesi ve ölmesi. Ancak duygularının farkına varması ve beni değer verdiği biri olarak görebilmesi için ayrı olmamız gerekti.

Alanın üzerinde duran annesinin portresini sessizce inceliyorum. Yumuşak gülümsemesi bir zamanlar onu ailesini seven ve onlara değer veren nazik bir canavar olarak düşünmeme neden olmuştu. Ama portreyi inceledikçe, Cyrus'la paylaştıkları özellikleri gördükçe, bu kadının gerçekte nasıl biri olduğunu daha çok merak ediyorum. Cyrus'un babasıyla tanışma şerefine nail oldum. Zamanımız kısa olsa da, geçmişte ne olursa olsun oğlunu ve krallığını derinden önemseyen iyi kalpli bir canavar gördüm.

Bu canavarın bu duyguları paylaşmadığını düşünmeden edemiyorum.

"O, türümüzün bildiği en büyük güce sahip safkan canavarların soyundan gelen bir canavar."

Cyrus annesi hakkında pek konuşmaz ve Joan'a göre annesinden bahsetmek yasaktır. Ancak bir kez bilgi paylaştığını düşündüğümde, seçtiği kelimeler beni tedirgin ediyor. Annesini tanımlamak için özellikle "safkan" kelimesini seçti, bu da beni Joan'ın sözlerine ve hatta Cyrus'un geçen gece avluda söylediklerine geri götürüyor.

Bu arzu benim için ne kadar tehlikeli?

Ciel'in odamızdan gelen heyecan çılgınları koridorda yankılanırken düşüncelerimden sıyrılıyorum. Cyrus'u oğluma babalık yaparken bulmak için koridora çıkmadan önce Cyrus'un annesinin portresine son bir kez bakıyorum. Kapıyı tam zamanında iterek açıyorum ve Ciel'i Cyrus' birkaç metre üzerinde havada yakalıyorum, ciyaklaması duvarlarda yankılanıyor. Cyrus onu kolayca yakalıyor, Ciel'i kendine doğru çekerken dudaklarında bir sırıtma, burnunu Ciel'in boynuna sokmak için kullanırken hırıltılı sesler çıkarıyor, daha fazla ciyaklama ve kıkırdamaya neden oluyor.

Bu şimdiye kadar duyduğum en hoş ses.

Ben odanın derinliklerine doğru adım atarken. Ciel'in gözleri bana dikiliyor ve . "Anne!" diye bağıyor.

Cyrus onu kollarına alarak dönüyor ve Ciel'i kollarıma koşabilmesi için yere indiriyor. Odanın içinden kolayca geçerken göğsüm sıkışıyor, artık onunla ilgili son anılarımda olduğu gibi tökezlemiyor, kollarıma atlıyor.

Yüzünü boynuma sürterken vücudu sıcacık, beni görmekten duyduğu heyecan fiziksel. Ya da belki de beni ve babasını uzun zamandır ilk kez aynı odada gördüğü için. Ciel'i yavaşça indiriyorum ve parmağımı tutup beni odanın diğer ucuna çekerek kendi dilinde gevezelik ediyor ve üzerinde delikler olan bir tahtayı işaret ediyor. Daha önce gördüğüm hiçbir oyuncığa benzemiyor ama yine de Ciel işaret edip beni çekerken gülümsüyorum.

Ancak daha uzaklaşmadan Cyrus onu kaldırır. "Hayır,

Ciel. Annen ona dokunamaz," diyor nazikçe.

Cyrus'un gözleri bana kayıyor, Ciel başını göğsüne yaslayıp gözleri ağırlaşıırken ifadesi okunamıyor.

"Ciel sisini atmaya başladı. Bu, onu kontrol etmeyi öğrenmesine yardımcı olacak. Bana karşı neden bağışıklık kazandığını bilmiyorum ve bunun Ciel'i de kapsayıp kapsamadığını bilmiyorum. Riske atmamayı tercih ederim," diyor ve tahta levhayı alıp odanın diğer ucundaki raflardan birine taşıyor.

O bunu yaparken ben de onu inceliyorum. Ciel söz konusu olduğunda doğuştan yetenekli, onu benim asla anlayamayacağım şekilde anlıyor. Yine de onları birlikte izlemek

Joan'ın uyarısının daha da farkına varmamı sağlıyor. "Sis mi?" Açıklayacağını umarak soruyorum.

"Canavar formu," diyor Cyrus.

Elini nazikçe Ciel'in sırtına koyuyor ve yaklaşırken rahatlatıcı bir daire çizerek ovuyor. Bunu yaparken göğsünden alçak bir gümbürtü yayılıyor ve bunun hayvanların dili olduğunu anladığımda gözlerim açılıyor. İlk döndüğümüzde Cyrus Ciel'e öğretmişti ve bu ses onu yatıştırıp uyutuyor gibi görünüyor.

Ciel'in göz kapakları ağırlaşıyor ve beni şaşırtacak şekilde Cyrus yaklaşıp bana işaret ediyor.

Elimi nazikçe Ciel'in sırtına bastırıyorum ve Cyrus beşiğe doğru ilerleyip onu nazikçe yatırmadan önce başını öpüyorum. Yüzüme bakmak için ayağa kalkmadan önce yeterince derin bir uykuda olduğundan emin olmak için sırtını ovmaya devam ediyor.

"Umarım bugün onunla daha fazla vakit geçiremediğiniz için üzgün değilsinizdir. Az önce onu kontrol altına almayı başardık. Güvenli olmazdı," diyor Cyrus perdelerle doğru ilerlerken ve güneş ışığını engellemek için onları kapatırken.

"değil," diye mırıldandım.

Cyrus cevabıma kaşlarını kaldırarak bakıyor ve tişörtünü başının üzerine çekerek kaslı vücudunu ortaya çıkarıyor. Gözlerim, bize karşı uzun süredir devam eden nefretinin başlangıcı olan, insanlar sayesinde asla iyileşmeyen yara izleri üzerinde geziniyor. Zamanı geldiğinde kendi türünden olan gerçek düşmanı engelledi.

"Ben kaçırıldığımda neden peşimden geldin? Beni sürgüne göndermiştin, bana söylediğin son şey oğlumu başka birinin büyüteceğiydi. Neden beni geri getirmek için her şeyi yaptın?" diye sordum.

Cyrus derin bir nefes alıyor, gözleri odanın öbür ucunda beni buluyor. "Nedenini biliyorsun Anna," diyor.

Başımı sallıyorum.

"Hayır. Tanımıyorum. Senin bu versiyonunu tanıımıyorum. Anlamıyorum. Ne düşüneceğimi, nasıl davranacağımı ya da aramızda bundan sonra ne olacağını bilmiyorum," diyorum.

"O zamanlar beni tehdit etmeyi sevdiğin gibi, neden benim yerime başkasının geçmesine izin vermiyorsun?" Ondan dürüst bir cevap almayı umarak söylüyorum.

Cyrus beni izliyor, kızgınlığı ortaya çıktıkça maskesi düşüyor. "Çünkü başka kimseyi istemiyorum, Anna. Açık konuşmadım mı? Benim Öfkenin sebebi *onları bize tercih etmendi*. Neyin olduğunu *bile* bile bir insanı bana ve oğluna tercih ettin. Seni sürgün ettim çünkü

O zaman, krallığımı ve oğlumu bir insanı ilk sıraya koyan birinden korumak için bir kral olarak yapabileceğim tek şey buymuş gibi hissettim" diyor.

"Ben bir insanım-"

"Hayır, değilsin. Sen... değilsin. Onların arasında büyüdün, onlara benziyorsun, evet, ama ikisinin arasında bir şeysin, benim türümün daha önce hiç görmediği bir şey. Beni sana çağıran şey bu mu yoksa sadece sen misin bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki, sen elimden alındığında sana ne kadar ihtiyacım olduğu acı verici bir şekilde ortaya çıktı. Ve bu tür bir işkenceyi tekrar hissetmek istemiyorum."

Elias da benim varlığımla ilgili benzer bir şey söylemiş, benden bir melez olarak bahsetmişti. Ve şimdi Cyrus da bu teoriye katkıda bulundu, derin bir nefes alırken yüz ifadesi sıkıntılı bir hal aldı.

"Burada durup sana karşı hissettiklerim Elias devreye girmeden önce de varmış gibi davranmayacağım. O hiç ortaya çıkmasaydı ne olurdu bilmiyorum. Ama bana ihtiyacım olan netliği verdi. Beni ne kadar çocukça anlamaya zorladı. Ve bizden, Ciel'den habersiz olarak geri dönmen, seninle asla birlikte olmamamız gerektiğini anlamamı sağladı. Ve bundan nefret ettim."

Cyrus sonunda bana bakıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve elini, başparmağı alnımdaki yara izi boyunca ilerleyecek şekilde kaydırıyor. Konuşurken gözleri hareketi takip ediyor.

"Ben senin öldürmek için yaratıldığın şeyim. Ve sen de nefret etmek için büyüdüğüm her şeyin özüsün. Bunu hep biliyordum. Ama sensiz yaşadım, Anna. Çaresizliğini mührümde hissettim, hiçbir şey yapamadım. Hayatımdaki varlığının eksikliğini hissettim. Karanlıkta yaşadım, seni bulmak için çaresizlik içinde Elias'ın topraklarında dolaştım." Cyrus'un eli hafifçe yanağımda geziniyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

Gözleri keskinleşirken nefesim kesiliyor.

"İçimde ne uyandırdığını anlamıyorsun. Seni asla bırakamam Annalise," diye bitirir.

Cyrus'un dudakları dudaklarıma yaklaşıyor, varlığı yumuşak. Dili ağzıma girmeden önce alt dudağımda gezinirken kalbim göğsümde yoğun bir şekilde atıyor. Öpücüğü derinleştirirken dili benimkine karışıyor. Elleri belime sarılıp beni kendine çekerken göğsünden derin bir hırıltı yayılıyor.

Bu geceyi sadece Cyrus'un gerçek niyetini anlamak için kullanmak istemişim.

Ama görünüşe göre beni isteyen bir yanını uyandırmışım.

Bizi yatağa götürürken elbisemin üst kısmını çekip beni bakışlarına maruz bıraktığında yumuşak bir nefes veriyorum. Gözlerim odanın diğer ucundaki Ciel'in beşiğine kayıyor ve Cyrus kıkırdarak yüzümü tekrar kendisine çekiyor.

"Uyanmayacak," diye mırıldanıyor ve beni yatağa yatırırken dudaklarımı bir kez daha yakalıyor. Eli göğsümü avuçlamak için yukarı çıkarken Cyrus'un ağzına doğru inliyorum, başparmağı içimdeki ısıyı ateşlemek için meme ucumla oynuyor. Serbest elini elbisemin altından geçirmek için kullanıyor, amımı bulmak için iç çamaşırımı kolayca kenara çekiyor, parmakları klitorisimin üzerinde sorunsuzca kayıyor.

Beni bilerek ovaladığında ürperiyorum, uyarılmam yüzeye çıkarken iç duvarlarım hafifçe kasılıyor. Cyrus bir parmağını içime sokuyor, ağzı aynı anda meme ucumu buluyor ve zevk içime hücum ederken gözlerimi geri çevirmeye zorluyor.

Cyrus parmağını içime sokup çıkarıyor, beni serbest kalmanın sınırına iterken bir tane daha ekleme fırsatını kullanıyor. Parmaklarını çabucak çıkarıyor, üzerime çıkarken gözleri şehvetle doluyor, pantolonunu çözerek kendini bağlarından kurtarıyor. Hafifçe okşarken siki elinde kabarıyor, gözleri beni altına alıyor.

Gülümsüyor, elbisemin kumaşını yukarı itip bacaklarımın arasına yerleşirken şehvetli bakışları ihtiyaçtan daha da yanmama neden oluyor. Aletinin ucunun girişime baskı yaptığını hissediyorum ve dudaklarımdan duyulabilir bir çığlık atmaya zorlayarak itiyor.

"Agh!" Ciel'in odanın diğer ucunda olduğunu hatırlayınca hızla nefesimi tutarak haykırıyorum. Cyrus kıkırdıyor, dili kulağımı yalarken bana doğru eğilip fısıldıyor.

"O çok yorgun, Anna. Yakın zamanda uyanmayacak. Bugün onun için çok yorucu bir eğitim günüydü," diye mırıldanıyor çekilirken, sadece daha şiddetli bir güçle itmek için.

"Ama kendini tutmaya çalışmaya devam et, teninin arzuyla kızarmasına bayılıyorum" diye mırıldanıyor belimi kavrarken, hamleleri bir ritim buluyor. Aleti mutluluk verici bir hızla içime girip çıkıyor, her vuruş beni serbest kalmaya daha da yaklaştırıyor. Ve gözlerimiz buluştuğunda, teninden akan siyah dumanla bir nefes daha veriyorum.

Panik üzerime çökerken adrenalinim uyarılmışlığımla karışıyor, ama sis etimi yalarken kendimi sakın kalmaya zorluyorum, serin his içime zevk dalları gönderiyor. Cyrus tehlikeli bir ifadeyle beni izliyor, sanki ele geçirilmiş gibi, itişleri daha acil hale geliyor.

"Sen her zaman benim oldun. Bunu biliyorsun, değil mi? Beni bir daha asla terk edemezsin... Asla," diye inliyor üzerimde.

Orgazmım beni vururken iç duvarlarım çılgınca sarsılıyor, tam da Cyrus'un boğazımı kavradığı sırada. Gözlerimi açıyorum, bana bakarken kendini zar zor kontrol eden bir yaratığın gözlerine bakıyorum.

"Cevap ver bana," diye hırlıyor.

"Evet!" diye haykırıyorum. Cyrus beni serbest bırakıyor ve ben derin bir nefes alıyorum, Cyrus'un sikiinde zevk içinde kıvrılırken sessiz kaldığımdan emin oluyorum. Kendi salınımını bulana kadar içimde büyüdüğünü hissediyorum, tohumunun sıcaklığı içime fışkırıyor ve beni salınımdan aşağı inmenin kenarından geri getiriyor.

Kendimi ona doğru çekiyorum, bedenim efordan tükenmiş durumda ama Cyrus'un işi bitmiş değil. Dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatırken elbisemin kalıntılarını yırtıp lime lime yere atıyor, siki hâlâ sert, ittirerek döllerini içimden boşaltmaya zorluyor.

Beni bildiğı tek yolla sahipleniyor, beni kokusuyla kaplıyor ve her parçamı kendine alıyor. Tek umudum, planladığım şeyi fark bu duyguları hatırlaması ve bana acı .

Chapter Thirty

ANNALISE

P Canavar toplumu içinde güç, güçle kazanılan bir şeydir. Bu yüzden Cyrus, kararları ne olursa olsun geri adım atmadan hükmediyor. Ve bu yüzden Ciel, yarı canavar olmasına rağmen, Cyrus ona devrettiğinde bu toprakları yönetmekte hiçbir sorun yaşamayacak. Cyrus'un geçmişte benim yönetme kabiliyetimden şüphe etmesinin nedeni de bu. Sadece gücüm yok değil, istesem de kendimi, oğlumu ve hatta bu krallığı koruyamam. O zamanlar beni kraliçesi yapmak sadece benim değil, Ciel'in hayatını da attı, Elias'ın da kolayca yaptığı gibi kanıtlandı.

Ama bir canavarın saygısını kazanmanın yeni bir yolunu öğrendim. Canavarlar güçleriyle gösteriş yapan gururlu yaratıklardır. Canavar kültüründe, birine hayatını borçlu olmak, kelimelerin telafî edebileceğinden çok daha fazlasını ifade eder. Bu sadakat anlamına gelir ve bu da başlı başına bir güçtür. Özellikle o canavar size büyük saygı duyarsa, diğerleri de onu takip edecektir.

Emrim üzerine Calista, Elias'ın hayatına son vermek için saray dışına yapacağım yolculuk sırasında beni korumaları için en değerli gördüğü canavarlardan oluşan bir ekip kurdu. Calista'nın kendisi bana katılamaz, çünkü yeni doğum yaptı ve ona göre sadece bize engel olacak. Ancak Joan ile birlikte bu canavar grubu bana sadakat yemini etti. Ve bu noktada, isteyebileceğim tek şey bu.

Felix'le konuşurken kucığımda Ciel'le sarayın girişindeki pozisyonumdan sessizce Cyrus'u inceliyorum. Bu yolculuk için beklediği her şeyi bir kez daha gözden geçirirken gözleri kararlı. Aramızdaki değişimi kabullenmeye başladığım şu günlerde Cyrus benim için her zamankinden daha gizemli. Dün gece bana söylediği sözler aklımda çınlıyor.

Birbirimiz için olduğumuz her şeyi. Bu noktaya gelene kadarki yol yorucuydu ve dürüst olmak gerekirse, hala aklımı tam olarak toparlayamıyorum.

Beni sürgüne göndermesinden bu yana ayrı daha çok zaman geçirdik ve yine de geri döndüğümde, o farklı bir canavar. Beni o kadar çok sevdiğini iddia eden bir canavar ki, içindeki canavarı doyurmak için benimle ilgili her şeyi bir kenara bırakabilir. Yapmayı planladığım şeyi öğrendiğinde bunun beni nereye götüreceğini bilmiyorum. Ancak bu, kararım konusunda bana daha fazla güven veriyor. Ne kadar kızgın olursa olsun, beni bir daha asla göndermeyecek. Joan'ın dediği gibi. Bana ihtiyacı var, tam tersi değil. Ve Ciel'i kollarımda tutarken, göğsümdeki bu ağrıyan deliğin ilk olarak nereden geldiğini hatırlıyorum. Kararlılığımı besleyen ve sonuçlarını görmezden gelmemi sağlayan şey bu.

İntikamımı alacağım.

Hayatım boyunca, bana yapılan her yanıšta, hiçbir zaman intikamımı alamadım. Hepsi öyle ya da böyle geri tepti, özellikle de Cyrus bu intikamın alıcı tarafında olduğu için. Ama Elias'a karşı hissettiklerim, içimde Cyrus'a karşı duyduğum korkudan daha da derinleşti. Zihnimin her parçasını çürüttü, öyle ki görebildiğim tek şey, hayal edebildiğim tek şey onun ölümü. Ve Cyrus'un istediği gibi hızlı bir ölüm değil. Uzun, işkenceli bir ölüm. Beni akla gelebilecek her şekilde kullandığı için. Aklım başımda kalsın diye zihnimi kilitlediği yollarla bana işkence ettiği için. Vücudumu, birkaç saat daha dayanabilecek kadar sağlıklı bir hale getirmek için her gün Cyrus'a bağımlı olmamı gerektirecek bir noktaya ittiği için. Ve hepsinden önemlisi, beni hayattan mahrum bıraktığın için.

Cyrus'un o gece avluda bana söylediği sözler nefretimi daha da alevlendirdi. Asla olmayacak isimleri söylemek zorunda kalmak... çıldırtıcı. Ve Cyrus'un Elias'a ölümün tatlı boşluğunu yaşatacağını bilmek kabul edemeyeceğim bir şey. Ne kadar denesem de, yapamam.

Cyrus bana karşı yeni hislerinin farkına varmış olabilir ama beni hâlâ sadece zayıf bir insan olarak değil, aynı zamanda sahip olduğu bir şey olarak görüyor. Dün gece, huyu değişmiş olsa da, onsuz bir hayatın benim için bir zevk olmayacağını anladığımdan emin olurken bunu kendisi de söyledi.

Ama bana borçlu olunan şeyi almadan bu hapishaneye girmeyeceğim. Ben zekiyim. Çevik biriyim ve sadece Elias ve Cyrus'la eğitim almakla kalmadım, aynı zamanda hafıza kaybı sonrası durumumda Elias'ın etrafını sardığı benim gibi insanların - Cyrus'un çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi tam olarak insan olmayanların - eğitimine yardımcı oldum. Sadece boş kaplar, içermeye ve dışarı atmaya hazır

Bir canavarın gücü. O kadar tehditkâr bir güç ki Cyrus, Elias'la birlikte onları da ortadan kaldırmaya karar verdi. Bu role zorlanmalarını umursamadan, sadece var olduklarını ve bir tehdit oluşturduklarını düşünerek. Ve eski ben bu konuda bir şeyler yapmaya çalışacakken, yeni ben sadece Ciel'i korumak istiyor.

Cyrus yaklaşırken düşüncelerimden sıyrılıyorum, Ciel ona doğru uzanırken dudaklarında bir sırıtış var. Onu nazikçe kollarına çekiyor, ona bakarken gözlerinde hayranlık var. Cyrus bana hiç aile isteyen biri gibi gelmemişti. Ben hâlâ bir köleyken bile, Ciel'e gösterdiği ilgiyi gösterebilecek biri gibi görünmüyordu. Ama o zamandan beri çok değişti, kendi babasının gurur duyacağı bir baba oldu.

"Ben yokken annene bakacaksın, değil mi?" Cyrus diyor ki.

Ciel başını sallarken gözleri kocaman açılmış, babasıyla canavarların dilini konuşurken boğazından küçük bir gümbürtü yayılıyor. Cyrus gülümsüyor, başını sallarken hafifçe gülüyor ve Ciel'i derin bir sarılma için kendine çekiyor.

"Olabilirdiğince çabuk döneceğim," diyor usulca.

Cyrus'un gözleri benden Joan'a kayıyor ve Ciel'e elini uzatırken Joan bir adım öne çıkarak tüm dikkatini bana odaklıyor. Hafifçe eğilerek gözlerimi indiriyorum.

"Umarım başarılı olursunuz, Majesteleri-" Cyrus parmağını çenemin altına yerleştirip bakışlarımı onunkilerle buluşturunca bir nefes veriyorum. Elini çekmeden önce gözlerimi arıyor.

"Cyrus," dedi, beni düzelterek.

"Cyrus," diye tekrarlıyorum usulca. Adını söylememi dinlerken Cyrus'un gözlerinin hafifçe büyüdüğünü, içindeki canavarın bir anlığına da olsa kendini gösterdiğini fark ediyorum. Kendimi bu anın tadını çıkarırken buluyorum. Cyrus'un bana hayranlıkla baktığı, adını söylemek kadar basit bir şey yaptığımı duyunca rahatladığı bu an.

"Geri döneceğim. O zaman tüm bunları arkamızda bırakıp ilerleyebiliriz." diyor.

Ben cevap veremedim bana doğru eğiliyor, alçak bir ses tonuyla benimle konuşurken vücudunun sıcaklığı benimkiyle birleşiyor.

"Benden önce var olan fırıncının kızı hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum" diyor.

O uzaklaşp yüz hatlarımı incelerken cevap verecek kelime bulamıyorum. O ana kadar Cyrus'un benimle sadece açıklıkta konuştuğunu sanıyordum çünkü bu halimi geri istiyordu, gerçekten ilgisini çektiğim için değil.

Cyrus elini çeneme koyup beni kendine çekerken yaşadığım şoktan dolayı kıkırdıyor.

"Ona yaptıklarını ödeteceğim, Anna. Bir daha asla hayatlarımızı tehdit edemeyecek. O ve onunla aynı hizada olan herkes," diyor.

Elimi yavaşça onunkinin üzerine koyup gözlerine bakıyorum. Bir zamanlar bu gözlerden bu dünyadaki her şeyden daha çok korkardım. Ama şimdi onlara bakıyorum ve Elias'a bunu ödetmesi için onu teşvik ediyorum.

"O zaman beni de yanında götürecekmisin?" diye soruyorum. Cyrus'un kaşları beni incelerken derinleşiyor.

"Anna..." Ondan uzaklaşıyorum ve o da bana izin veriyor, bir zamanlar yanağımı okşayan eli şaşkınlıkla beni izlerken yanına düşüyor, bu yanımı anlamıyor. Ve ben nedenini biliyorum. Ben her zaman sinen ve pes eden biri oldum. Onu hiç böyle zorlamadım. Küçük isyanlarımın her biri kaçmamı, başkasının benim yerine bitirmesine izin vermemi içeriyordu. Ama bu sefer öyle olmadı. Bu, Cyrus'un bana arzuladığım şeyi vermesine izin vermek için son girişimimdi. Ve şimdi bunu kendi ellerimle yapmam gerektiğini biliyorum.

Cyrus'un bu yeni halini tam olarak anlamadığım gibi, o da benim bu yönümü tam olarak anlamıyor.

"O halde dönüşünü dört gözle bekliyorum, Cyrus. Kalbini tuttuğum kral hakkında bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diyorum usulca.

Cyrus bir an sessiz kalıyor ve yumuşak bir alay sesi çıkarıyor. Sonra bana yaklaşıyor, beni kendine çekiyor, dudakları dudaklarımı kaplıyor. Bu öpücükte sahiplenici bir tavır sergiliyor, niyetini belli ederken beni anında ele geçiriyor. Vücudum, eğitildiği gibi onun kollarında eriyor, beni sahiplenirken kalbim biraz daha hızlı atıyor. Çekildiğinde, titreyen bir karmaşa içindeyim ve dudaklarında bir gülümsemenin yolunu bulduğunu fark ediyor.

Merdivenlerden inip atına binerken başka bir şey söylemiyor. Onu izlemeye devam ediyorum, adamlarına seslenirken kalbim hafifçe çarpıyor. Atı onu avludan, kapılardan ve krallığın dışına çıkarırken hala arkasına bakmıyor.

Sarayın merdivenlerinde ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama Joan elini nazıkçe omzuma koyana kadar gerçekliğe geri çekilmedim.

"Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz Majesteleri? Eğer bir şeyler ters giderse, kendinizi ve yaşayan her canlıyı gereksiz yere tehlikeye atmış olursunuz" diyor.

Kendi kendime usulca gülüyorum ve Joan'la yüzleşmek için dönüyorum. Gözlerim göğsüne yaslanmış sakince yatan Ciel'e takılıyor. Kendi gözlerini taklit eden gözlerle bana bakıyor.

Babamın. O gece kollarımda Ciel'le koşarken Elias'ın bana söylediği sözler, oğlumu incelerken göğsümü daraltıyor.

"Oğlunu alacağım!"

"Beni öldürmeye çok yaklaşmıştın. İntikamına çok yakındın."

Ciel'e yumuşak bir gülümseme veriyorum ve onu Joan'ın kollarından çekip kucağıma alırken elimi hafifçe yanağında gezdiriyorum. Cyrus bir keresinde tek başıma varlığımın Ciel'in hayatını tehlikeye atacağı için endişelenmişti. Ve o anda bunun pek çok nedeninden sadece birini görmek zorunda kaldım.

"Bunu yapmam gerekiyor. Sadece kendim için değil, onun için de" diyorum ve dikkatimi Joan'a yöneltiyorum.

"Bir keresinde bana tarih kitaplarında yazılmasını istediğim kraliçe olmamı söylemiştin. Kiros'un annesi kadar güçlü bir kraliçe ya da benden sonra gelen herhangi bir canavar olarak bilinmeyeceğim. Ama oğlunu koruyan ve kaybının intikamını alan bir kraliçe olarak bilineceğim. Kendisine yapılan yanlışları düzeltmek için ne gerekiyorsa yapan bir kraliçe olarak bilineceğim. Tarih kitaplarının yazmaktan korktuğu kraliçe olacağım çünkü merhamet krala mahsustu. Bana değil."

Ben konuşurken Joan'ın gözleri açılıyor ve başını hafifçe eğiyor.

"Ve sizi her adımda takip edip sağ salim dönmenizi sağlayacağım Majesteleri," diyor nazikçe.

Gülümseyerek yanından geçip saraya doğru ilerliyorum.

"Yapacağını biliyorum."

Avluya girdiğimde Calista beni bekliyor. Cyrus o yokken saraydan ayrılmamı yasakladı ama neyse ki Calista misafir, çünkü malikaneleri yeni yandı ve Felix onu da terk etti. Yani onunla buluşmak için ayrılmam gerekmiyor. Avlunun her zamanki hizmetkârlarından boş olduğunu fark ediyorum, Calista'nın yeni hizmetkârları ben yaklaşırken oldukça korkutucu görünüyorlar.

Toplam üç kişiler, hepsini daha önce hiç görmedim. En uzun boylu olanın siyah saçları topuz yapılmış, yüz ifadesi değişmiyor. Yaklaştıkça ürkütücü olduğunu fark ediyorum. Diğer ikisi ikiz. Örgü halindeyken bile bellerine kadar inen aynı simsiyah saçları paylaşıyorlar. Sıcak tenleri güneş ışığında yansıyor ve bana kestaneyi hatırlatıyor.

Calista yaklaştığımda ayağa kalkıyor, selam verirken bana sıcak bir gülümseme veriyor ve aynı şeyi yapmadan önce oturmamı bekliyor. Üzerinde çay fincanları var.

kendimi içimde yükselen rahatsızlığı görmezden gelmeye zorlayarak yerime otururken masaya bakıyorum. Bu da Elias'la geçirdiğim zamanın bir başka yan etkisi. İşte bu yüzden bunu yapıyorum - bu yüzden yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin veremem. Calista fark ettiyse de bir şey söylemiyor. Beni dikkatle izliyor, konuşmak için zaman ayırırken düşünüyor.

"Sizin için bu kadar önemli bir şey için seçilmiş olmak benim için bir onurdur, Majesteleri," diyor. "Tek üzüntüm, intikamınızı almanızı sağlamak için sizinle gelemeyecek olmam. Ancak bu krallığın en umut verici canavarlarını size katılmaları için güvence altına aldım" diyor ve arkasında metanetle duran canavarları işaret ediyor.

Ayağa kalkıyor ve üçü arasında en ürkütücü olan canavarın arkasına geçiyor. Bana bakmadan önce elini nazikçe omuzlarına koyuyor.

"Bu Neve. Yıllarını benim yanımda savaşarak geçirdi. Avcı savaşlarında da savaştı. Önümüzdeki birkaç yıl içinde general olma yolunda ilerliyor. Ona hayatım pahasına güveniyorum ve sizin için büyük bir değer olacağını biliyorum Majesteleri. Bu savaşta üstünlük sağlamak için tam da ihtiyacınız olan şey o," diyor ve onları tanıtırken her ikisi de selam veren ikizlere doğru bir adım atmadan önce.

"Bunlar Audra ve Ausifah. Birkaç yıl önce akademiye katıldıklarından beri izleme listesindeydiler. Savaş konusunda yetenekliler ve birkaç yıl içinde kraliçenin muhafızları için çok umut verici adaylar. Aslına bakarsanız, sınıflarının en iyileriydiler, Ausifah kız kardeşini iki puanla geçti. Canavar ikizler nadirdir ama her ordu için çok güçlü bir eklentidir. Ve artık sizin de bir parçanız olacaklar," diyor.

Calista koltuğuna geri döner, bir fincan çaya uzanır ve dudaklarına götürür.

"Bu savaşçıları yakalanmadan önce bizzat ben eğittim. Ve şimdi onları size bir hediye olarak veriyorum, benim hayatıma karşılık onların hayatlarını. Yine de size olan borcumu ödemeye yaklaştığımı hayal bile edemiyorum," diyor bana bakarak.

Hayvanları hayranlık ve acıma karışımı bir duyguyla inceliyorum. Calista beni takip etmeleri için gelecek vaat eden kariyerleri olan canavarları seçti. Cyrus onların bu işe karıştığını öğrendiğinde, en iyi ihtimalle geleceklerini ellerinden alacak. En kötü ihtimalle de hayatlarını ellerinden alır.

"Bir sorun mu var?" Calista sorar.

Elbette, ruh halimdeki ve kalp atışlarımdaki değişimler de dahil olmak üzere benimle ilgili her şeyi okuyabiliyor. Tamamen dürüst olmaya karar vererek derin bir nefes alıyorum.

"Bana geleceği olan kadınlar getirdin. Onlardan bunu bir kenara atmalarını isteyemem-"

"Bizi yalnız bırakın," diyor Calista.

Canavarların hepsi avludan çıkmadan önce eğilir.

Calista'nın sakın ruh hali bana bakarken değişiyor, öfkesi belli oluyor.

"Kralın sana söylediği her şeyi hiçe saymaya hazır bir şekilde bana geldiğinde çok kararlıydın. Bunların hepsi yalan mıydı? Sahte bir kabadayılık mıydı?" diye sorar.

"Tabii ki hayır-"

"O zaman neden hakkında endişelenerek onları aşağılıyorsunuz? Onlar baştan aşağı savaşçıdır. Kraliçe tarafından böylesine tutkulu bir görevde yer almalarının istenmesi, hayatları boyunca başarabilecekleri her şeyden daha büyük bir onurdur" diyor.

Onun sözlerini düşünerek başka tarafa bakıyorum. Canavar kültürü beni her seferinde şaşırtmaya devam ediyor.

"Seni kırmak istememiştim," diyorum.

Calista derin bir nefes alır ve koltuğunda geriye yaslanır.

"Beni gücendirmediniz Majesteleri. Hayatlarını hafife aldığınız kişiler onlar. Eğer bunu yapacaksanız, gerçekten yapacaksanız, tereddüt etmeden içeri girmelisiniz." Dikkatini Joan'a çevirir. "Onun fedakârlığının da boşa gitmesine izin mi vereceksin? Elias'ın onu bıraktığı durum korkunçtu. Onun fedakârlığını da aşağılayacak mısın?"

"Bu kadar yeter," diyorum sertçe.

Calista hemen sessizleşir, yüz ifadesi Felix'in ifadesini taklit eder ve onun yaptığı işi izler. Sözleri, canavarların içinde yaşadığı dünyanın göstergesi. Ve fincanını masaya bırakırken tabuta son çiviye de çakıyor.

"Sana çay verdi mi? Çocuğunuzu böyle mi aldı?" diye soruyor.

Göz göze geldiğimizde aramızda sessizlik uzanıyor. Oturduğumda değişimimi fark etti. Masanın üzerindeki fincana uzandı ve onu inceledi.

"Fincan, gerçek niyetini gizleyecek şekilde özenle süslenmiş miydi? Boğazınızdan zorla mı geçirdi, yoksa farkında olmadan mı içtiniz?" diye soruyor.

Odaya nasıl hışımla girdiğini ve beni zorla boğazımdan aşağı indirirken, istemeyerek yutana kadar burnumu tuttuğunu hatırlarken titreyen bir nefes alıyorum. Calista'yla konuşarak beni rahatlatmaya çalışan Joan'ın sırtıma nazikçe dokunduğunu hissediyorum.

"Sanırım bu kadarı yeterli, Majesteleri-

" "Zorladı," diyorum bakışlarımı kaldırarak.

Calista gülümser. "Bu duyguyu hatırlayın, Majesteleri. İyiliğinizin doğanın dengesine ağır basmasına izin vermeyin. Size ve doğmamış çocuğunuza yaptıklarının bedelini ödemeli. Ölüm çok kolay. Kral hissettiğiniz acıyı asla anlayamaz... İhlali. Bu senin tek başına çıkacağın bir yolculuk," diyor.

"Bana bu şekilde yardım etmek konusunda neden bu kadar kararlısın?" diye sordum.

"Çünkü sana borçluyum. Ve çünkü insanların merhametine kalmanın, intikamımı alamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ona yaptıklarının bedelini ödetmek için sana ihtiyacın olan kadar canavar sağlayacağım." Calista ayağa kalkıyor ve elinde kadehle bana doğru yaklaşıyor. Kadehi bana uzatıyor ve ben ondan alırken parmaklarımın titremesini izliyor.

"Sana bu kargaşayı yaşattığı için ona bunu ödeteceksin, Anna. Ödeteceğini biliyorum. İşte ben böyle bir kraliçeye yardım etmekten mutluluk duyarım. Beklenenin dışında hareket eden bir kraliçe. Kralının bile önünde eğilmesini sağlayan bir kraliçe."

Chapter Thirty-One

ANNALISE

I Daha önce hiç zırh giymemiştim. Giymek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Babam avcılara katılmamı yasaklamıştı ve şimdi nedenini biliyorum. Ben onların en büyük silahıydım, en büyük umutları. Paul'un kan bağıyla babam olmadığını biliyorum. Ama beni avcılarının hükmü altında yaşayacağım hayattan kurtarmak için verdiği karar sonsuza dek aklımda kalacak. Bazen katlandığı onca şeyden sonra böyle özverili bir fedakarlık yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Ciel'le ilgili kararına ilham veren şey.

Yüzüme su sıçratıyorum, serinliğin tadını çıkarıyorum. Bir kısmı boynuma damlayarak serinlememe yardımcı oluyor. Sonunda dinlenecek bir yer bulduğumuzda orman kuş sesleri ve nehrin yavaş akışıyla doluyor.

"İyi misin?" Joan yanımda diz çöküyor ve fiziksel durumumu incelerken elini omzuma koyuyor.

Hemen başımı salladım ve diğerleriyle yüzleşmek için ayağa kalktım. Gitmek benim planım olsa da, eğer yardım edecekse takip etmemiz gereken Calista'nın fikriydi. Hizmetkârların beni sarayda görmelerini sağlamak ve Cyrus'a beni hissedemeyeceği kadar mesafe bırakmak için Cyrus ayrıldıktan sonra bir gün beklemek zorunda kaldık. şimdi mesele Cyrus'tan önce Elias'ın yerini tespit etmek. Tüm bunları yaparken iki ordu tarafından da fark edilmemek.

"Neve yakın mı?" diye soruyorum. Joan dikkatini ağaçlara çeviriyor, bir kez daha benim algılayamadığım şeyleri algılamak için yeteneklerini kullanıyor. Bu, hayvanların insanlardan üstün olmasının birçok nedeninden biri.

Joan bir süre sonra başını sallıyor ve ben de sinirli bir nefes alıyorum. Calista'nın benimle birlikte gönderdiği canavarlar, ben onları planlarıma dahil etmeden önce parlak gelecekleri olan güçlü canavarlardı; tıpkı Cyrus onu savaş alanından çekip her hareketimi izlemeye karar vermeden önce Joan'ın olduğu gibi. Etrafım eşsiz güçte ve Calista'ya göre kraliçeye hizmet etmenin getirdiği onur nedeniyle önlerine çıkan her türlü cezayı çekmeye hazır canavarlarla çevrili.

Canavar hiyerarşisinin başka bir yönünü ortaya çıkarıyor - gelecekte kendi avantajıma kullanabileceğim bir yön.

Neve saatler önce Elias'ın kampını keşfedilmeden bulması için önden gönderilmişti. Ve güneş hızla alçalmaya başladığında, beklentiyle huzursuzlandığımı hissediyorum. Eğer bir şekilde Cyrus tarafından fark edilmeyi başarırız, tüm bunlar boşa gitmiş olacak.

"Endişelenmeyin, Majesteleri. Neve mükemmel bir iz sürücüdür. Düşmanınızı ve ordusunu bulacak ve siz de intikamınızı alacaksınız," diyor Audra güven verici bir şekilde.

Onun rahatlığının tuhaflığına kendi kendime usulca gülüyorum. Sarayda geçirdiğim süre boyunca şeytani yaratıkların tacizlerine maruz kaldım. Joan'a kadar, benimle eşitmiş gibi konuşan biriyle hiç karşılaşmamıştım. Ve şimdi, o olmadan bu görevi yapamayacak olsam da, bu bana rahatlık sunuyor.

Joan adım atarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"İyi haber şu ki, kral ve düşmanlar kamp kurarken güvende olacağımız kadar uzakta. Neve sabaha kadar dönmezse, içimizden biri onu aramaya gidecek. Stres yapmayın, Majesteleri. Kral'ın planı en az birkaç gün sürecek. Çok daha büyük bir grupla seyahat ediyor ve krallığının içinde olduğu için daha dikkatli olmalı. Elias'ı ondan önce bulmak için bolca vaktiniz var," diyor.

Öğleden sonrayı kamp kurarak geçiriyoruz. Cyrus ve Elias'la gördüklerimden çok daha küçük, savaş çadırları ya da haritalar yok, sadece battaniyeler, silahlar ve yiyecek var.

Yakılmış olan küçük ateşe doğru ilerlerken zırhımı yavaşça devrilmiş kütüğün üzerine bırakıyorum, etrafını saran canavarların hepsi ben eğilmek için yaklaştığımda ayağa kalkıyor ve saygı işaretlerini kabul ediyorum. Yerime oturduğumda, her bir canavar rahatlamak ve kendi yerini almak için ben tamamen oturana kadar bekliyor. Canavarların Cyrus'a gösterdikleri davranışın aynısını şimdi bana da gösteriyorlar.

Yakaladığımız balıklar dış kenarda pişerken alevlere bakıyorum, köydeki geçmişimi düşünürken kokusu beni gülümsetiyor. Balık nadir bulunan bir şeydi.

Çünkü nehre gitmek tehlikeliydi. Babam ayda bir kez bir grubu balık tutmak için nehre götürürdü. Onsuz gitmek yasaktı. Ve Şimdi nedenini anlıyorum. Biri bir canavarla karŐılaŐırsa ya ölürdü ya da tıpkı benim yaptığım gibi yarattığı evimize geri götürürdü.

Ve Şimdi burada oturmuş, korktuğumuz yaratıklarla yemek yiyorum. O zamandan beri çok Şey değıŐti. Alevlerin önünde oturan canavarları sessizce inceliyorum, merakım beni ele geçiriyor. Onlar ayna ikizleri. Her birinin ağızının yanındaki üst köŐede bir güzellik işareti var, ancak biri soldayken diğeri sağıda, tıpkı bir aynaya bakar gibi.

"Benimle geldiğın için teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz. Bunu yaparken hayatlarınızı ve geleceklerinizi tehlikeye attığınızı biliyorum, bu yüzden teşekkür ederim" diyorum.

Bana Şaşkınlıkla bakarlarken sessizlik havayı dolduruyor, ama konuşan Ausifah oluyor, sesi kız kardeŐinin umutlu ses tonuna kıyasla daha düz.

"Tabii ki. Calista sana saygı duyuyor. Biz de sana saygı duyuyoruz. Kılıcınız olarak seçilmek gerçekten bir onurdur," diyor.

"Canavar olmasam bile mi?" diye sordum.

Şimdi alay eden Audra'dır. "Tüm saygımla Majesteleri, Calista'nın hayatını 'bir canavar olmamanıza rağmen' kurtaran sizdiniz," diyor. "Calista ve Neve yan yana savaŐtıklarında biz çok gentik. Calista kaçırıldığında Neve perişan haldeydi ve hepimiz bunun onun sonu olduğunu düŐündük. Onu bir daha asla göremeyecektik. Ama geri döndü ve hepsi sizin sayenizde oldu Majesteleri. Ne general, ne eski kral, ne de kral... siz," diyor nazik bir gülümsemeyle.

"Kral seni seçti ve nedenini Calista aracılığıyla gördük. Sorgulamak bize düşmez, sadece nedeni ne olursa olsun bu krallığın geleceğini korumakla yükümlüyüz," diye bitiriyor Ausifah kız kardeŐi için.

Onlar konuşurken gözlerim açılıyor ama ben cevap veremedem Joan ayağı kalkıyor, gözleri arkamızdaki çalılıklara odaklanmış. Saniyeler sonra Neve dudaklarında bir sırıtışla dışarı çıkıyor.

"Onu buldum," diyor.

Kalbim göğsüme fırlıyor ve ben de y kseliyorum, heyecanım artıyor.

"Elias mı kral mı?" Kendimi fazla heyecanlandırmadan önce netleŐtiğinden emin olarak soruyorum.

"Elias. Ama Majesteleri, ortaya çıkardığım tek kişi o değil."

Hafızam geri geldiği andan itibaren, bundan daha fazlasını istemedim. O gece Cyrus'un kollarında saatler geçirdim, her şeyin bir yalan olması için yalvardım ve o andan itibaren bu anı arzuladım. Yaşamak anlamına gelen riski ayırt edebilecek kadar büyüdüğümünden beri hayatım karmaşıktı. Bu süre zarfında hiçbir zaman net bir vizyonum olmadı. Cyrus'un arzuları üzerime çöktükten sonra bile, her zaman hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptım. Elias'a kadar bu boyun eğmek anlamına geliyordu.

Artık neler yapabileceğimi biliyorum. Hayatta kalmak için ne kadar ileri gittiğimi biliyorum. Çünkü hayatım boyunca yaptığım tek şey buydu. Ama şimdi kendi ayakkabılarımı giyerek gelişmemin zamanı geldi. Artık Cyrus'un bana emir vermesine izin vermeyeceğim. Ve doğmuş ve doğmamış çocuklarımın hayatını tehdit eden canavarın yaşamasına izin vermeyeceğim.

Nasıl bir kraliçe olmak istediğimi düşünürken Calista'nın birkaç gün önce bana söylediği sözler zihnimde çınlıyor. Cyrus'un sevgisinden kaçamam ve oğlumu başka bir canavarın büyütmesine izin vermeyeceğim. Calista ve Joan gibi canavarların hayran olduğu bir kraliçe olacağım. Her zaman olduğum kişi olarak onların hayranlığını kazanabilirsem, bir krallığı neden kazanamayacağımı anlamıyorum.

Ormanın zeminindeki pozisyonumdan dikkatimi ağacın üst dallarına kaydırıyorum. Neve, yaprakların arasına saklanmak için kalın gövdeye zahmetsizce tırmanan bir yırtıcı gibi dünyayı manevra ederken canavar kelimesine gerçek anlamını veriyor.

Neve keşif gezisi sırasında sadece Elias'ın kampını değil, aynı zamanda Elias'ın Kiros'un krallığındaki varlığını araştırıyor gibi görünen yabancıları da keşfeder. Ancak henüz Elias'a ulaşamamışlardır ve Joan'ın da dediği gibi Cyrus da ulaşamamıştır.

Joan bulduklarını aktarmak için sık yaprakların arasından çıkarken Neve hâlâ dallardaki pozisyonundan kampı izliyor.

"Elias sınırda devriye gezmek için canavarları kullanıyor. Melezler tek bir yerde gözetim altında tutuluyor. Elias planlarını yaparken onların serbestçe dolaşacağına güvenmiyor," diyor Joan.

Elias'ın melezler hakkında ne hissettiğini düşünürken bir alay salıyorum. Ona göre onlar lık. Onun yaşam tarzına yönelik tehditler. Onlar, şehvetiyle beni nihayet bir tehdit olarak gördüğünde benim olduğum gibi kolayca kullanılıp atılacak silahlardır. Ve zaten kırılmış olan bir gruba korku saldı.

Koreş'in savaşı nedeniyle onlara verdiği cezadan kurtuldular. Ne Kyros'un ne de İlyas'ın hükümdarlığında yerleri vardır.

Onları ordusuna katması çok zekiceydi. Ve sonuçta buna karar vermesi benim hatamdı, çünkü beni dünyanın bu kısmına götürmesini sağlamak için yaptığım manipölasyonun önemli bir parçasıydı.

Eğer benim ve canavarlara karşı savaşın son günlerindeki avcı nesli gibi bilinçli olarak yetiştirildilerse, Elias'ın gücüyle dolu ıvır zıvırlara Cyrus ve ordusuna karşı koyabilecek kadar dayanabilirler.

Tüm bu durum, parçası olmak istemediğim bir karmaşa - babam da parçası olmamı istemezdi. Ama ben tekrar tekrar bu karmaşanın ortasına sürüklendim ve bir kez daha oğlumun iyiliği için görmezden gelmek zorunda kaldım.

"Elias'ın nerede olduğunu biliyor muyuz?" Ben soruyorum.

"Görünüşe göre çadırı kampın merkezinde. Gece karanlığında hareket etmemiz gerekebilir," diyor Joan.

Neve yukarıdan aramıza girince gerildim. "O bekleyemeyiz. Şimdi olmalı. Eğer hedefleri onun kampıysa yabancılar şimdiye kadar benim ya da Elias'ın kokusunu almışlardır," diyor Neve.

Neve'in bu yolculuğun bir parçası olması bir lütuf. Neden general olmak için sıraya girdiğini anlıyorum. Felix'in bile hayran olduğu bir canavar olan Calista'nın yanında savaşmakla kalmadı, aynı zamanda hepimizden kilometrelerce ileriye görebilen olağanüstü bir iz sürücü. İnsandan çok canavar gibi, bu da bana Cyrus'un hangi yönlerini henüz göremediğimi merak ettiriyor çünkü kendini tutuyor.

"Emin olmanın bir yolu yok mu?" Planın tamamı dengede dururken soruyorum.

Neve başını sallar. "Ne kadar yaklaşırlarsa o kadar azalır Majesteleri. Ayrıca Elias'ın müttefiki olabileceklerini de hesaba katmadınız," diyor.

Bu ihtimal karşısında göğsüm sıkışıyor. Elias'ın kampına sızmak zaten zor olacaktı. Ama şimdi, yolda yabancılar var.

"Bu mümkün olamaz," diye mırıldandım.

Cyrus Elias'a yardım edebilecek herkesi öldürdü. Bu yüzden canımı zor kurtararak kaçtığım gece beni öldürmeye çalıştı. Dimitri'nin beni o pazarda bulması tamamen şanstı. Ama bu yabancıların Elias için bir tehdit mi yoksa müttefik mi olduğunu görmek için zamanımız yok. Ve Cyrus'un ordusu her saniye yaklaşırken, her taraftan kapana kısılmış durumdayız. Neve haklı. Bekleyemeyiz.

"O zaman şimdi gidiyoruz," diyorum.

"Oraya yabancılardan önce varabilir miyiz?" Neve'e sordum.

Başını sallıyor. "Hızları acil değil, bu da beni endişelendiriyor. Ama şimdi gitmeliyiz," diyor.

Ben hareket edemeden Joan elini omzuma koydu.

"Anna, gün ortasında kampına girmeye hazır değildik. Bu tehlikeli olacak" diyor.

Beni izlerken yüz ifadesi endişe dolu ve gitmemi engellemeye çalıştığını biliyorum. Kızgınlığının ortaya çıkmasına izin vererek ondan uzaklaşıyorum.

"Siz hayatlarınızı riske atarken ben kenarda durmayacağım," diyorum.

Joan rahatsız görünüyor ama konuşurken kararlılığını koruyor. "Gizli görevlerde çalışma deneyimimiz var. Birbirimizle nasıl çalışacağımızı biliyoruz. Ve Calista buradaki herkesi sizi korumakla görevlendirdi. Elias'ı yakalamaktan daha fazlası için endişeleniyorsak bunu yapamayız," diyor.

"Calista her birinizi bana yardımcı olacağınızı düşündüğü için seçti," diyorum.

Ama Neve benimle Joan arasına giriyor, gözleri kararlı bir şekilde beni izliyor.

Neve kararlı bir şekilde, "Sizi korumamız için de bizi seçti Majesteleri," diyor.

Dikkatimi etrafımı saran hayvanlara çevirerek düşüncelerimin bilinmesine izin veriyorum.

"Hepinizin beni korunması gereken bir şey olarak gördüğünü biliyorum ama ben savaşılamayacak kadar zayıf ve çaresiz değilim. Ben kralın mührünü taşıyorum. Vücudum bu tür bir güce dayanmak için yaratıldı. Kralla birlikte tam da bu anı eğitim aldım. Hepinizi beni vazgeçirmeniz için yanımda getirmedim, sadece mührünü kullanma vakti gelene kadar beni korumanız ve bana yardım etmeniz getirdim. Çünkü bunu yaptığımda saraydan ayrıldığımı anlayacak. Ve onu kullanmak için sadece sınırlı bir zamanım olacak," diyorum. Elias sayesinde çok uzun süre kullanıldığında vücuduma ne yaptığını düşünürken.

Acı çekmesi için bir sebep daha.

"Bu yüzden bu kısmı bizim halletmemize izin vermelisin. Gücünüzü saklayın. Sahip olacağınız sınırlı zamanı saklayın. Hepsini intikamını almak için kullan," diyor Joan.

"Neye karar verirsiniz verin, ben her zaman yanınızda olacağım." Joan konuşurken diz çöküyor ve Neve, Ausifa ve Audra da onu takip . Kendimle savaşıyor sinirli bir nefes alıyorum. Bundan nefret ediyorum. Tekrar kenara itilmek istemiyorum, özellikle de bu benim fikrim olduğu için. Ama Joan haklı. Ve

Artık endişelenmemiz gereken daha fazla şey olduğu için başarılı olmamız için pencere daha da daraldı.

Elimi nazikçe Joan'ın koluna koyup onu yukarı çekiyorum.

"Tamam," diyorum. "Gidip onu alalım."

Chapter Thirty-Two

ANNALISE

I Hayatınız ne kadar kaotik olduğu için fark etmediğiniz şeyler ilginçtir. Ama Elias'ın kampının en uzak köşesinde oturup Joan ve ikizlerin onu bana getirmesini beklerken, açan çiçekleri fark ediyorum. Bana Ciel'i hatırlatıyorlar. Çiçekleri hep sevmiştir. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum. ona huzur getiren şey.

Hayatında bu kadar genç yaşta yaşadığı her şeyden nefret ediyorum. Döndüğümdeki davranışlarım bile onu etkiledi. Joan onun hakkında söylediğim şeylerden pişmanlık duymam konusunda haklıydı. Ondan asla nefret edemezdin. Onu tutmaya karar verdiğim an, bu bir soru değildi. Onun Cyrus'la hiçbir ilgisi yoktu. Onu sevmek ve kendi çocuğum gibi yetiştirmek benim hakkımdı. Ve buna bir son verdiğimde -kalbimi kemiren ve başka bir şeye odaklanmamı imkânsız kılan bu derin nefretten kurtulduğumda- her anımı bunu yapabilecek bir anne ve kraliçe olarak geçirmeyi planlıyorum.

"Daha ne kadar sürecek?" Mırıldanıyorum.

Neve yanımda duruyor, eli belinde, silahının üzerinde nöbet tutuyor.

"Büyük olasılıkla uzun zaman alacaktır, Majesteleri. Sabırlı olun. Herkesin uyanık ve tetikte olduğu bir zamanda hareket ediyoruz ve gecenin karanlığı hareketimizi gizlememize yardımcı olmayacak. Elias'ın bir Kral olduğunu unutmayın. Bizim türümüzden farklı olsa da o güçlü bir canavar" diyor.

Neve'in haklı olduğunu biliyorum. Onunla neredeyse teke tek dövüşürken ölüyordum. Eğer şelale ve ona eşlik eden aşağıdaki akıntılar olmasaydı, o gece beni kesinlikle öldürecekti. Onu tek başıma yenemeyeceğimi biliyorum. Ama ben

Calista'nın yapamayacaklarını düşünseydi bu canavarları benimle göndermeyeceğini de biliyorum.

Neve aniden geriliyor ve dikkatini bize yöneltiyor.

"Burada kal," diye fısıldıyor keskin tırnakları ağaca tırmanırken. Sık yaprakların arasında kaybolana kadar şaşkınlıkla onu izliyorum ve artık onu göremiyorum. Bazen, avcıların hâlâ bizim yeteneklerimizin ötesinde şeyler duyabilen ve hissedebilen yaratıklara karşı nasıl savaşmayı umduklarını merak ediyorum. Mührü kullanırken bile, kilometrelerce ötede bir şey olup olmadığını duymak bir yana, görmeyi bile hayal edemiyorum.

Sessizlik bir kez daha havayı dolduruyor, sadece doğaya karışan sesler biraz olsun rahatlatıyor. Neve'in biraz zaman alacağını söylediğini biliyorum ama saniyeler geçtikçe kendimi daha da endişeli hissediyorum. Ya ikizler ve Joan yeterince güçlü değillerse?

Beni ilk yakaladığında Joan'ın Elias'a karşı verdiği mücadeleyi düşünüyorum. Ona karşı sadece sınırlı bir süre dayanabildi. Yardımla bunu başarabilecek mi?

Neve aniden önüme düştüğünde geriliyorum ve ortaya çıkışının aniliğinden dolayı çılgılığımı bastırıyorum.

"Elias'ın kampı saldırı altında," diyor ve beni atlara doğru çekiyor.

Kalbim göğsüme fırlıyor ve elimi onunkinden çekmeye çalışıyorum ama o çok güçlü.

"Seni buradan çıkarmalıyız," diyor.

"Ne? Cyrus mu?" Kendimi atımın üzerine kaldırarak soruyorum.

Neve bana bakıyor, ifadesi soğukkanlı. "Onlar, yabancılar. Onları nasıl fark etmediğimi bilmiyorum. Bu farklı bir parti," diyor.

Atımın dizginlerini çekerken yaşadığım paniği gizleyemiyorum. "Ama Joan ve ikizler-"

"Hayır, benim işim *sizi* korumak. Onlar kendi başlarının çaresine bakabilir," diyor Neve ve kendi atına doğru ilerliyor.

Sözlerini duymazdan gelerek bakışlarımı kısıyorum. "Hyah!"

Atım Elias'ın kampına doğru sarsılarak ilerliyor. Neve'nin arkamdan bağırdığını duyuyorum ama savaşa doğru hızlanırken onu görmezden geliyorum. Joan'ı Elias'la ve bu yeni düşman her kimse onunla yüzleşmesi için bırakmayacağım. Benim için yaptığı onca şeyden sonra ona arkadaşım demek hakaret olur. Bana karşı dürüst olan tek kişi oydu, hafızamı kaybettiğimde benim iyiliğim için Cyrus'a karşı gelmeye hazırды.

Onu yalnız bırakmayacağım.

Bunun doğru bir karar olup olmadığını bilmiyorum, ancak beklemediğimiz bir durumla karşı karşıya kaldığımız için bu kararın arkasında duracağım.

Elias'ın kampına ulaşmam uzun sürmedi. Kampı gören tepeye çıktığımda, havayı kaplayan tozla karışmış kanlı savaşı görebiliyorum. Bakışlarımı daraltarak düşmanları daha iyi görmeye çalışıyorum ama onları seçemiyorum. Hareket çok hızlı ve garip bir nedenden dolayı çok fazla değillermiş gibi görünüyor. Ama Elias'ın ordusuna saldırıyorlar, bu da şimdilik iyi bir şey.

"Majesteleri! Oradan uzaklaşın!" Neve'nin atıyla yaklaştığını duyuyorum ama tanıdık bir canavar dikkatimi çektiği için dikkatim kampta kalıyor.

"Bu o," diye mırıldanıyorum kendi kendime, tam Elias at sırtında kampın kenarından içeri girerken. Joan'ın ikizlerle birlikte atının üzerinde arkasından geldiğini fark ettiğimde kalbim göğsümde heyecanla çarpıyor.

"Kaçıyor!" Atımı kan gölünden uzaklaştırarak söylüyorum. Neve'e doğru koşuyorum, gözlerinde öfkeyle beni izliyor.

"Onu takip edebilir misin? Onları durdurmamız gerek," diyorum.

Bana onaylamaz bir şekilde bakıyor, belli ki beni bu olaylardan mümkün olduğunca uzak tutmak istiyor. Ama atını yanımdan geçirdi.

"Elbette . Ama emirlerime uymazsan yapmam. Biz onu yakalayana kadar geride kalacaksın," diyor.

Ona ters ters bakıyorum, öfkesine karşılık veriyorum. Ama o olmadan onlara yetişemeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden isteksizce kabul ediyorum.

"Tamam," diyorum.

Elias'ın bir korkak olduğunu hep biliyordum. Beni gizlice takip etti, sadece sorun çıkarmak için Cyrus'un krallığına gizlice girdi ve aramızı açtığında, Cyrus etrafta yokken beni yakaladı. Cyrus'la tek başına yüzleşecek kadar cesur değildi. Hayatımla kumar oynadı ve ne kadar güçlü olduğumu fark ettiğinde, kaderi test etmek için beni bir pencereden aşağı attı. Ve sonunda, savaşında benim gibi insanları kullanmayı planladı.

Eğer kendini kaybedip beni öldürmeye kalkışmasaydı, beni Cyrus'la savaşmak için kullanacaktı. Çünkü Cyrus'un hayatına kendisinin son verme şansı olmadığını biliyordu. Ve Cyrus'un da benimkini sona erdirmekte zorlanacağını biliyordu.

Şimdi, onu , öfkemin taşıdığını hissediyorum. Kaybedeceğini anladığında yabancılar karşı savaşımadan kendi savaş kampından kaçtı. Adamlarını ve benim gibi savaşa zorladığı melezleri ölüme terk etti.

Ve şimdi, onu avlamak isteyen küçük canavar grubundan kaçmaya devam ediyor.

Aniden insanlık dışı bir çığlık duyduğumda geriliyorum ve Joan ile ikizlerin yanına geldiğimizde bunun Neve olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Çağırıyor fark ettiklerinde arkalarına bakmıyorlar ve kullanmayı bildikleri bir düzene geçiyorlar. İkizlerin atlarının kenara doğru sürüklenişini hayranlıkla izliyorum. Atlarının sırtına kolayca çıkıyorlar, siyah duman kollarını ve bacaklarını kaplıyor ve kendilerini yukarıdaki ağaçlara doğru fırlatıyorlar, bizden daha hızlı hareket ediyorlar.

Neve ve Joan atlarına yaklaşıyor, yan yana. Senkronize bir şekilde hareket edip aynı anda kılıçlarına uzandıkça hayranlığım artıyor. Ama Elias en az elli adım önümüzde.

Dikkatimi yukarıya veriyorum ve ikizlerin yukarıdan hızla ona yaklaştıklarından emin oluyorum.

Önce Joan bıçağını fırlatıyor, Neve de saniyeler sonra kendi bıçağını fırlatıyor, metalin gürültülü ışıltısı etrafımızdaki havayı deliyor. Joan'ın kılıcı Elias'a doğru yaklaşıyor, Elias tam zamanında dönerek kılıcı savuşturuyor. Ama Neve'inkini görmüyor. Joan'inkini savuşturduğu anda Neve'inki hedefini buluyor ve tam kürek kemiğine isabet ederek onu atından düşürüyor.

İkizler yukarıdan inip onu atından düşerken yakaladıklarında Elias'ın yönünü bulmasına fırsat kalmıyor; yere düşmeden önce pençeleri kollarındaki eti parçalıyor.

"Evet!" Aramızdaki mesafeyi hızla kapatırken Joan'la birlikte çığlık atıyorum.

Yaklaşıyor mührü çağırıyorum, Joan bana bu yolculuk için özel olarak paketlediğimiz bıçağı uzatırken etimin neredeyse yandığını hissediyorum. Avcıların savaş sırasında kullandıkları silahlardan biri.

Elias'ın öfkeli ifadesi üzerime düşüyor, bıçağımı kaldırmış ona doğru geldiğimi görünce şok oluyor ve bıçağı göğsüne saplıyorum, iyi bir önlem için büküyorum. Bıçağın etkisiyle gerçek, dayanılmaz bir acı dalgalanırken gözleri açılıyor ve bir inilti duyuyor.

Kıkırdıyor ve bana her zamanki zalim bakışıyla bakıyor. Ama Ausifah onun kolunu ezerken rahatsızlığın ürpertisiyle savaşıyorum. Audra bu anı kullanarak adamın böğrüne bir hançer saplar ve onu döndürür. Bu aynı zamanda bir hançer.

Avcılar tarafından yaratılan ve canavarların normalden daha hızlı iyileşmesini engelleyen bir şey ve Elias'ın panik içinde gülümsese bile bunun etkilerini hissettiğini biliyorum.

"Seni bu kadar çabuk ve tek parça halinde görmeyi beklemiyordum," diye kıkırdıyor.

Kendimi onun olduğu yere doğru indirirken cevap vermiyorum, tüm kargaşam yüzeye çıkıyor. Beni incelerken gülümsemesi genişliyor, gözlerimin ardında gördüğü travmadan memnun - kendisinin neden olduğu travma.

"Senden ve Cyrus'tan alabileceğim her şeyi aldım. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama ölümden korkmuyorum. Yüzünde gördüğüm umutsuzluk, bu hayattan çıkarken beni rahatlatacak - bu hayat, her parçamı onun bir parçası olarak hatırlayarak yaşamak zorunda kalacağın bir hayat olacak," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Kendime engel olamıyorum. Gülüyorum. Küçük bir kıkırdama olarak başlıyor, o kadar gülüyorum ki mideme kramplar giriyor ve gözlerim yaşıyor. Ve kendimi sakinleştirdiğimde, gözyaşları kalıyor. Gülümsemem de öyle.

Elias'ın kendini beğenmiş sırtışı beni inceleyip ne olduğumu anladığında yavaşça kayboluyor. Hayatıma devam edebilmek için onu öldürmeye gelmedim. Hayır, dönüştüğüm şeyden, onun yarattığı şeyden kurtulmak diye bir şey yok. Sadece onunla yaşamak var. Bu versiyonum sadece onun sayesinde var. Mutluluğu üzüntüden, rahatlamayı korkudan ayıramayan bu parçam, sadece bu anıları susturmak için ne yapmam gerektiğini biliyor. Sadece şu anda arzuladığım şeyi.

Bıçağı Elias'ın göğsünden çıkarıp ucunu boğazına bastırıyorum. Elias korkusunu gizlemeye çalışırken birden Cyrus'u biraz olsun anlıyorum. Meydan okuyor, sanki korkması gereken bir şey değilmişim gibi bana bakıyor. Ve ben bunu düzeltmek için sabırsızlanıyorum.

"Her şeyi yanlış *anladınız, Majesteleri*. Bunca yolu sizi öldürmek için gelmedim. Yakın zamanda da değil."

Chapter Thirty-Three

CYRUS

H Tarih tekerrür ediyor. İzin verdiğim küçük merhamet beni kıcımdan ısırmak için geri geldi. Bir kez daha canavar gücü kullanılarak yetiştirilmiş avcılarla karşı karşıyayım. Annalise gibi yaratıklar. Annalise'in aksine, onlar üzerinde kontrolüm yok.

Şansım varken hepsini yok etmeliydim. Ama yapmadım. Onlara krallığımda köle olarak yer verdim. Ve kaderleri ölüm olması gerekirken merhametimin karşılığını böyle ödüyorlar. Krallığıma sızan, kraliçemi çalan ve çocuğumu rahminden koparan düşmanımla müttefik olarak ödüyorlar.

Bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor. Anna'nın haklı olduğunu biliyorum. Ölümden daha kötü bir kaderi hak ediyor. Ama artık tüm bunlar başlamadan önceki toy canavar değilim. O zamandan beri yaşanan her sorunun sebebi o canavar. Artık kral benim ve kişisel intikamımdan daha fazla düşünmem gereken şeyler var.

Krallığının geleceği, halkım ve ailem benim elimde. Ve ona acımızı hissettirmek uğruna Elias'ı hayatta bırakmak alamayacağım bir risk. O çok büyük bir tehdit. Krallığıma sadece bir kez değil, iki kez sızdı ve bu sefer kendi ordusuna ek olarak koca bir orduyu da toplamayı başardı. Yaşamasına izin veremem. Hiçbiri yaşayamaz.

Ama bu sözleri düşünürken bile Anna'nın yüzü zihnimde belirliyor, kararımdan dolayı kalbi kırılmış ve hayal kırıklığına uğramış.

Beni etkilemesine izin veremem. Merhamete dayalı olarak verdiğim her karar beni olumsuz etkilemek üzere geri döndü. Babamın yaptığı gibi yönetmeye çalıştım,

ve bu bana pahalıya mal oldu. Merhametli ve sabırlı olmaya çalıştım ve bu bana bir kez daha pahalıya mal oldu. Annalise'e merhamet göstermek bile bana pahalıya mal oldu. Artık babam gibi yaşamaya çalışamam. Bunu yapamam. O farklı bir zamanı yönetmek için doğmuş bir canavardı. Benim yönetimim onunki gibi olmayacak, tıpkı Anna'nınkinin anneminki gibi olmayacağı gibi. Son zamanlarda bu kadar çok düşman ortaya çıkmışken, halkım için parlak bir gelecek sağlamanın tek yolu zalimlik.

"Majesteleri, gözcüler geri döndü." Felix haberlerle birlikte savaş çadırına girerken gözlerimi haritaya odaklıyorum.

Elias arkasında izini sürmekten zevk aldığım bir iz bıraktı. Elias, krallığına yaptıklarımın intikamını almak istiyor. Evimi kendi evi yapma planı onun için bile hırslı. Ancak krallığımın sınırlarına yerleşti, her bir eyaleti ele geçirmek için görevlendirdiği adamlarının dikkatimi dağıtacağını ve dış mahallelerdeki yerini keşfetmemi engelleyeceğini umuyor.

"Onları içeri gönderin," diyorum haritayı onun türünün rapor edildiği ve çıkarıldığı başka bir ilde işaretlerken.

Son birkaç haftadır Elias'ın ordusu olan tehdidi sessizce ortadan kaldırıyoruz. Annalise gibi insanları ordusuna katarken bir hata yaptım. Krallığımın hiyerarşisinin nasıl işlediğinin farkında değil. Ve bu gibi insanlar ormanlarda kısa süreliğine görülseler bile belirli eyaletlerde bulunmamalı. Elias'ın yerini tespit ettiğime göre, gün batımında onu ve geriye kalan her şeyi yok edeceğim.

Gözcüler çadırına girip raporlarını vermeye hazırlanırken başımı kaldırıyorum ve mührümün aktive olduğunu hissettiğimde derim karıncalanıyor. Emrettiği güç miktarından dolayı keskin bir nefes alıyorum, şaşkınlık üzerime çöküyor.

"Majesteleri?" Felix dikkatimi çekiyor, bakışlarımdaki paniği hissedince yüz ifadesi değişiyor.

"Ne..." Bir gözcü çadırına girdiğinde, yüzündeki panik ifadesiyle sözümü kesiyorum. "Bir olay oldu, Majesteleri! Yabancılar saldırı Elias'ın kampı!" diye bağırır.

Haritalarımın arkasından çıkıyorum.

"Yabancılar mı?" Şaşkınlığım artarken soruyorum.

Yabancıların krallığıma neden sadece Elias'a saldırmak için geldiklerini anlamaya çalışırken aklım hemen her olasılığa kayıyor. Ve Annalise neden benim mührümü kullandı?

"Peki saraydan hiç haber yok mu?" Katılan herkese bakarak soruyorum. Ama herkes başını sallıyor.

"Atımı hazırlayın. Bu yabancıları kendi gözlerimizle göreceğiz," diyorum.

Ormanın içinden Elias'ın bilinen son yerine doğru hızla ilerlerken ne hissedeceğimi bilemiyorum. Yabancılar hiçbir zaman endişelenmem gereken bir şey olmadı. Krallığım, krallığının sınırı için doğal bir bariyer olan dağlara doğru uzanıyor. Canavarların gidip geldiğini biliyorum ama hiçbiri düşmanca davranmadı.

Hiçbiri mantıklı değil. Neden bir grup yabancı canavar Elias'a saldırırsın ki? Elleri ne geçecek? Onu benimle karıştırıp bir savaş başlatmaya çalışıyor olabilirler mi?

Bu olamaz. Gözcüm sınırlı sayıda kişinin saldırdığını söyledi. Her kimlerse, bütün bir orduya saldıracak kadar güçlü olmalı. Yoğun kan kokusu bana saldırırken gerildim. Elias'ın kampından hâlâ birkaç mil ve yine de kan canavarların ve melezlerin karışımı... ve başka bir şeyin.

Bizi bekleyen şey bir katliam.

Tanıdık bir koku üzerime doğru sürüklenirken irkiliyorum ve atımı yavaşlatıyorum. Felix de yanımda hızını ayarlıyor ve duraklıyor. O da kokuyu alıyor.

Annalise'in kokusu.

Kokusunu takip etmek için ana yoldan uzaklaşmadan önce şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Benimle gel," diyorum Felix'e. "Geri kalanınız burada bekleyin," diye sesleniyorum yanımda getirdiğim hayvanlara.

Anna'nın kokusu güçlendikçe göğsüm sıkışıyor. Ama bu imkansız. O burada olamaz. Sarayda koruma altında. Bulduğumuz yer saraydan birkaç günlük uzaklıkta. Yaşadığımız onca şeyden sonra bana bir daha itaatsizlik etmez.

Ben Anna'nın kokusunu bir tepenin zirvesine kadar takip etmeye devam ederken Felix benim tam ters yönüme gidiyor. Tepeye ulaştığımda kalbim daha hızlı atıyor. Elias'ın kampının mükemmel bir manzarası var. Daha önce mührümü kullandığımı ve aşağıdaki savaşta Elias'ı kendisi için yakalamaya çalışırken yakalanırsa bunun ne anlama gelebileceğini düşünürken sakın kalmak için ölçülemez miktarda kontrol gerekiyor.

Annalise'e güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Başta söylediğinden çok daha inatçı biri ve Elias'ın krallığında izini sürdüğüm andan itibaren bana bunu gösterdi. Ben sadece görmezden gelmeyi seçtim. Ciel'e sahip olmak onu değiştirdi - ya da belki de avcı kampında, içinden doğduğu yozlaşmaya tanık olarak değişti.

Ne zaman olursa olsun, görmezden geldim. Her şeyin eskisi gibi olmasını, onun sadakatini her şeyin üstünde tuttuğum zamanlara dönmeyi umutsuzca istiyordum. Onu emirlerimi yerine getirmesi için serbest bırakabildiğim ve onun da bana dönmek için elinden geleni yaptığı zamanlara. Ama şimdi görüyorum ki, bu arzu yüzünden gözümün kör olmasına izin vermişim. Hafızası geri gelse bile onu tanıyamıyorum. Ve şimdi kendini doğrudan tehlikeye attı, kendini ve bu intihar görevine sürüklediği diğer herkesi tehlikeye attı.

Kendimi kontrol etmeye çalışırken Felix'in bana seslendiğini duyuyorum. "Cyrus! Yalnız seyahat etmiyor! İzlerini buldum!" diye bağıyor.

Bu noktada Annalise'in ihanetine mi yoksa kendi askerimin ihanetine mi daha çok öfkelendiğimi bilemiyorum çünkü Annalise'inkine karışan başka kokular da olduğunu fark ediyorum. Yardım almış. Bunca zaman Anna'nın canavar kültürünün bir parçası olmakta ve kraliçe olarak kabul edilmekte zorlanacağını düşünmüştüm. Ama bu hayvanlar onu takip ederek ihanet ettiler ve beni bir yönetici olarak zor bir duruma soktular. Arzularımla yapılması gerekenleri birbirinden ayırmaya çalışırken atımı aşağıdaki kan gölünden uzaklaştırıp Felix'e doğru yöneliyorum.

Birden, yukarıdan bana doğru gelen bir saldırı hissettim.

Bakışlarımı tam zamanında kaldırdığımda, kılıcını çekmiş, hınzır bir sırıtışla bana doğru gelen bir canavar görüyorum. Kendi silahımı çekecek zamanım yok, bu yüzden hafifçe kayıyorum, canavarın saldırısını engellerken tırnaklarım uzuyor.

Pençelerimin metale sürtünme sesi ormanda yankılanıyor ama saldırının gücü beni atımdan düşürüyor ve ikimiz de yere yuvarlanıyoruz. Atımın üzerindeyken hızla yere çarptığımda çığlık atıyorum ve içimde bir şeylerin kırıldığını anında anlıyorum ama canavar kılıcını kaldırıp boğazımı hedeflerken gülümsemesi çılgına döndüğü için buna odaklanacak zamanım yok.

Tam canavarın bıçağı inerken Felix'in bağırdığını duyuyorum. Çıplak elim çelikle çarpışıyor ve şoka uğruyorum, bıçak avucumu kesiyor, kolumdaki kemiği bileğime kadar parçalıyor ve etimi zahmetsizce kesiyor.

"Argh!" .

Kılıcın kolumdaki konumunu kullanarak bu canavarı benden uzaklaştırıyorum, pençelerim en yakın ağaca fırlatılmadan önce bir anlığına etine saplanıyor. Ağacın gövdesi saldırımın şiddetiyle gıcırıyor ve parçalanıyor, çökerken çıkardığı yavaş gümbürtü havayı dolduruyor.

Hızla ayağa kalkıyorum, bıçağı etimden sıyrırken acıdan dişlerimi sıkıyorum, bana saldıran canavarı ararken kendimi iyileştirmek için yaralarımı odaklanıyorum. Kendini yavaşça molozların arasından çekip çıkarıyor ve ben de ona bakarken yaşadığım şoku gizlemek zorunda kalıyorum. Beyaz saçları kırılmış, koyu mavi bakışları beni aynı merakla incelerken tehditkâr bir şekle bürünüyor.

"Aşağıların arasında yetişmiş birine göre çok güçlüsün." Felix yaklaşırken canavar çoktan yıkılan ağacın havada bıraktığı kalın kir tabakasından çıkmaya başlamıştı. Canavar dikkatini Felix'e odaklayıp bakışlarını tiksintiyle daraltırken elimi kaldırıp onu durduruyorum.

"Sorun da bu zaten. Kendinizi daha aşağı yaratıklarla çevreliyorsunuz ve sanki sizinle aynı havayı solumaları gerekiyormuş gibi bir arada yaşamalarına izin veriyorsunuz" diye homurdanıyor.

"Anna'yı bul," diye mırıldandım

Felix'e. "Majesteleri-"

"Bu bir emirdir," diye bağıyorum, dikkatim biraz dağılmışken saldırmadığından emin olmak için dikkatimi canavara veriyorum. Şimdiye kadar karşılaştığım tüm düşmanlardan daha güçlü. Ve arkamdaki canavarlardan herhangi birini ter dökmeden kolayca öldürebilir.

Canavar kıkırdayarak dikkatimi çekti. "Majesteleri mi? Sakın bana bu toprakları yönettiğinizi ve hükümdarlığınız altında bu istilaya izin verdiğinizizi söylemeyin," diyor.

Parmağını bana doğrultuyor, pençeleri uzarken derisinden siyah dumanlar çıkıyor.

"Bu işin bu kadar ileri gitmesine izin verdiğiniz için unvanınız elinizden alınmalı," diye homurdanıyor.

Felix'e giden yolu kapattığımdan emin olmak için kendi dumanımı yavaşça salıyorum ve o da bunu fark ediyor, gülümsemesi genişliyor.

"İstila mı?" Felix'e güvenli bir mesafeye gitmesi için zaman vermeyi umarak soruyorum.

"Sınırlarınızda kol gezen bu melezleri üretmek için kullanılan her neyse onun kutsal olmayan karışımı. Onların varlığı doğanın bir sapkınlığıdır," diyor kızgınlıkla. "Elbette onların varlığından bile tiksiniyorsunuz... Nerede yetişmiş olursanız olun, bu sizin doğanızda var," diyor.

Korkumu doğruladığı için bu canavarla konuşmaya hiç niyetim yok. Nesiller boyunca avcıların üremesinin bir şekilde aşırı farkında olmuşlar ve bu yüzden buraya gelmişler. Ne yazık ki, Annalise de bu nüfusun bir parçası. Ve onlar ortaya çıktığında o da civarda olmalıydı.

Ama hareket edemiyorum. Kaç kişi geldiklerini bilmiyorum. Ve eğer beni geçmesine izin verirsem, adamlarımı katledecek.

Yani, onu öldürmek zorundayım.

"Ben buradayım, değil mi? yardım istediğimi hatırlamıyorum," diyorum.

"Ha! Benim türüm mü? Biz bir ve aynıyız *Majesteleri*," diyor alaycı bir şekilde.

"Yine de varlığını bana ancak şimdi göstermeyi seçtin," diyorum.

Canavar omuz silkiyor. "Aramızda büyük bir heyecan yarattın, Cyrus. Artık seni kendi haline bırakamayız."

Adımı bildiği için yaşadığım şoku gizliyorum. Saldırırken başka bir şey söylemesine fırsat vermiyorum. Vücudum adımlarımın ortasında değişiyor, içimdeki dumanla bir oluyor ve toplumun iyiliği için uzak tuttuğum yaratığa dönüşme hissinin tadını çıkarıyorum.

Canavarın yüzünde şok ifadesi beliriyor ve ben ona çarpıp dişlerim omzuna battığında yer değiştirecek zamanı bile olmuyor. Pençelerimi etine saplamak için kullanıyorum, çalıların arasında yuvarlanırken onu sıkıca tutuyorum, formlarımız birkaç metre yakınımızdaki her şeyi öldürüyor. Savaşırken bile kendimi ne kadar serbest bırakacağımı bilecek kadar uzun süredir canavarımı kontrol ediyorum. Ve durduğumuzda, canavar kendini dişlerimden kurtarıyor ve karşı koymak için bana doğru hamle yapıyor.

Dişlerini gösterdi ama artık ona ne kadar güçlü olduğumu gösterdiğim için hareketleri tereddütlü hale geldi. Acımasız, bana saldırırken hareketleri vahşi, pençeleri formuma birkaç santim yaklaşıyor. Vahşi bir hayvan gibi ve durum

ilgimi çekiyor, benimle eşleşen bir rakibim olduğu için heyecanım yüzeye çıkıyor. Bir kez daha saldırıyor ve ben momentumunu kullanarak bacağına bir darbe indiriyorum, tırnaklarım formunu öyle derinden kavırıyor ki acı çığlıkları

orman çalılıklarında yankılanıyor. Tırnaklarım kemiklerine temas ediyor ve

onu yok etmek için sabırsızlanıyorum. kolayca kaldırıyorum, üzerine sürünürken yere çarpıyorum, boğazımdan vahşi bir kükreme çıkarken dişlerim kamaşıyor. Tehditkâr tavrım arttıkça etrafımdaki otlar kuruyup ölüyor ve ben dimdik durarak

Elias'ın topraklarını yok ederken yaptığım gibi kendimi yavaşça aynı yerde kaybederken onun yaralı formunda.

Özgür hissediyorum. Hiçbir şey beni geride tutamaz, hiçbir şey beni aşağı çekemez, hiçbir şey beni demirleyemez. Ben gücüm ve bunu hiçbir şey durduramaz.

Siyah duman alanı doldurdukça formum büyüyor ve istediğimden daha fazla kaplıyor. Ama kendimden ne kadar çok şey salıverirsem, o kadar coşkulu hissediyorum.

Çığlıklarının sesi coşkulu halimi kırıyor ve sinirlendiğimi hissediyorum. Bu haliyle, o çığlığın tam olarak ne olduğunu biliyorum - bir yardım çığlığı.

Yumruğumu yere vuruyorum, hayvani içgüdülerimin devreye girmesine izin verirken eğiliyorum. Ve benden yayılan siyah duman onunkiyle birleştiğinde, mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şey oluyor. Onu emiyorum. Acı içinde feryat edene kadar formu gittikçe zayıflıyor ve vücudu insan formuna geri dönmeye zorlanıyor.

Dehşet içinde parçalanmış bedenini kavrarken korku ve inançsızlığın karıştığı çılgın bir ifadeyle beni izliyor. Konuşmaya çalışıyor ama dudaklarından kanlar dökülüyor. Ölüm ona bakarken gözlerindeki korkunun tadını çıkarmak için yüzüne birkaç santim yaklaşıyorum.

"Eğer beni öldürürsen... değerli Anna'nı kurtaramazsın," diye öksürür.

Onu incelemeye devam ediyorum. Kelimeler benim için önemli. Bunu biliyorum. Ama şu anda onun hayatını sona erdirmekten başka şeye zorlanıyorum.

-Tüm yaşamı sona erdirmek.

"Adamına onu bulmasını emrettiğini duydum. O kamptaki ağılın dışında kokusu kalan o mu?" diye soruyor ve gazabımdan kurtulmak için kendini zorlamaya devam ederken acı içinde kıvranıyor. "O savaş kampında sadece cesetler bulabilirsin."

Bana gülümsüyor, bunu yaparken dişlerine kan bulaşıyor.

"Ama kampın bir parçası olmayan haydut bir melez fark ettik. Liderleri kaçtıktan sonra kaçtı... aynı yönde... Beni öldürürseniz, onu kardeşimin kılıcından kurtarma şansınızı kaybedersiniz," diye kıkırdıyor.

Acı içinde inliyor, formum yavaşça geri çekilirken daha uzun oturuyor, zihnim bana geri dönüyor.

"Fazla zamanın yok, Cyrus. Kendini toparlamayı öneririm... yoksa bu onun kafası olur."

Chapter Thirty-Four

ANNALISE

W Bir köleyken ve ne yazık ki Cyrus'un gözdesiyken, onun yanında çok zaman geçirdim. Önceleri, o günleri düşündüğümde, hissettiğim sürekli korkuyu ya da böylesine zalim bir yaratığın varlığında beni bunaltan hastalığı düşünürdüm. O zamanlar onun yanında olduğum için minnettar olacağımı bir an bile düşünmemiştim. Ama şu anda öyleyim. Her nasılsa, zihnim Cyrus'un o günlerde uyguladığı her mahrem işkence biçimini muhafaza etti. Ve ben de onları yeniden yaratabildim.

Elias'ın şirketinde ihtişam.

"Nghhh... Siktir!" Elias'ın acı dolu çığlıkları mağaranın duvarlarında yankılanırken bir kez daha gülümsüyorum. Cyrus'a geçmişte hiç olmadığım kadar bağlı hissediyorum. Acı çığlıklarının havayı doldurduğu tüm o zamanlarda ne hissettiğini artık biliyorum.

Elias'ın sırtından geriye kalan bıçağı çekerken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve içimi heyecan dalgaları kaplıyor. Kan mağaranın zeminini kaplıyor ama gözlerimi gördüğüm parçalanmış et yığınınından ayıramıyorum. Hâlâ yeterli değil. Bana onca zaman bıraktığı, hayata zar zor tutunan parçalanmış haline hiç benzemiyor.

Kanlı bir kemiğin daha ortaya çıktığını fark edince yumuşak bir nefes veriyorum. "Joan," diye sesleniyorum ona, vurmasını istediğim yeri işaret ederek.

Tam kırbacın havada süzülürken çıkardığı ıslık sesi ve ardından Elias'ın kırılan kemiğinin aşırı çatırtısı duyulduğunda bir adım geri çekiliyorum. İrkiliyor, çığlıkları havayı doldururken vücudu bu hisle başa çıkmaya çalışırken acı içinde kasılıyor.

Joan'a gülümseyerek, "İyi iş," diyorum.

Bana dikkatle bakıyor ve hafifçe eğiliyor. "Teşekkür , Majesteleri."

Hassasiyeti ve gücü Cyrus'un ki gibi olmasa da Joan, kanıtladığı gibi, kemik açığa çıkarsa kemiği paramparça edebilir. Joan'ı bu işkencenin içine çekmeyi planlamamıştım ama Cyrus'un mührünü çağırırken kullandığım güç beni saatler süren işkenceden sonra zayıf düşürecek kadar yordu. Ama Elias sayesinde bu halde olduğumu bilmek bana güç veriyor. Çünkü beni her kışkırttığında, beni asla gerçekten düzeltmedi ve potansiyelime ulaşmadan bıraktı.

"Yine-"

"Bana işkence etmenin.... bunun sonu olacağını mı sanıyorsun? O canavarların ortaya çıkmasının bir sebebi vardı! Çok geride kalmayacaklar-"

"Tekrar Joan," diyorum daha yüksek sesle.

Kırbağın sesi tekrar duyulduğunda ve Elias'ın ıstırap dolu çığlıkları havayı doldurduğunda gülümsüyorum. Elias saatlerdir, kampına saldıran canavarların dikkatlerini bize çevireceklerini iddia ederek işkenceden kurtulmaya çalışıyor. Ama peşinde oldukları oydu. Ve işim bittiğinde nehirde sürüklenen ölü bir ceset bulacaklar.

Dikkatimi Audra'nın oturduğu ve alevleri körüklediği yere veriyorum. "Hazır mısın?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve ben bıçağımın ucuyla yanan bir tahta parçasını seçerken bir adım geri çekiliyor. Küçük bir parça, serçe parmağından büyük değil. Audra Elias'a doğru ilerlerken onu hançerimin ucunda dengeliyorum. Gözleri yerde ama Audra çenesini kabaca kavlıyor ve ben yaklaşırken başını yukarı kaldırmaya zorluyor.

İlk parçaladığım şey yüzüydü. Gözünü oymak ve yüzünün yan tarafını oymak iyi hissettirdi, ama yeterli değildi, çünkü işkencemin henüz başındaydı ve hala meydan okuyordu. Ancak şimdi, zar zor tanınabilir bir yüzle beni izliyor, ifadesi yarattığı canavardan bıkmış.

"Aç," diyorum alaycı bir şekilde, bana tam olarak bu sözleri söylediği tüm zamanları hatırlarken. Beni görmezden gelirken nefes alış veriş yavaşlıyor ve ben konuşurken çenemi hafifçe eğerek dikkatimi Audra'ya veriyorum.

"Kır şunu," dedim.

Audra çenesini kavrarken Elias'ın gözleri açılıyor, konuşurken çenesini kırmasına saniyeler kalmış.

"Tamam, tamam!" diye bağırır, paniği belirgindir. Ama yine de yeterli değil. Audra beklenti içinde beni izlerken ben de gülüyorum.

"Kır dedim," diyorum.

Elias acı içinde ılık atana ve çenesi gevşeyip ağız zorla açılana kadar bir canavarın gücüyle sıkıyor. ılık atmaya devam ederken dudaklarından kan damlıyor ve kavurucu odun parçasını hızla ağızına sokarak çenesini kendi elimle kapatmaya zorluyorum. Yüzümü ondan birkaç santim uzakta tutuyorum, bana bakarken tek sağlam gözü acıdan büyüyor.

"Kendini iyileştir," diyorum ona bakarak.

Yapamayacağını biliyorum. Sadece ona şu anda neyi kaybettiğini hatırlatmak için bunu söylemek hoşuma gidiyor. ılıkları avucumun arkasında devam ediyor ve ben gülümsüyorum.

"Ya da yut," diyorum.

Göz kapakları hafifçe ırpınana kadar pantolonu giderek daha panik bir hal alıyor, kendinden geçerken vücudu sarkıyor. Gevşek formuna dik dik bakıyorum, ağızını serbest bırakırken kızgınlığım artıyor, odun ağzından düşüyor ve yaralarından akan kanla kaplanıyor.

"Zavallı," diye homurdanarak hanerimi yere fırlattım.

Ben Elias'ın baygın haline bakarken mağarayı sessizlik kaplıyor. Bunca zaman, hissettiğim tüm acı ve ıstırap bu varlıktan kaynaklanıyordu. Cyrus ve onun gücünün eline su dökemeyen bu zayıf yaratık. Gölgelerden beni avlayan, sahip olamadığı şeye göz diken bir canavar: Güç.

Her şeyini feda etti. Tüm krallığını ve hayatını, gücün ne olduğunu *tatmak* için. Gerçek güç. Cyrus gibi birinin doğuştan sahip olduğu ve Elias'ın asla ulaşamayacağı türden bir güç. Tüm planları dakikalar içinde suya düştü. Ve şimdi burada, uğruna her şeyi riske attığı kadın tarafından bağlanmış ve kırılmış bir şekilde oturuyor. O bir meydan okuma bile değildi. O bir baş belasıydı. Ve ben burada dururken, onu acıdan kaynaklanan uykusundan uyandıramazken, bir kez daha boş hissediyorum, hissettiğim geçici mutluluk sessizlikte söndü.

Ben de onun kadar boşum.

Yumuşak bir kıkırdama çıkarıyorum ve ona bakmaya devam ederken kendimi yere bırakıyorum. Cyrus haklıydı. Şu anda sakatlayıcı bir hayal kırıklığından başka bir şey hissetmiyorum. Benden alınan hiçbir şey geri kazanılamaz. Ve Elias'ın işkencesiyle birlikte içimdeki kargaşa için sadece bir parça huzur geliyor. Bu beni tatmin etmiyor. Hiçbir şeyin doyurabileceğini sanmıyorum.

Bu düşünce aklımdan geçerken zihnim Ciel'e kayıyor.

Ciel sayesinde, Cyrus'un yanında hayatımın acısından kurtulabildim. Karşılaştığım dehşetten çıkan tek iyi şey oydu. Hayatımın ışığıydı, hayatta kalabileceğimi kanıtlamak için bana karanlıktan rehberlik etti. O yanımdayken her şeyi tek başıma yapabilirim. Ve Elias sayesinde, Ciel

Ayrı kaldığımız ve döndüğümde birlikte geçirdiğimiz zamanlardan sonsuza dek etkilenecek.

"Anna." Joan adımı söylediğinde başımı kaldırıyorum ama son derece alçak sesle söylüyor, mağaraya girdiğimiz yöne odaklanırken vücudu gergin. Audra da yavaşça ayağa kalkıyor, ölümcül bir sessizlikle yanımda durmak için hareket ederken eli kılıcında.

Hızlıca Cyrus'un mührünü çağırıyorum, duyularımı yükseltecek kadar gücünü kullanıyorum. Ayak seslerinin yavaş ve kasıtlı yaklaşımı menzilimde yavaşça duyulmaya başlayınca geriliyorum. Ses son derece alçak, avını ürkütmek istemeyen bir avcı gibi. Dikkatimi, korkularımı sessizce doğrulamak için başını sallayan Audra'ya veriyorum.

Girişte nöbet tutması için bıraktığımız Ausifah ya da Neve değil.

"Çoktan öğrenilmiş olmalıyım." Yabancı bir ses duyunca hepimiz gerildik. Gözlerimi karanlık mağaradan ayırmıyorum ama mührü ne kadar uzun süre kullanırsam o kadar zayıf hissediyorum. Ve gözlerim karanlıkta yaklaşan yarattığı seçemiyor.

Bu yüzden, beni korumaları için Joan ve Audra'ya güvenerek Cyrus'un mührünü serbest bırakıyorum.

"Evrim tarafından büyük ölçüde seyreltilmiş yaratıklar için etkileyicisiniz. Ama sanırım bu yüzden melezle birliktesiniz," diye devam ediyor ses.

Kendimi sakın kalmaya zorluyorum çünkü hayvanların korkunun kokusunu alabildiğini biliyorum. Uzun süre Cyrus'un yanında kalarak öğrendiğim gibi, korkuya çekilirler ve onu söndürmeye hazırdırlar. Yine de mağaranın karanlık gölgeleri dans etmeye başladığında, siyah uzayıp canlı bir varlığa dönüşerek etrafındaki havayı yalayıp bir sonraki kurbanını beklerken geriliyorum.

Joan hızla aramızdaki mesafeyi kapatarak beni arkasına itiyor, tam o sırada Audra öne çıkıyor, canavar nihayet gölgelerin arasından kendini gösterdiğinde ikisi de kılıçlarını çekmiş durumda.

Loş ateş ışığına doğru adım atarken ayaklarından hınzırca dumanlar yükseliyor. Sıcaklık keskin yüz hatlarını bu tür yaratıklara özgü bir şiddetle aydınlatıyor. Saçları bembeyaz ve omuz hizasında, saçlarını her zaman bağlı tutan Cyrus'un aksine, yüz hatlarının etrafına çılgınca dağılmış. Gözleri acımasızca keskin, bu mağarada üzerimize gelen yürüyen tehdidi işaret ediyor. Hepimize bakarken yüz hatlarına küçümseme damgasını vuruyor, sonunda dikkati benim üzerime düşüyor.

Sesli bir şekilde alay eder, tiksintisi belirgindir.

"Sizinle bir alıp veremediğim yok, canavarlar. Ben sadece dünyanın bu tarafını daha da istila edilmeden temizlemeye geldim," diyor.

Joan ve Audra cevap vermeyince ben

cevap . "Eğer istediğin Elias ise-"

"Benim huzurumda konuşamazsın melez. Bu kuralı bir daha çiğnersen, tek bir cümle bile kuramadan kafanı omuzlarından ayırırım," diye çıkıştı.

Mağarada sessizlik hakim ve hepimiz ne söyleyeceğimizi şaşırmış durumdayız. Elias'ın kampında casusluk yaparken yabancıların saldırdığını gördük. Bana karşı olan düşmanlığı mantıklı gelmiyor. Elias'ı izlediğini düşünmüştüm. Ama şimdi burada olduğuna göre, dikkati tamamen bana odaklanmış durumda.

Joan hafifçe kımıldıyor ve elini koluna koyarak hafifçe sıkıp rahatlatıyor. Bu canavar belli ki yabancılardan biri.

"Bizimle bir alıp veremediğiniz olmadığını söylüyorsunuz. Girişte nöbet tutan hayvanlar nerede?" diye soruyor.

Etrafını saran gölgeler değişip ateş ışığına doğru yaklaşımdan önce Joan'ı sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca inceliyor. Büyük bir şekil zemini kaplıyor ve yavaşça geri çekilirken Ausifah ve Neve'nin formları ortaya çıkıyor.

Audra'nın yanımda gözle görülür bir şekilde gerildiğini, kardeşine yardım etmeye hazır olduğunu ama bunu yapmadığını, önümde dimdik durduğunu fark ediyorum. Ve çıkışımızı engelleyen canavara baktığımda nedenini anlıyorum. Beni izliyor, ona bir fırsat vermelerini bekliyor.

Joan tekrar konuşarak onun dikkatini çeker.

"Biz sadece bu canavarın hak ettiği intikamı alıyoruz. O işledi-"

"Kral mı demek istiyorsun?" diye soruyor başını eğerek.

Kıkırdıyor, bize bir adım daha yaklaşıyor, dikkati sonunda benden Elias'ın gevşek bedenine kayıyor. "Kampını terk eden kral. Davası uğruna savaşmak için bu kadar çok canavar ve melez topladıktan sonra." Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Sahip olması gerekenden daha fazlasına tamah eden aşağılık bir varlık. Bu kadar zayıf olduğu halde kendine kral deme cüretini gösterdiği için onun hayatına çoktan son vermiştim. Ama işte buradasın, onunla oynuyorsun," diye ekliyor Elias'ı incelerken.

"Neden bizi buraya kadar takip ettiniz?" Joan bir kez daha dikkatini çekerek soruyor. Joan'ı izlerkenki yoğunluğu beni rahatsız ediyor.

Gözleri onun her hareketini, hatta nefes alırken göğsünde meydana gelen küçük kaymaları bile takip ediyor.

Bir kez daha bana baktı.

"Bu başıboş melezi öldürmek için tabii ki," diyor.

Joan ve Audra aramızdaki boşluğu kapatarak beni bu canavarın görüş alanından engelliyor. İkisi de hafifçe çömelmiş, silahlarını kaldırmış savaşa hazırlanıyor ve ben kendimi bir kez daha sessizce Cyrus'un mührünü çağırırken buluyorum, onlara yük olmamak için yeterince uzun süre dayanabilmem için dua ediyorum.

Joan kararlı bir şekilde, "Buna izin vermeyeceğimizin farkındasınız," diyor.

Konuşurken sesi hiç titremiyor ve canavar bu gece ilk kez gülümsüyor. Yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkarken bile ürpertici. Mağara soğudukça geriliyorum, yaydığı siyah dumanın büyüdüğünü hemen fark ediyorum.

"Ugh, Ah! Ahhh!" Elias'ın kan donduran çığlıkları uyandığında mağarayı doldururken hepimiz gerginiz. Ama hiçbirimizin bunun ötesinde tepki verecek

zamanı yok. Canavarın gölge formlarından oluşan kalın bir çizgi anında odanın öbür ucuna fırlayarak Elias'ın göğsünden geriye kalanları delip geçer.

Etinin her bir parçasından siyah dikenler çıkarken çığlıkları hemen kesiliyor-
kan ve her ne ise

ondan geriye kalanlar, saldırıdan sıçrayanlar.

Hızla Cyrus'un mührünün tüm gücünü çağırıyorum, bu canavar Elias'ı sadece bir anda değil, hayvanlar için mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde öldürürken herkes anında yüksek alarma geçiyor. Canavar fark etti, artık dikkati tamamen benim üzerimdeydi.

"Ve şimdi hepinize, doğanın bu çarpıklığından kurtulma iyiliğini yapacağım."

Chapter Thirty-Five

ANNALISE

T Cyrus'u ilk gördüğümde dehşete düşmüştüm. Nehrin karşısında durmuş, kokumu kolaylıkla almıştı. Gözleri üzerime düştüğünde, hayatımın sona erdiğini anladım. Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu ve korkudan felç olduğum için kaçma isteğim neredeyse kaybolmuştu. Ve yıllar geçtikçe, bu his Cyrus'la geçirdiğim her günün bir parçası oldu.

öngörülemez bir varlık.

Şu anda, hissettiğim korku hayal ürünü gibi görünüyor. Cyrus'la tanıştığımdan beri ilk kez bir şeyden daha çok korkuyorum.

İnsanlık dışı çığlık mağaranın duvarlarında yankılanırken irkiliyorum. Kuvvet mağaranın parçalanmasına ve sarsılmasına neden oluyor, etimin sürünmesine ve vücudumun avcının varlığında avın verdiği tepki gibi tepki vermesine neden oluyor. Başka bir saldırıdan kaçarken Joan beni bir kez daha itiyor. Bu canavar acımasızca hareket ediyor. İnsanlıktan çıkmış, vahşi bir hayvan gibi bize saldırıyor ve biz zifiri karanlıkta beceriksizce kaçmaktan başka bir şey yapamıyoruz. Mağaranın duvarına çarpıp hızla yukarı tırmanırken çığlık atıyorum.

Cyrus'un mührü tam güçle içimden akıyor ama yine de bu canavarla boy ölçüşemeyecek kadar yavaşım. Mağarayı aydınlatan küçük ateşimiz söndü ve bizi karanlığa gömdü. Düşünmeye ya da plan yapmaya yer yok, sadece bu canavar bize daha önce hiç görmediğimiz şekillerde saldırmaya devam ederken hayatta kalmanın çaresizliği var.

Altımdaki zemin titrediğinde gözlerim açılıyor ve çatlaklardan sızan küçük siyah dalları fark ediyorum. Dallar yerden fırlayıp ucu boğazıma birkaç santim yaklaştığında tam zamanında geri sıçıyorum. Benim

O patlayan dalların Elias'a yaptıklarını hatırladıkça adrenalin Cyrus'un mührünün gücüyle karışıyor. Beni öldürmeye gelen canavar, Elias'ın hayatını sinir bozucu bir böcek gibi söndürürken, tüm planlarım ve entrikalarım saniyeler içinde boşa gitti. Ve her ne kadar intikamımın saniyeler içinde elimden alınmasına öfke duymak istesem de bunu yapamıyorum. Şu anda düşünebildiğim tek şey nasıl hayatta kalacağım.

"Anna!" Joan beni ve kendisini bu canavardan korumak için elinden geleni yaparken mağaranın diğer ucundan çığlık atıyor. Audra beni yerden kaldırırken kolumda sert bir çekme hissediyorum ve eğer Cyrus'un mührü olmasaydı, kullandığı ham güç kolumu yuvasından çıkarabilirdi. İkimiz de mağaranın öbür ucuna düşüyoruz ve Audra kara duman bize saldırırken beni korumak için çırpınıyor.

İçimdeki güç kontrol edilemez bir seviyeye ulaşırken vücudum aniden daha da ısınıyor. Bunun Elias'ın hizmetkârını yanlışlıkla öldürmeden önce hissettiğim duyguyla aynı olduğunu fark ediyorum. Isı dayanılmaz bir dereceye yükselirken, acı çığlıklarım mağarayı doldururken Audra'yı hızla yakalayıp yolumdan itiyorum. Canavarın yaklaşmakta olan saldırısını belli belirsiz fark ediyorum ama damarlarımdan akan duman tarafından geri püskürtülüyor.

Bedenim mührü kullanmayı reddederken bacaklarım titriyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum, nefesim yavaş ve düzensiz. Mührün gücü azaldıkça, mağaranın karanlığı artık şekilleri seçemeyecek hale gelene kadar görüş alanıma giriyor. Karanlığa gömüldüm. Vücudum Elias'ı yakalamak için Cyrus'un mührünü kullanmaktan zaten yıpranmıştı ve şimdi hayatta kalmak için sınırlarını zorladım.

Acı içinde göğsümü tutarken, mağaraya sessizliğin çöktüğünü fark ediyorum. "Ahck!" Joan'ın acı çığlığı aniden havayı doldurur. Bu çığlığa Canavar onu kabaca duvara çarparken kayalar parçalanıyor.

"Joan!" Panik içinde haykırıyorum. Cyrus'un mührünü çağırırken çaresizliğimin beni körüklemesine izin vererek gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kemiklerim formlarını korumak için mücadele ederken içimden geçen acıyı görmezden geliyorum. Mağara canlanıyor ve Joan'ı net bir şekilde görebiliyorum. Canavar elini onun boğazına dolamış, derisinden akan siyah duman katılaşıp keskin bir şekil alıyor ve Joan'ın içine dalmasına ramak kalıyor.

"Hayır!" Vücudum kendi aklına sahip olurken çığlık atıyorum. Bacaklarım olabildiğince hızlı hareket ederek saniyeler içinde mağarayı geçiyor. Ama yine de bu canavarla baş edemiyorum. Joan'ın gözleri benimkilerle buluştu, yüzünde panik ifadesi vardı.

Canavar beni kolayca savurmak için formunu kullanırken bedenim geriye savruldu. Vücudum duvara çarparak uçmaya başladım.

"Ah!" diye haykırıyorum acı üzerimde dalgalanırken, Cyrus'un mührü bir kez daha azalıyor. Kapana kısıldım. Hepimiz kapana kısıldık.

"Anna! Anna, kaç-ngh!" Joan'ın çığlıkları, canavarın tekil filizi boğazına girdiğinde kesiliyor. Çığlık atmak istiyorum ama atamıyorum. Bedenimi bile hareket ettiremiyorum.

"Lütfen..." diye fısıldıyorum.

Joan'ı görebilmek için Cyrus'un gücüne tutunmak için elimden geleni yapıyorum. Canavara bakarken gözleri nefretle dolu, eliyle kanlı yarasını kapatıyor. Tek bir delik yarası, sanki onu öldürmeye çalışmıyor da belirli bir yeri hedef almış gibi.

"Biz bu hale mi düştük? Kendinizi bile zar zor korurken bu iğrenç şeyi korumak için böcekler gibi çırpınmaya mı?" Audra ve Joan'ı beni korudukları için azarlarken sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor.

Joan konuşmaya çalışıyor ama ses çıkmıyor. Saldırısının hassasiyeti birden anlam kazandı.

Ses tellerini kesmiş.

Karanlıkta gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor ve tiksintiyle burnunu kırıstırıyor.

"Şuna bir bakın. Her yönden acınası. Çok daha aşağı varlıkların bir şansı olması için umutsuz bir girişim. Vücudu içinden akan gücü bile kaldıramıyor, her geçen saniye daha da kötüleşiyor," diye kıkırdıyor.

Dikkatini tekrar Joan'a verir.

"Son anlarını gerçekten böyle mi geçirmek istiyorsun? Varlığı seni yok etmek için yaratılmış bir iğrençliği koruyarak mı?" diyor.

Joan konuşmaya çalışıyor, dudaklarından boğuk bir fısıltı çıkarken sesi çatlıyor. Benim iyiliğim için bir kez daha daha zarar görürken kalbim acıyor. Ve artık bedenim Cyrus'un mührünü kaldıramadığı için, dudaklarından çıkan kırık fısıltıyı bile duyamıyorum. Ama canavar duyuyor.

Gülümsüyor ve Joan'a doğru eğilip kulağına cevabını fısıldarken tüyleri diken diken oluyor.

"Hck-Ahhh!" Karnımdan yayılan acı beni yıkıyor. Panik içinde aşağıya baktığımda canavarın karnımdan çıkan dalını gördüm. Beni bıçakladı. Kaslarım kendi zihnine sahip olurken vücudum sarsılıyor. Acıyla baş edemiyorlar, ben edemiyorum.

Çaresizlik içinde Cyrus'un mührüne tutunuyorum, gözlerim karanlıkta Joan'u buluyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyor, yüzü panikle buruşmuş bir halde bana bakıyor ve çığlık atmaya çalışıyor. Bu canavarın istese beni şu anda öldürebileceğini hepimiz biliyoruz. Bizimle oynuyor; duvarlar etrafımızı sararken paniklememizi izliyor.

"Evet... hayatta kalmak için sana ait olmayan gücü kullan. Bırak seni mızrağım kadar hızlı öldürsün. Çünkü *sen var olmamalısın.*" Sözlerinden kontrollü bir öfke damlıyor.

Saldırısının ucunun değiştiğini hissederken yavaşça kendi kanımda boğuluyorum, saldırısını derinleştirmek için daha küçük dallar oluşuyor. Hareket edemiyorum. Savaşamıyorum. Gücsüzüm. Ölümümü düşündükçe paniğim artıyor. Tam burada, şu anda öleceğim. Keşke Ciel'i son bir kez daha görebilseydim. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığım için suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Tek umudum ölümümün ona çok fazla yük olmaması. Umarım Cyrus onu ne kadar çok sevdiğimi ifade edebilir.

Canavar aniden saldırısını etimden koparıyor ve duvardan yuvarlanırken acıyla hızla karnımı tutuyorum. Gürültülü bir çarpışma dikkatimi çekiyor, ardından başka bir canavarın insanlık dışı hırıltısı geliyor. Bedenim ölüme doğru inişe geçerken mühür kullanımım tamamen azaldı, bu yüzden neler olduğunu göremiyorum. Sadece mağaranın sarsıldığını ve daha fazla kayanın parçalandığını duyabiliyorum.

Bacaklarımın altında bir el hissettiğimde haykırıyorum. Ama her kimse, beni kaldırıp savaşın ters yönüne, mağara girişine doğru koşmaya başladığında bir tehdit gibi görünmüyor.

Mağaradan çıktığımızda, içerideki canavarın bana verdiği yara yüzünden tüm vücudum yanıyor. Etrafı aydınlatan parlak ay ışığının eşlik ettiği serin esinti geçerken rahatlamak istiyorum ama çok fazla acı çekiyorum. Çılgınca etrafıma bakıp durumumuzu değerlendirmeye çalışıyorum.

Beni güvenli bir yere taşıyan Joan'ın vücudu içerideki tek taraflı savaştan dolayı kan içindeydi. Audra baygın kız kardeşini ve Neve'i tutuyor, onun da vücudunda yaralar var ama mevcut durumda sakın görünüyor.

"An..." Joan'ın konuşmaya çalışırken çıkardığı kırık fısıltıyı duyduğumda gözlerim doluyor. Boğazının etrafındaki damarların Elias'ın saldırısı yüzünden siyaha döndüğünü gördüğümde zayıf bir nefes alıyorum, bu da ikimizin de Elias'tan aldığı yaraları taklit ediyor.

Başımı sallıyorum, yüzüne uzanmaya çalışırken gözyaşlarım dökülüyor ama yapamıyorum. Hâlâ çok gücsüzüm.

"Aman... görünüşe göre çok geç kalmış olabiliriz." Yeni ses puslu havayı yararak bilincimi ele geçirmeye başlıyor. Sesin sahibini bulmak için ne kadar çabalasam da dünya bulanıklaşıyor ve bu imkansız hale geliyor.

"Yardım etmeye gelmedin mi? Onu iyileştiremez misin?" Audra'nın yabancıya bağırırkenki sesini tanıyorum; paniği belli oluyor.

Ses kıkırdıyor ve Joan'ın beni daha sıkı çektiğini hissediyorum.

"Ona dokunmamın tek nedeni yaşamına son vermek. Umalım da kralınız kurtulsun. Aksi takdirde, bir saat içinde ölmüş olacak."

Cyrus

Çocukken annemden çok etkilenirdim. O güzelliğin, zarafetin ve gücün vücut bulmuş haliydi. Benim gözümde, gelecekte olmak istediğim her şey oydu. Kendine güvenirdi ve zaman zaman bu güven kibir gibi görünürdü. Ama diğer hayvanlar için onun yanında olmak bile boğucuydu. Onun varlığı diğerlerini yutuyor gibiydi. Ve şimdi nedenini anlıyorum. Şimdi babamın krallığı uğruna ne kadar çok şey sakladığını görüyorum. Sevgisi yüzünden ne kadar fedakârlık yaptığını görüyorum. Ve şimdiye kadar, bu konuda onu taklit ettim.

Tüm hayatım boyunca kendimi . İçimdeki canavarı ortaya çıkarmaya başladığımda bana öğretebildiği birkaç şeyden biri buydu: kendimi serbest bırakmanın *gerçekten* tehlikeli olduğu. Etrafımızdaki canavarlar her yönden bizden farklıydı. Elias'ın krallığını yok etmenin bu kadar kolay olmasının nedeni buydu. Elias'ın benim gibi bir şeyi ortadan kaldırmaya çalışmasının nedeni de buydu. Ben çok güçlüyüm. Kontrolsüz bırakılırsam tehlike yaratırım. Ama şimdi, sonunda dengimle karşılaştım.

Mağara kan kokuyor. Elias'ın, Audra'nın, Ausifah'ın, Joan'ın, Neve'in ve en kötüsü Anna'nın. Oraya vardığımda içlerinden herhangi birinin hayatta olmasının tek sebebinin bu canavarın onlarla oynaması olduğunu biliyordum, tıpkı bir çocuğun kapana kısılmış bir hayvanı tepkisini görmek için dürtmesi gibi.

Canavar ve ben çarpışıp tüm gücümüzle savaşırken etrafımızda daha fazla kaya parçalanıyor. O güçlü ama ben de güçlüyüm, bu da bizi birbirimize karşı daha zararlı kılıyor.

Birbirimizden daha yakın. Dişlerim boğazına batarken bir hırıltı daha çıkarıyorum ve o da anında karşılık veriyor. Canavar formu, bana saplanırken sert ve keskin bir noktaya dönüşüyor ve beni onu serbest bırakmaya zorluyor.

Böyle bir tekniğin kullanıldığını hiç görmemiştim. Bir canavarın katı bir silaha dönüşmesinin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Bana doğru hamle yapıyor ve ben kaçarak sırtına tırmanıyorum, dişlerimi bir kez daha arkadan boğazına geçiriyorum. Yavaş yavaş kontrolümü kaybederken, içimdeki canavar aklı başında zihnimi ele geçirirken, onu pençeleyerek yırtıyor ve hırlıyorum.

Ölüm. Kan. Et. Ölüm. Kan. Et.

Tek yapabildiğim onun arzusunu -benim arzumu- doyurmayı düşünene kadar zihnimde sürekli tekrar ediyor. Acı ulumaları kana susamışlığımla artırıyor, ta ki pençelerinin içime girdiğini, beni sırtından söküp duvara fırlatana kadar kıvrıldığını hissedene kadar. Onun gücü beni birkaç kat derine gönderiyor ve dağın yamacının titremesine katkıda bulunuyor.

Muadilinden çok daha zordur. Onu öldürmek zor olacak. Ama imkansız değil.

Duvarlar etrafımda parçalanıyor, beni bir anlığına molozların altında hapsediyor. Ve sonunda canavarın sesini duyuyorum.

"Tüm bu yaygara bir melez için mi?" Canavarın sesi hasarın içinden yankılanarak bana ulaşıyor. Sesindeki gerginliği fark etmedim. O yorgun. Yavaşça ayağa kalkıyorum, hasarlı yapıdan çıkıp karanlık mağaraya geri dönerken irkiliyorum. Söz konusu canavar, canavar formunu geri çekmiş, vücudunu sadece kısmen örtmesine izin verirken önümde duruyor.

Şaşkınlığımla savaşıyor onu incelerken geriliyorum. Kanın yükseldiği mağaradan tanıdık bir koku yayılırken üzerime bir deja vu hissi çöküyor ve onu anında tanıyorum.

Sadece anneme benzemekle kalmıyor, kokusu da onunkine benziyor.

İkimiz de aynalı bir şaşkınlıkla birbirimize bakana kadar canavar formumun yavaşça geri çekilmesine izin veriyorum. Bir süre sonra canavar kıkırdıyor ve başını sallıyor.

"Şimdi anlıyorum. Görünüşe göre sana miras kalan tek şey kız kardeşimin görünüşü değil. Onun gücünü, öfkesini ve ne yazık ki aşağılara olan hayranlığını da almışsın," diyor hayal kırıklığıyla.

"Kimsin sen?" diye sordum.

Canavar, canavar formunu tamamen serbest bırakıyor ve ona açabildiğim yaralarla önümde duruyor. Bu onun artık bir tehdit olmadığını işareti.

"Ben Cyprian. Maeve benden hiç bahsetmedi mi? Bizden bahsetmedi mi?" diye sorar.

"Yanılıyorsun yabancı. Annemin adı Eleanor'du," diyorum. Bir kez daha gülüyor, ama esprisiz bir gülüş.

"Hayır. Annenin adı Maeve'di. Elbette oğlu, krallığının böyle önemsiz yaratıklar yüzünden kargaşaya düşmesine izin verecekti," diyor.

Bakışlarımı kısıyorum ve tehditkâr bir adım atıyorum.

"Saldırdığın meleze dokunmayacaksın," diyorum.

Beni dikkatle izliyor, dudaklarında hınzır bir sırıtış oluşuyor.

"Çok geç. Biz konuşurken bile toksinlerim vücudunu kapatıyor. Sadece birkaç dakikası kaldığını söyleyebilirim" diyor.

İçime panik yerleşirken kalbim göğsüme çarpıyor. Ondan uzaklaşmak için bir hamle yapıyorum, ama o benim ayrılışım üzerine konuşuyor.

"Gerçek mirasınız konusunda bilgisiz olduğunuzu biliyorum. Ama geçmişte yaptığın gibi onu iyileştiremeyeceksin. Bu *benim* toksinim. Onu sadece ben çıkarabilirim," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Ona doğru hamle yapıyorum ama kaçmıyor. Onu duvara çarparken beni dikkatle izliyor, onu öldürmeyeceğimi biliyor, az önce bana verdiği bilgiyle değil.

"Onu iyileştireceksin," homurdandım.

Bakışlarını daraltıyor. "Bunu neden yapayım ki? O doğanın bir sapkınlığı. Onun varlığı doğal değil. Eminim siz de bunu hissediyorsunuzdur, tiksintiyi hayranlıkla karıştırmış olsanız bile."

Tırnaklarım pençelere dönüşüyor ve onu göğsünden bıçaklamakta tereddüt etmiyorum. Acıyla homurdanıyor ama yine de tepkimi izlerken öfkesini kontrol ediyor.

"Çünkü eğer yapmazsan, seni ve bu kahrolası kıtadaki herkesi öldürürüm," diye feryat ediyorum.

Gülümsüyor.

"O zavallı hayvanın krallığına yaptığın gibi mi? Vahşi bir hayvan gibi hepsini yerle bir ettin," diyor. Ama kolumu kaplayan dumanla canavarımı yavaşça serbest bırakırken tepki vermiyorum.

"Bu yüzden geldiğimizin farkındasın, değil mi? Yalnız bırakılamayacak kadar tehlikeli olduğunuzu kanıtladınız. Başkalarının dikkatini çekecek ve hepimizi hiçbir insanın ya da seyreltilmiş canavarın hayatta kalamayacağı savaflara sürükleyeceksin-"

"Dilin duymak istediklerim dışında her şeyi söylüyor gibi görünüyor," diyorum.

Cyprian bana dik dik bakıyor ve kolumu kabaca kavlıyor. Canavar formunun bana dokunduğu yerde kolunu da kapladığını fark ettim. Ama benim onunkine yaptığım gibi

duman yavaşça benimkine karışıyor.

Yüz hatlarından şok ifadesi geçerken gözleri açılıyor. Kendine güveninin azaldığını ilk kez görüyorum.

"Sen annenin oğlusun," diyor sinirli bir sırtışla.

Canavarımı daha fazla serbest bırakıyorum, saldırımı derinleştirirken duman mağarayı dolduruyor. Gözleri kararırken Cyprian'ın gülümsemesi kayboluyor. Aniden, vücudumun her noktasından keskin acı iğneleri patlıyor ve onun formu içimde patlıyor.

Acı üzerime çökerken gözlerim açılıyor. Hiç böyle bir acı hissetmemiştim - avcılar tarafından yakalandığım ve bu yaraları aldığımdan beri. Mağaranın zeminine yığılıyorum, dudaklarımdan kan akıyor. Ve ne kadar denesem de kendimi iyileştiremiyorum. Sanki zihnim artık bedenime bağlı değil. Onu kontrol edemiyorum. Acıyı görmezden gelip ona doğru hamle yapıyorum ama canavar formum artık ön plana çıkmıyor. Sanki zehirlenmiş gibiyim. Cyprian yüzünü bana dönüyor ve tekrar konuşmadan önce beni dikkatle süzüyor.

"Ama ben annenin kardeşiyim. Ve *kendi* türümün arasında büyüdüm. Daha azı değil," diyor basarak.

Dudaklarımdan daha fazla kan dökülüyor, mağaranın zeminine yığılırken bedenim kendi aklını alıyor. Beni kanlı bir yığın halinde bırakıp mağaradan çıkarken onu zar zor seçebiliyorum. Şu anda tek düşünebildiğim Anna. Kendini bu duruma soktuğu için ona ne kadar kızmak istesem de, ki ona bu duruma girmemesini defalarca söyledim, tek umudum ona ulaşabileceğim kadar uzun süre hayatta kalması - bu toksini sistemimden atabileceğim kadar uzun süre.

"Rgh...Fuck!" Vücudum bana itaat etmeyi reddederken çığlık atıyorum.

Bir kez daha ailemin bana bıraktığı miras karşısında gafil avlandım. Ancak bu kez miras annemden. Ve hayatının bu parçasını saklayarak, bana asla bilemeyeceği şekillerde zarar verdi. Halkım bile bu canavarlara karşı hazırlıklı değil. Benden başka kimse onları durdurmaya yaklaşamaz ve ben başarısız oldum çünkü düşmanımı tanımıyorum.

"Özür dilerim Anna," diye fısıldıyorum dünyanın kenarları kararırken. Zihnim Ciel'e kayarken acı bir kıkırdama çıkarıyorum. Tek umudum işlerinin bizimle bitmesi ve onun ne olduğunun ortaya çıkmaması.

Bir melezin yavrusu.

Umarım onu bu kadar sık hayal kırıklığına uğrattığımız ve bu dünyada kendi başının çaresine bakması için onu yalnız bıraktığımız için bizi affedebilir, tıpkı benim annemi affetmek zorunda kaldığım gibi.

Chapter Thirty-Six

ANNALISE

"A nna, lütfen..."

Ses, üzerçöken ağır sis perdesini aralıyor. Sanki saatlerdir bir şelalenin altında oturuyor, ağırlığa, basınca ve gürültüye dayanmaya çalışıyormuşum gibi geliyor. Ama şimdi, sonunda

Tekrar nefes al.

Vücudum sarsılıyor, rahatsızlık üzerime çökerken kaşlarımı çatıyorum. Beni vuran mide bulantısıyla savaşıyorum, uykuma geri dönmek istiyorum, ancak itiş kakış ısrarcı hale geliyor.

Ağır bir mide bulantısı dalgası beni vururken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. İçime çarpan ağır baş dönmesini görmezden geliyorum, her şey midemi terk ederken içinde uyuduğum kürk yığınının sürünerek uzaklaşıyorum. Öğürmem şiddetliydi ve şok olmuştum, kustuğum şey yemek değildi. Kalın, siyah bir sıvı.

Öksürüyorum, ağzımı silerken soğuk bir terin beni ele geçirdiğini hissediyorum. Yabancı çevreme bakarken tenim nemli ve vücudum aynı anda hem terliyor hem de titriyor. Ormandayız ve üzerinde yattığım kürk ve battaniye yığınının yanında yanan küçük bir ateş var.

Joan yığının yanında oturuyor, beni içeri alırken yüzünde rahatlamış bir ifade var. Boğazı fiziksel olarak iyileşmiş gibi görünüyor, ama uykumda beni çağıran ses onun sesiye, hala hasarlı.

"Ne... ne oldu?" Fısıldıyorum, sesim kullanmadığım için çatlamıştı. Joan başka tarafa bakıyor ve ben de onun bakışlarını çok uzakta olmayan bir kampa doğru takip ediyorum. "Bizi gözaltına aldılar," diyor.

Tökezleyerek onun olduğu yere geri dönüp önüne yığıldığımda gözlerim açılıyor. Soğukkanlılığımlı korumak için tek yapabildiğim buydu.

"Ama Cyrus, o..." Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum. O mağarada bizi kurtaran Cyrus'tu. Onun kimseye yenildiğini düşünemiyorum, en azından hayatlarımızı tehdit eden canavara.

"Kral yaşıyor... ama çok zayıf," diyor yumuşak bir sesle.

Kampa gitmek için yavaşça ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Onu görmeliyim-"

Joan kolumu tutuyor ve üzgün bir ifadeyle bana bakıyor.

"O kampa adımını atmayacaksın, Anna. Eğer girersen başladığı işi bitirir," diyor.

Başımı sallayıp kampa dönüyorum. "Kim?" "Bize saldıran kişi," diyor.

"Ama..." Hayal kırıklığı gözyaşlarımı yakarken sözümü kesiyorum. "Anlamıyorum. O zaman nasıl yaşıyorum? Neden buradayım?" diye soruyorum.

Joan omuz silkiyor.

"General Majestelerinin yanında kalmaya devam ediyor. İkizlerin ve Neve'nin kampta iyileşmelerine izin verildi ama şimdilik tüm bildiğim bu. Majesteleri uyanana kadar her şey belirsizliğini koruyor," diyor.

Yavaşça yere çöküyorum, dikkatim tekrar kampa kayıyor. Neler olduğunu aklım almıyor. Daha dün, önemli olan tek şey intikamımdı. Ve şimdi, bu yaratıklar varken Elias'ın bir tehdit olduğunu düşünmem bile önemsiz geliyor.

"Neden buraya geldiler?" Ben soruyorum.

Joan yer değiştirip ateşin diğer tarafına geçiyor ve bir torba su alıp bana uzatıyor. Konuşmak için ben içene kadar bekliyor ama susuzluğum beni ele geçirdiği için söylediklerine odaklanmakta zorlanıyorum.

"Bu canavarların eski kraliçeyle bir bağlantısı var. Geldiler çünkü dünyanın bu tarafı kaos olarak gördükleri şeye sürüklendi ve çok fazla melezin var olmasına izin verdi" diyor.

Olduğum şeyin nihayet bir adı olması çok garip. Bunca zaman Elias ve Cyrus varlığım karşısında şaşkınlığa düşmüş, arada bir şey olduğumu iddia etmişlerdi. Ve bu canavarlara göre, ben var olmaması gereken bir şeyim.

"Ciel'i biliyorlar mı?" Fısıldıyorum, korkum nefes almamı zorlaştırıyor.

Joan başını sallar. "Hiç sanmıyorum. Son iki gündür hareket etmedik. Artık bir aciliyet hissi yok gibi görünüyor. Sadece bekliyoruz."

"İki gün mü?" İnanamayarak

tekrarlıyorum. Joan başını sallıyor.

"Neredeyse ," diye fısıldıyor. Nefesimi bırakıp ayağa kalkıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Cyrus'u görmeye," diyorum küçük, derme çatma kampımdan çıkarken. Ateşten uzakta hava serin ve kampa yaklaşımaya çalışırken vücudumu kaplayan hafif serinlikten keyif alıyorum.

Joan beni geri çekerken haykırıyorum.

"Dinlemiyor musun? O kampa adımını atarsan seni öldürür," diyor umutsuzca. Bakışlarımı kısıyorum, kolumu onun elinden çekmem için bana güç vermesi için Cyrus'un mührünü çağırıyorum... ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Güç patlaması yok. Azıcık bile.

"Ne?" Fısıldıyorum.

Joan yavaşça beni bırakıyor, dikkatle beni izliyor. Parmaklarım titreyerek gömleğimin kenarına iniyor ve hafifçe kaldırıyorum. Mühür hâlâ orada, ama nedense ona erişemiyorum.

"Ne-"

"Sen doğanın bir sapkınısın. Böyle bir güçle özgürce dolaşmak şöyle dursun, yaşamana bile izin verilmemeli," diyor ve canavarın söylemiş olması gerekenleri aktarırken gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor.

"O ne yaptı?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Hayatın krala bağlı. Şimdilik sabırlı olmalısın. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamız mümkün değil. Hiçbirimiz anlamıyoruz," diyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve bacaklarım güçsüzleşiyor. Sanki nefesim kesilmiş gibi hissediyorum ve ne kadar nefes alırsam alayım asla yeterince hava alamayacağım. Ve böylece, yere çökerken pantolonum sessiz çığlıklara dönüşüyor.

Joan'la birlikte beni rahatlatmak için orman zeminine.

Cyrus

Sarsılarak uyandığımda bir koku ve ses kakofonisi duyularıma saldırıyor. O kadar hızlı doğruluyorum ki göğsüm acıyla zonkluyor ve bir çift el beni sabitlemeye çalışırken inliyorum. Boğazımdan bir hırıltı kopuyor ama Felix olduğunu görünce hemen kendime geliyorum. Tanıdık bir yüz beni rahatlatıyor ama durumumuzu hatırlayınca bu rahatlama kısa sürüyor.

Daha doğrusu, ben bayılmadan önce içinde bulunduğumuz durum. "Nerede o?" Dedim.

"O yaşıyor. Kampın hemen kenarında," diyor Felix. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Kenar mı?"

"Evet, kenar. Onun gibi melezlerin ait olduğu yer." Cyprian çadıra giriyor, beni içeri alırken yüzünde sinirli bir ifade var.

Dikkatini Felix'e çevirir, sessizce gitmesini emreder, ancak Felix kıpırdamaz ve Cyprian'ı daha da kızdırır.

"Sorun yok, Felix," diyorum çabucak.

Felix yavaşça ayağa kalkıyor ve Cyprian'ın varlığını görmezden gelerek çadırdan çıkmadan önce beni selamlıyor.

"Seni bağışladığım için aldığım teşekkür bu mu? Aşağılık bir varlıktan saygısızlık mı?" diyor yatağın yanına otururken. Sandıklar ve silahlar olduğu için bu canavara ait olması gereken büyük bir çadırda olduğumu fark ediyorum.

"Annalise'i *hemen* görmek istiyorum," diyorum.

"Talepte bulunacak durumda değilsiniz Majesteleri. Kısa süren krallığınız boyunca çok sorumsuz davrandınız. Onun hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmelisiniz. Eğer kız kardeşimin oğlu olmasaydınız, asla böyle bir şey yapmazdım" dedi.

Annemden sevgiyle bahseder. Yine de annem babamdan önceki hayatından hiç bahsetmedi.

"Nezaketiniz not edildi," diyorum. "Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

"Gitmek mi? Sanırım niyetimi yanlış anladınız. Sadece kendi merhametime dayanarak yaşamasına izin vermedim. Ama senin hizada kalmanı sağlamak için yeğenim," diyor.

Bakışlarımı kısıyorum, gittiği yönden hoşlanmıyorum.

"Onu götürmüyorsun," diyorum, daha dik otururken içimde alevlenen acıyı görmezden gelerek.

"Sakin ol. Onu almak gibi bir niyetim yok. Benim istediğim sensin. Buradaki hayatın tamamen boşa gitmedi. Bir an için beni gerçekten öldüreceğini sandım. Sen bize aitsin, kendi halkına. Ve işbirliği yaptığın sürece onun hayatı bağışlanacak," diyor.

"Ciddi olamazsın. Gerçekten onu geride bırakacağımı mı düşünüyorsun? Krallığımı-"

"Aylarca yaptın, Cyrus. Sebep olduğun yıkım yüzünden burada olduğumuzu unutma," diyor.

"Onu bulmak için ayrıldığımı unutma," kaşlarımı çatıyorum.

Bu canavarı ya da kişiliğini çözemiyorum. Annalise'den bahsederken duygusuz ve krallığımdaki herhangi bir canavardan bahsederken sinirli. Annemden olumlu bir şekilde bahsetse de, bakışlarının ardında ürkütücü bir şey var, bu da bana tüm hikayeyi anlatmadığını gösteriyor.

"Ben zaten sizden biri değilim. Tam olarak değil. Babam, sizin çok güzel bir şekilde ifade etmeyi sevdiğiniz gibi 'daha az' biriydi," diyorum.

Şimdi gülüyor.

"Böyle mi düşünüyorsun? Korunmak için cübbelerine yapışan bu canavarlardan biri olduğunu mu? Sen nadir bulunan birisin, Cyrus. Senin kanın saf, babanın kanı tarafından bozulmamış. İçindeki canavar, babanın sana verdiği zayıflığı seyreltti. Eğer zayıf olsaydın, annenin kanı seni öldürürdü," diyor.

Yanıt vermiyorum ve Cyprian bunu devam etmek için bir işaret olarak alıyor.

"İstediğin şeyi yaptım. Aşık olduğun kişiyi iyileştirdim. Ve takipçilerinin canını bağışladım. Şimdi borcunu ödemeli ve benimle geri dönmelisin," diyor.

"Neden? Benden ne istiyorsun? Belli ki senin yöntemlerine göre yetersizim. Sana sadece ayak bağı olurum," diyorum.

"Gümüş dilinle beni eğlendiriyorsun. Ya da belki de kelimeleri ağzından çıkaran senin saflığındır. Ama soruna cevap vermek gerekirse, istediğim şey basit: bir yanlış düzeltmek. Potansiyelini bu aşağılık varlıklar arasında harcadığını görmek beni hasta ediyor. Kendi aranızda yaşamayı öğrenmelisiniz" diyor.

"Krallığımı terk etmeyeceğim," diyorum daha yüksek sesle.

"Zaten yaptınız. Bu çorak toprakları sahiplendiğinizde, gerçek krallığınızı terk ettiniz. Sen bir prensisin. Çok daha büyük bir krallığın varisisin.

Annenin istemediği muhteşem bir taht. Ve hayatının büyük bir bölümünü bu küçüklerden biriymiş gibi davranarak, gerçek benliğini o kadar bastırarak geçirdin ki, suların ötesinde olanların böyle bir şeyi ilk kez yapışın olmadığından eminim. Böylesine büyük bir yıkımdan sonra tekrar samimi olmanın senin için zor olduğuna eminim" diyor.

Onun dürtmesini duymazdan gelerek kararımı yineliyorum. "Annem tahtından feragat etti, ben de aynısını yapacağım," diyorum.

Cyprian'ın yüzündeki sabır kaybolur, kontrol için savaşıırken gözleri keskinleşir. Konuşurken koltuğunda öne doğru eğilir.

"Kampımın dışında oturan o melezi seviyor musun?" diye soruyor. "Yoksa o sadece birkaç ay içinde üstesinden gelebileceğın bir karasevda mı?"

Dilimi ısııyorum. Cevap vermeye ya da Anna ile birlikte yaşadığımız hayatı anlatmaya cesaret edemiyorum - tüm bunların onun sayesinde nasıl ortaya çıktığını. Ama Cyprian cevabımı sessizlikten alıyor, planının işe yaradığını biliyor. Ve bana sahip olduğunu.

"Onu öldüreceğim. Ve bunu yaparken gözümü bile kırpmayacağım. Onun hayatı sana bağılı." Cyprian ayağı kalkar ve çadırın girişine doğru ilerler.

Taleplerini iletirken bir kez daha çaresizim. Anna'yı alsam bile Ciel'i yalnız bırakamam. Onu başka bir yerde de koruyamam. Bu yüzden Cyprian'ın kan bağına olan saygısı üzerine bir kumar oynuyorum.

"Bekle," diye sesleniyorum ona.

Yürümeyi bırakıp bana bakıyor.

"Benim bir oğlum var. Oğlumu bırakamam" diyorum.

Cyprian'ın soğukkanlı yüzü, inanamayarak gülmesiyle kırılır. "Melezle mi?" diye sorar.

"*Adı* Annalise," diyorum sinirlenerek.

Ona bir kimlik kazandıracak herhangi bir şeyden bahsetmeyi reddetmesi beni rahatsız ediyor. Ve tam da şüphelendiğim gibi, elini sallayarak onun varlığını yok sayıyor.

"O da senin gibi mi? Yoksa onun gibi mi?" diye sorar.

Bakışlarımla eşleşerek üzerimde dururken kontrolümü kaybetmemek için her şeyi yapmam gerekiyor.

"Ben," dedim.

"O zaman onu çağırmanız gerekecek, değil mi?" diye sorar.

"Annesine ihtiyacı var. O geride kalamaz," diyorum.

Cyprian bana ters ters bakıyor. "Beni *gerçekten* zorluyorsun."

"O halde beni burada bırakın ki ailemle kalabileyim-"

"Biz senin aileniz! Biz senin kanınız. Biz senin etiniz. Burada yalnızsın, etrafın buçukluklar ve melezlerle, senden aşağı olan şeylerle çevrili," diye bağıyor.

Ani patlaması karşısında yaşadığım şoku gizliyorum. Nefreti belli ettiğinden daha derinlere iniyor ve geri dönmem için duyduğu çaresizliği görüyorum. Gerçi varlığımı sadece kavgamız sırasında öğrenmişken nedenini bilmiyorum.

"Senin zihnin de tıpkı kız kardeşlerim gibi zehirlenmiş," diye tükürüyor. Alay ederek dikkatini çekiyorum.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ya da geçmişim hakkında. Ve eğer tehditlere başvurmaya devam edersen, seni sadece bir an önce ortadan kaldırmam gereken bir düşman olarak göreceğim," diyorum.

"Daha önce nezaketim için bana teşekkür eden bir canavardan büyük sözler," diyor.

Yumruklarımı sıkıyorum, gerekirse dövüşmeye hazırım, ama bir kez daha, bir karara varırken ruh hali değişiyor.

"Peki. Madem bu kadar bağlısınız, melez de size eşlik edebilir," diyor.

"Peki ya benim krallığım-"

"köprüye geldiğimizde geçeceğiz. Şimdilik kendinize odaklanmalısınız... Majesteleri."

Chapter Thirty-Seven

ANNALISE

Tu canavarlar, korkmam için yetiştirildiğim canavarlara, savaşmak için yaratıldığım yaratıklara hiç benzemiyor. Korkutucu bir şekilde muhteşemler. Bize saldıran canavarın, canavar formu olan dumanlı dış görünüşüyle hareket etme ve dövüşme şekli daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Vücudum gibi hissediyordum, Elias ve hatta Cyrus'unkinin tam tersi bir etki. canavar formları cildimle temas ettiğinde ortaya çıktı.

Elimi ateşin önünde kaldırıp onu incelerken titreyen bir nefes bırakıyorum. Üç gündür ne Cyrus'tan ne de diğerlerinden haber alamadan bu kampın kenarında kalmaya zorlandım. Yanımda sadece Joan kaldı, ama saklamaya çalışsa da onun da zihnine bir şeyler olduğunu söyleyebilirim.

Farklı görünüyor.

Bir kez daha ben oldum. Ben bir insanım, daha doğrusu hayvanlar arasında bir melezim. Cyrus'un mührü bir şekilde engellendiği için her zamanki kadar zayıfım. Joan haklıydı. Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz yok ve ben en başa döndüm, intikamım bir anda elimden alındı ve beni canavarların merhametine bıraktı. Ve her şeyin büyük planında, intikamım şimdi neredeyse herkesin hayatına mal olan çok bencilce ve saçma bir karar gibi geliyor.

Daha önce hiç böyle bir yenilgi hissetmemiştim. Hayatım değişirken ve köyüm yok edilirken bile Dimitri'ye sahiptim ve bir geleceğimiz vardı. Savaşın ortasında, gidişatı değiştirme ve sadece Cyrus'un gözünde daha fazla yer edinmekle kalmayıp insanlığı kurtarma şansım vardı. Ve gittiğimde, yeni hayatım beni bekliyordu.

Ciel yanımdayken. Yenilgimin her zaman iyi bir tarafı vardı. Gelecek hakkında her zaman iyimserdim.

Ama şimdi ne yapacağımı şaşırdım. Bu nasıl daha iyi olacak bilmiyorum. Bu canavarların gözünde ben bir hiçim. Kendimi korumak için Cyrus'un mührünü taşımaya bile layık değilim. Ben... bu canavarların huzurunda konuşamayan doğanın bir sapkınıyım.

Acı bir kıkırdamayı serbest bırakıyorum.

Hayatımda olan her şeyi düşünürsem, belki de haklıdırlar. Ben var olmamalıyım. Varlığım, değer verdiğim herkese sadece acı ve ıstırap getirdi.

"Emirlere gerçekten uyabileceğini kim düşünebilirdi ki?"

Geriliyorum ve Cyrus'un çalılıktan çıktığını görmek için arkamı dönüyorum. Onu hiç görmediğim kadar hırpalanmış görünüyordu. Saçları sıkı bir düğüm halinde değil, dağınık bir şekilde sırtından aşağı dökülüyor. Gömleksiz, göğsünde ve karnında sırtına kadar uzanan koyu siyah çürükleri ortaya çıkarıyor. Ve ilk kez yorgun görünüyor.

Eğitimim devreye girdiğinde yumuşak bir nefes veriyorum ve eğilmek için hareket ediyorum. "Anneniz-"

"Yapma," diye araya giriyor Cyrus, elini kaldırarak. Beni dikkatle inceliyor ve Joan'a seslenirken derin bir nefes alıyor.

"Bizi yalnız bırakın," diyor.

Joan'ın hafifçe tereddüt ettiğini fark ediyorum ve Cyrus'un da bunu fark ettiğini biliyorum ama o eğilip canavar kampına doğru ilerlerken hiçbir şey söylemiyor. Gazabının üzerime çökmesini beklerken titreyen bir nefes alıyorum. Bir kez daha, bu durumdan ben sorumluyum. Ona itaatsizlik ettim, saraydan ayrıldım ve bu ihanette onun küçük bir grubuna liderlik ettim. Tüm bunlar olurken Ciel'i arkamda bıraktım.

Birden fazla kez tekrarladığı kesin emrine itaatsizlik ettim ve bu süreçte nadiren gösterdiği nezaketten faydalandım. Bunu en son yaptığımda, kafatasımı kırdıktan sonra Ciel'i benden aldı. Şimdi benim için ne hazırladığını hayal bile edemiyorum.

O yaklaşırken olabildiğince hareketsiz kalıyorum, yaklaştıkça nefesim titriyor. Parmaklarını omuzlarımda hissettiğimde ne kadar gergin olduğumu fark ediyorum. Ama kemiklerimi avuçlarının altında ezmek ya da itaatsizliğim için beni sarsmak yerine, beni kendine çekiyor.

Sıcak ve derin nefes alıyor, elleri belimden saçlarıma doğru kayıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Konuşmuyor. Sadece nefesi benimkiyle senkronize olana kadar nefes alıyor.

"Özür dilerim-"

"İkimize de hakaret etme, Annalise. Sen sadece her şey ters gittiği için üzgünsün. Bana itaatsizlik ettin, bir düşmanı doğrudan kendine çektin, zayıflıklarımı ortaya çıkardın ve mührümden mahrum bırakıldın... muhtemelen oğlumuzdan da" diyor Cyrus.

Gözlerim açılıyor ve karşılık vermek için kucağından çekiliyorum.

"Hayır. Duymak istemiyorum. Sana bunu halledeceğimi söylemiştim. Sen burada olmasaydın, bu pisliği benim için temizleyeceklerdi ve ben de eve, senin ve Ciel'in yanına dönecektim. Ama sen sadece..." Cyrus derin bir nefes alır ve gökyüzüne bakar.

Cyrus kendisiyle savaşıırken zar zor nefes alabiliyorum. Belli ki öfkeyle tepki vermek istiyor ama bir şey onu durduruyor.

"Neden, Anna? Neden sadece beni dinlemedin? Sana sevgimi gösterdim diye artık kurallarına uymak zorunda olmadığını mı sanıyorsun? Ben senin kralınım. Ben *onların* kralıyım!" diye ekliyor ve Joan'ın bizi yalnız bırakması için bıraktığı ormanları işaret ediyor.

"Kendi tebaanızın unvanlarının, başarılarının ve krallığımda herhangi bir pozisyona sahip olma şanslarının ellerinden alınmasına neden oldunuz çünkü artık onlara güvenemiyorum ve bu da eve dönebilirim mümkün olacak" diyor.

"Büyük resmi göremediğiniz için her şeyi tehlikeye attınız. Kraliçe olmak istiyorsanız, yönetmek istiyorsanız, tebaanızı *her zaman* ilk sıraya koyarsınız. Ve sen onları en sona koydun. Onlara mal oldun... her şeye. Krallığımın her şeyine mal oldun. Oğlunun her şeyine mal oldun. Sana ne söylediğimi anlıyor musun, Annalise?" diye sorar.

Cevap vermediğimde omuzlarımı kavırıyor, gözleri benimkileri arıyor. Kendini kontrol ederken göz bebeklerinin küçük yarıklar halinde keskinleştiğini fark ediyorum.

Cevap vermediğimde sinirli bir şekilde alay ediyor ve gözlerini benden kaçırıyor.

"Tabii ki bilmiyorsun. Varlığını bir sır olarak saklamak için ölen köylüler arasında büyüdün. Ve bu konuda potansiyeline ulaşamamış olsan da, yok etmek için yaratıldığın canavarı alt etmeyi başardın" diyor.

Sözleri göğsümü daraltırken başımı sallıyorum. Geçmişte bana söylediği her şeyi kesip ekliyor ve sanki istemeden onun düşmanıymışım gibi şu anda anlamlı hale getiriyor.

"Bunun olmasını istememişim-"

"Tabii ki yapmadın. Her şey her zaman olduğu gibi sana yöneldi. Elias, krallığı, hepsi. Senin yüzünden kendimi ifşa ettim. Seni bulmaya çalışan bu yabancıların dikkatini çektim. Eğer en başta benim yanımda kalsaydın, Ciel'i burada, ait olduğu yerde tutsaydın, bunların hiçbiri olmazdı. Halkımın önünde bana düşman olmak yerine sessiz kalıp Elias'ın seni kışkırtmasına izin verseydin bunların hiçbiri olmazdı. Ama işler böyle gitmedi. Her zaman yaptığın gibi, düşünmeden hareket ettin ve bu sefer bana pahalıya mal oldu."

Sözleri beni her zamankinden çok küçük hissettirirken gözyaşlarımı öfkeyle geri kırıyorum. Derin bir nefes daha alıyor ve bu bana onun ne kadar yıpranmış olduğunu fark ettiriyor. Kendini kontrol etmek için elinden geleni yapıyor.

"Cyrus, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum-"

Cyrus alay ediyor. "Dağınık mı? Evimden alınıyorum. Ciel benimle gelmeye *zorlanıyor*. Ve onu senin yaşamana izin vermeye ikna etmemin tek nedeni Ciel'in varlığını ortaya çıkarmış olmam. Hâlâ anlamıyor musun? Bu canavarlar hayatın boyunca tanıdıkların gibi değiller. Benim gibi bile değiller. Onlar annemin bu hayata sahip olmak için terk ettiği yaratıklar. Benim içinde büyüdüğümünden tamamen farklı bir kültüre sahip canavarlar. Onlar evrim ya da üreme yoluyla bozulmamış *orijinal* soy. Ve annemin oğlu olduğum için hayatımı onlara borçlu olduğuma inanıyorlar. Ve ben bu konuda hiçbir şey yapamam. Bizi içine düşürdüğün durum bu." diye homurdanıyor.

Artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Bana açıkladığı tüm bilgileri sindirmeye çalışırken gözlerimi Cyrus'tan kaçırıyorum. Bu canavarların esiri sayılırız. Biz derken Cyrus ve Ciel'i kastediyorum. Benim varlığım istenmiyor. Daha önce işlerin bizim için zor olduğunu düşünüyorduk ama şimdi işler keskin bir dönüş yaptı. Ve bundan nasıl kurtulabileceğimizi bilmiyorum.

"Neden benim gelmem için mücadele ettin?" diye sordum. "Her şeyi bu kadar berbat ettiysem neden?"

Cyrus sinirli bir nefes vererek bana bakıyor.

"Çünkü tüm bunlara rağmen seni hala seviyorum. Bunca yolu, senin hayatın için bilinmeyen bir düşmanla savaşıyor, hiçbir şeye değmeyeceğini söylediğinde yatmak için mi geldim sanıyorsun? Bir daha ayrılmamıza izin vermeyeceğim." diyor.

O konuşurken vücudundaki morluklara bakıyorum. Onu bu hale getirmeyi başardıysa, o canavarla nasıl bir savaş verdiğini hayal bile edemiyorum. Cyrus'un her zaman en güçlüsü olduğunu düşünmüştümdür. Kavrılıkça ürperiyorum

Yolunun kesiştiği canavarın ondan daha güçlü olması ve beni öldürmek istemesi.

"Şu anda sana kızma lüksüm yok. Tek yapabileceğim seni nasıl güvende tutacağımı bulmak. Çünkü o kamptaki her yaratık buraya kadar senin varlığının silinmesini sağlamak için geldi" diyor.

"...Çünkü ben bir melezim," diyorum usulca.

Cyrus başını sallar ama detay vermez. Kendisiyle savaşıyor. Bir yandan, ona bir kez daha ihanet ettiğim ve canavarlarını bu işe bulaştırdığım için bana kızmak istiyor. Öte yandan, aldığım her nefes bu canavarların hayatımı söndürmesi için yeterli bir sebep.

Cyrus derin bir nefes alıyor ve sonunda bana bakıyor. Gözleri yüzümde geziniyor ve kanla kabuk bağlamış gömleğime iniyor. Eli yavaşça gömleğimin kenarına gidip mührü ortaya çıkarmak için kaldırdığında ifadesi yumuşuyor. Başparmağı hafifçe tenimde gezinirken irkiliyorum.

Onu inceliyor, sonra bana bakıyor ve ikimiz de hiçbir şey hissetmediğimi biliyoruz. "Eskiden nasılsanız şimdi de öylesiniz... zayıfsınız," diyor. "Bunu göze alamazsın

bana daha fazla itaatsizlik etme. Eğer yanında olmazsam, seni koruyamam." Cyrus'un eli gömleğimden yanağıma kayıyor ve yüzümü kavıyor. "Ve yanında olmadığım her saniye, hayatın tehlikede demektir."

Cyrus elini yüzümden indiriyor ve ayağa kalkıyor.

"Hayatın artık kendi ellerinde, Anna. Ona dikkat etmemek tamamen senin kararın. Umarım bundan sonra harekete geçmeden önce düşünürsün."

Cyrus

Yumuşadım. Annalise'e olan sevgimden dolayı defalarca ihaneti görmezden geldim ve bu sefer de farklı değil. Audra, Ausifah, Neve ve Joan ihanetten idam edilmeli ya da sürgün edilmeli. Anna'nın unvanı elinden alınmalı ve sürekli bir tehdit olduğunu kanıtladığı için krallığımdan uzaklaştırılmalıdır. Ama ben onun hayatını savundum ve

gözümün içine baka baka yalan söylemesine rağmen benimle gelmesine izin verdim.

Bana her şeye mal oldu, beni bir kez daha kendimle savaşmaya zorladı - içimdeki canavarla savaşmaya. Bir kez daha kendini bana, oğluna tercih etti.

Gece gökyüzüne bakarak acı bir kahkaha atıyorum.

Elias ve krallığı artık çok uzakta. Bu canavarlar geldiğine göre artık daha önemsiz bir mesele. Ve daha da kötüsü, sorunu çözmüştüm. Ama Annalise bana bir kez daha itaatsizlik etti ve bunun dalgalanma etkisi bir kez daha zarar verici oldu. Bu sefer bizi bu durumdan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Babamın türünün yöntemleriyle değil, canavarların yöntemleriyle yetiştirilmiş canavarlar tarafından sayıca azım ve rakibim.

Ve Anna'nın hayatını ellerinde tutuyorlar.

"İşte orada. Savurgan oğul geri döndü."

İlk başta bana saldıran canavar kampın girişinde durup gelmemi beklerken öfkemi bastırıyorum. Onu görmezden gelip kaldığım çadıra doğru ilerlerken önüme çıkıyor.

"Hadi ama, böyle yapma. Ben olmasaydım, Cyprian onu öldürürdü. Hem de öyle kolay değil. Sen onu bulana kadar, ölmek için yalvarırken etleri kemiklerinden sıyrılmış bir şekilde hayatta olurdu," diye kıkırdar.

Beni inceliyor, tepki vermediğimde yüz hatlarında hayal kırıklığı beliriyor.

"Sen çok çekingen bir . Annene hiç benzemiyorsun," diyor ben cevap vermeyince.

"Ne istiyorsun?" diye homurdanıyorum.

"Hiçbir şey, gerçekten. Sadece o meleizde ne gördüğünü merak ediyorum. Maeve'in kanını ve yeteneklerini taşıyorsun. Eğer aklına koyarsan tehditkâr olabilirsin," diyor.

Beni kızdırmak için yaptığı bariz girişimleri görmezden geliyorum.

"Hepiniz annemden bu kadar övgüyle bahsediyorsunuz ama o hiçbirinizden bahsetmedi. Bunun nedenini anlayamıyorum," diyorum alaycı bir tavırla.

Ama canavar gülüyor, yanımda yürüyor.

"Annen olduğu şeyden utanıyordu. Ama senin utanmadığını görebiliyorum. Size sadece yanlış yollar öğretilmiş" diyor.

Cyprian'ın çadırından çıkan Joan'ı gördüğümde adımlarım duraksıyor. Bize doğru gelirken yüzünde boş bir ifade vardı. Son anda beni fark ediyor ve duraksıyor.

"Majesteleri," diyor.

Sesi yumuşak ve Cyprian'ın günler önceki saldırısından dolayı kırık. İhaneti için ona ne kadar kızmak istesem de, Annalise uğruna feda ettiği her şey için göğsümün hissediyorum.

Dediğim gibi, yumuşadım.

Yanımdaki canavar kıkırdıyor, başını sallıyor.

"Ne tuhaf adetler," diye mırıldanıyor kendi kendine uzaklaşırken.

Ama Cyprian'ın kokusu Joan'dan güçlü bir şekilde yayılırken dikkatim Joan'da kalıyor.

"Joan..."

"Lütfen yapmayın, Majesteleri..." diye mırıldanıyor.

Beni geçip Anna'nın küçük kampının bulunduğu yöndeki ormana doğru ilerlerken gözlerini yere indiriyor.

Ayrılırken onu izlemeye devam ediyorum, göğsüm daha da sıkışıyor. Cyprian beni mengeneye almış durumda. Her ne kadar bu konuda bir seçeneğim olduğu gibi ince bir yanılısamayı sürdürse de, olmadığını biliyorum. Eğer işbirliği yapmazsam, Annalise'i öldürecek, sonra Joan, Neve ve ikizleri, sonra Felix'i, sonra da öfkelerini krallığıma çevirecek.

Bu konuda anneme benziyor, zayıf olanın kendi pahasına kontrol yanılısamasını sürdürmesine izin veriyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

şu anda Annalisee kızmayı her şeyden çok istiyorum ama ona daha önce de söylediğim gibi. Böyle bir lüksüm yok. Ayrıldığımız andan itibaren herkesin hayatı için savaşıyor olacağım.

F ya da bir haftadır ilk kez canavar kampına girmeme izin verildi. Ve sebebi liderlerinin fikir değiştirmesi değil. Çünkü gidiyoruz. Kampta ilerlerken Joan her zaman olduğu gibi yanımda kalsa da, içimi yeni bir korku kaplıyor. Cyrus ve Ciel'le aynı özellikleri paylaşan canavarları ele alalım.

Toplamda sadece sekiz tane var. Elias'ın savaş kampını yok etmeyi başaran sekiz kişi. Ama sadece birinin neler yapabildiğini gördükten sonra, böyle bir başarıyı nasıl elde ettiklerini anlıyorum. Eminim onlar için hiç zor olmamıştır.

Cyrus'u Felix'le konuşurken bulmak için dikkatimi kampın diğer tarafına kaydırıyorum. Yokluğunda yapılması gerekenleri ona aktarırken yüzü kararlı. Birkaç gün öncesine göre çok daha iyi görünüyor ve iyice dinlenmiş. Morluklar tamamen geçmiş ve yabancı bölgelerden gelen hayvanlara benzer kıyafetler giydiği için artık dağınık değil.

Cyrus'un bana söylediği sözler geçen hafta boyunca zihnimi kurcaladı ve içime daha derin bir korku yerleştirdi. Bana kızgın, ihanetime kızgın ve yine de bu konuda hiçbir şey yapamıyor çünkü onaylamadığına dair en ufak bir belirti bile gösterse, bu canavarlar bunu beni infaz etmek için bir bahane olarak kullanacaklar.

"Ah, meşhur Annalise." Bir canavar yaklaşırken Joan önüme geçiyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerken dudaklarında muzip bir sırıtış var. Cyrus'a benzeyen daha fazla canavar görmek sinir bozucu.

Konuşurken Joan'a kızgınlıkla bakıyor.

"Sakin ol. Cyprian ona dokunulmamasını emretti ve siz asilerin aksine biz hükümdarımızın sözünü dinleriz," diyerek bana eşlik eden canavarlardan bahsederken irkilmeme neden oldu.

"Ününüz sizden önce geliyor. Herkes bütün bir krallığın yok olmasına neden olan melezi merak ediyor... sevgili ayrılmış Cyrus'un içindeki canavarı uyandıran kişiyi" diye kıkırdıyor.

Belli ki ortalığı karıştırmayı seven biri. Ama seçtiği kelimeler dikkatimi çekti.

"Canavarı uyandırdı."

Joan'ın yanından geçiyor, eli yüzüme uzanmak üzereyken Joan kolunu tutarak saldırıyor.

"Ona dokunma," diye .

Canavarın ilk şoku geçer ve Joan'ı boğazından yakalayarak .

"Yoksa ne olur?" diye sorar.

Joan'ı incelerken siyah duman yavaşça derisinin üzerinde belirirken gözlerim açılıyor. İçgüdüsel olarak ileri doğru bir adım atıyorum, canavara uzanırken Cyrus'un mührünü çağırıyorum, ama kolum hemen düşüyor, hiçbir şey gelmediği için yanımda gevşek bir şekilde asılı kalıyor.

Cyrus'un sözleri zihnimde oynuyor.

"Hayatın artık kendi ellerinde, Anna. Ona dikkat etmemek tamamen senin kararın. Umarım bundan sonra harekete geçmeden önce düşünürsün."

Bu da o anlardan biri. Artık düşünmeden hareket edemiyorum, bu yüzden Joan beni korumak için bu canavarla mücadele ederken çaresizce duruyorum.

"Jorah."

Hepimiz dönüp mağaralarda bize saldıran canavarın, Cyprian'ın yaklaştığını görüyoruz. Jorah Joan'dan uzaklaşırken kalbim istemsizce hızlanıyor, sadece canavarın adını çağıran sesiyle onu hemen serbest bırakıyor.

Cyprian'ın gözleri sinirli bir şekilde her birimizin üzerinde geziniyor, bana düşmeden önce Joan'da kalıyor. O ve Cyrus sadece ona ve annesine bahsedilen nadir özellikleri paylaşmakla kalmıyor, aynı zamanda yüz hatları da birbirine benziyor. Bu canavar Cyrus'un annesinin portresine tıpatıp benziyor.

"Ait olmayan bir yaratık için kadar sadakat fazla," diyor tiksintiyle.

Cyrus'un beni uyarmasından sonra cevap vermedim. Artık zayıfım ve beni savunması için sadece Joan'a güvenebilirim. Ve ben zaten ona yeterince sebep oldum.

bir ömür boyu bela olacak. Cyprian bana yaklaşırken, Joan bu sefer kıpırdama zahmetine girmiyor. Varlığı boğucu bir şekilde kişiisel alanıma doğru eğilirken nefesimi sabit tutmaya zorluyorum.

"Yerinden edilme kokuyorsun. Ama Cyrus sende bir şey görüyor... uğruna hayatını ortaya koyabileceği bir şey. Umarım gelecekte de onu hayal kırıklığına uğratmaya devam edersin." Tırnakları dumanla kaplı penelere dönüşürken irkiliyorum, gözleri bu canavarlardan alışık olduğum tehditkâr haliyle keskinleşiırken kenarları çenemin altını sıyrıyor. "Başladığım işi bitirmek için sabırsızlanıyorum."

Kulaklarım çınlıyor, zehirli saldırısının tanidik hissi içime hücum ederken görüşüm bulanıklaşiıyor ve kampın ortasında bana eziyet ederken kendimi bir balık gibi nefes nefese buluyorum.

Birdenbire benden uzaklaşiıyor ve ben yere düşmeden Cyrus beni kollarına alıyor.

"Ona dokunmayacağını söylemiştin," diye tersliyor Cyrus.

Cyprian gülümsüyor ve dikkati ikimiz arasında gidip gelirken eskisi kadar ürpertici.

", değil mi?" diye gülümsüyor.

Bize sırtını dönmeden önce bakışları son bir kez Joan'a kayıyor.

"Bir saat içinde yola ıkıyoruz. Ona bu yolculuğun kuralları hakkında bilgi vermeni öneririm," diye sesleniyor Cyrus'a.

"Onu böyle mi koruyorsun?" Cyrus Joan'ı tersler.

Hemen başını eğiyor. "zr dilerim, Majesteleri. Denedim, ben-"

"Senin bahanelerini istemiyorum," diye araya giriyor.

"Bu... onun suçu değil," diye mırıldanıyorum acı yavaş yavaş sistemimden dağılırken.

Cyrus derin bir nefes alıyor ve beni iyileştirmeye çalışmasının tanidik sıcaklığını hissediyorum.

"Cyprian'dan uzak durmalısın, Annalise. Her zaman onun görüş alanından uzak durmaya alış," diyor.

Cyprian'ın bize yaklaştığını söyleme isteğime karşı koyuyorum. Ondan aktif olarak kaçmanın gelecekte işe yarayacağını sanmıyorum.

"Mhrmden mahrum kaldığın için Joan ve ikizlerin kılıçların olarak sana eşlik etmesine izin verdi. Ama onları dikkatsizce kullanamazsın, Annalise. Onları kendinden nde tutmalısın. Artık sahip oldukları tek şey sensin," diyor.

Cyrus ayağa kalkmama yardım ediyor, beni izlerken yüzünde kontrollü bir odaklanma ifadesi var.

"Cyprian Ciel'in bizimle gelmesini emretti. Biz ondan önce yola çıkıyoruz. Felix onu kendi bölgelerine götürecektir. Cyprian'ın hayvanlarından biri de onlara eşlik edecek," diyor.

Ciel'in de bu işin içine sürüklendiğini düşündükçe göğsüm daralıyor. Ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Onların merhametine kalmış durumdayım. Bakışlarımı kendisiyle buluşturmak için kaldırırken Cyrus'un parmağını çenemin altında hissediyorum.

"Aslanın inine giriyoruz. Ve senin hayatını benim üzerimde tutuyorlar. Akıllı olmana *ihtiyacım* var" diyor.

Aklıma geldikçe gözlerim açılıyor. Cyrus bu canavarlardan korkmuyor. Gitmekten de korkmuyor. Benim için korkuyor. Hayatım onun işbirliğine bağlı. Cyprian'ın neden benden açıkça nefret ettiği ve Cyrus'un işbirliğini sağlamak için kendini kontrol ettiği anlaşılıyor. Cyrus onlarla gidiyor çünkü gitmezse beni öldürecekler. Ve eğer ayrılırsak, beni öldürmek için geri dönmeyeceklerine dair hiçbir kanıtı yok.

Öfkesinde bile beni koruyor... hak etmediğim halde. "Olacağım," diyorum. "Yemin ederim."

Cyrus başını sallıyor, gözlerindeki kararlı bakış daha da anlamlı hale geliyor. Yabancı bir bölgeye giriyoruz. Annesinin geride bırakmaya çok hevesli olduğu bir bölgeye. Ve bu yaratıklar, sebepleri ne olursa olsun, Cyrus'un annesinin yanlışlarını düzeltmek için onlarla birlikte dönmesi konusunda kararlılar.

Önümüzdeki zorlukları sadece hayal edebiliyorum. Ancak Cyrus elimi nazikçe sıkarak beni rahatlatırken, zorluk ne olursa olsun onlarla birlikte yüzleşeceğimizi biliyorum.

Bu konuda başka seçeneğimiz yok.

The King Series Concludes in...

COMING APRIL 2026

DAWN
OF THE
QUEEN

Other Books by Eris

Güzel Bir Kötülük

Kral (Kral Serisi #1)

Kralın Mrath'ı (Kral Serisi #2)

Lustful Liaisons (Erotik kısa öykülerden oluşan bir derleme)

About the author

Eris 2019 yılında karanlık romanlar yazmaya başladı. Eris, herkesin uzak durduğu veya "berbat" olarak gördüğü bir şeyi yazmaya karar verdiğinde karanlık içerik dünyasına çekildi. Eris'in yazma zanaatını baharatlı tonlara sahip erotik gerilim romanlarına dönüştürmesi yıllar aldı. Eris bir münzevi ve dünyayı olabileceği gibi değil olduğu gibi gören bir alaycıdır. Eris yazmadığı zamanlarda, kafasının içinde dönen tüm talihsizliklerden için uzun yürüyüşler yapmayı seviyor. Eris kitaplarında sınırları zorlamaktan hoşlanıyor ve bir gün bu tür yazıların artık sansürlenmeyeceğini ve Eris gibi yazarların her platformdan yasaklanmayı bekleyerek sürekli omuzlarının üzerinden bakmak zorunda kalmayacaklarını umuyor. Ve fluff yazarlarla aynı muameleyi görecekler.

Connect With Me

FOLLOW ME

/in miesi iti-i i'.s unrftiçiffiit".s

@ERIST HEDARKAUTHOR

|

@ERTSBELM0NT

WWVV.HF5DARK96.WT̸XS1TE.C044/ERISBELHONT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi